DRAGI PRIETENI AI SPORTULUI CU BALONUL ROTUND, doriţi să felicitaţi noua campioană la fotbal, echipa U.T.A.? E simplu! Decupaţi talonul alăturat, semnaţi-l şi trimiteţi-l pe adresa: *Arad*
Clubul sportiv U.T. Arad

IMPORTANT

În numărul viitor, vom publica ancheta-concurs **«CEL MAI ÎNDRĂGIT FOTBALIST AL CAMPIONATULUI NAŢIONAL»** — (ediţia 1968—1969).

Concursul va fi dotat cu marele trofeu

BALONUL DE AUR

(o minge avînd pe ea semnăturile în original ale unor celebri fotbalişti: Eusebio, Guarnieri etc.), precum şi numeroase alte premii *(locuri în tabere, obiecte etc).*

TALON *«Cutezătorii»*

semnătura cititorului

15 iunie 1969

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

CEA MAI... CEL MAI...CELE MAI... CEI MAI...

- *Cel mai mare copac din lume este sequoia, veşnic verde, care creşte în America de Nord. Trunchiul său ajunge pînă la 140 metri înălţime şi 9 metri grosime.*
- *Cel mai înalt om de pe pămînt a fost finlandezul Kaianus, care măsura 2,83 metri, urmat de australianul Winzelmayer — 2,78 metri.*
- *Cea mai mare inflorescenţă o posedă palmierul taliptor, lungă de 14 metri şi lată de 12 metri. Acest palmier înfloreşte o singură dată în viaţa sa. Copacul creşte încet, cîte 0,5 metri pe an, şi în 40 de ani ajunge la 20 metri înălţime.*
- *Cea mai mare floare din lume este floarea de rafflesia, care creşte în Insula Java. Floarea roşie, cu cinci petale, are diametrul pînă la 1,5 metri. Rafflesia este o plantă parazită, care trăieşte pe rădăcinile copacilor tropicali. Printre rădăcinile gazdei răsar boboci, care se desfac apoi în flori gigantice.*
- *Cea mai lungă plantă din lume este palmierul rotang. Acesta creşte ca o liană pe tulpinile copacilor mari din pădurile tropicale din sudul Asiei. Lungimea tulpinei acestei plante atinge 350 metri.*
- *Cele mai mari frunze sînt cele ale palmierului rafia, care creşte pe ţărmurile fluviului Amazoanelor. Frunzele lui seamănă cu o pană uriaşă şi ajung la 22 metri lungime şi circa 12 metri lăţime. Numai pedunculul tare, cu ajutorul căruia frunza este ataşată de copac, măsoară vreo 5 metri lungime. Sub o asemenea frunză se pot adăposti 10 oameni.*

TRASEE DIFICILE

Desenul alăturat reprezintă un joc imaginat de către cinci pionieri într-o tabără. În partea de sus sînt desenate cinci corturi, iar în faţa lor se găseşte o curte pătrată în care au fost ridicate cinci castele de nisip. Atît corturile cît şi castelele sînt numerotate. Cei cinci pionieri se găsesc acum în corturi şi vor să ajungă fiecare la castelul care poartă acelaşi număr cu cel al cortului, dar în aşa fel încît drumurile lor să nu se întretaie niciodată.

Puteţi voi să desenaţi traseul pe care trebuie să-l urmeze fiecare dintre cei cinci pionieri?

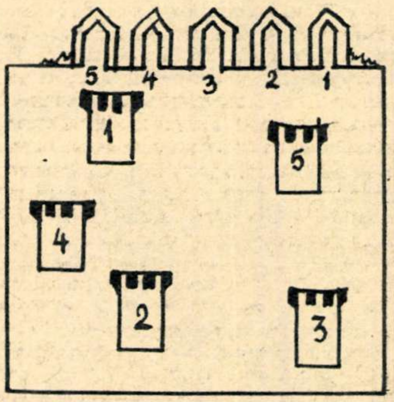

CĂLDURĂ MARE

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2							■				
3						■					
4										■	
5					■						
6				■					■		
7			■					■			
8		■					■				
9						■					
10					■					■	
11											

ORIZONTAL: 1) Răcoreşte arterele... de circulaţie. 2) Mărgineşte zona caldă a Terrei. Sînt plini de căldură şi agreabili. 3) Prăjit. Poate fi şi subacvatic. 4) Păvaze estivale pe stadioane. 5) Iulie, adevărat cuptor estival. A stat prea mult la soare. 6) A fi mai mult decît contra. Prezent la ecuator pe marile înălţimi. Geo! 7) Dimpotrivă. Refugiu. Acoperit de puzderie de stele în nopţile senine de vară. 8) Bogat în apă... şi vasul cu care servim răcoarea (pl.). 9) Rămîne la bonier. Ştrand rustic. 10) Renumit izvor feruginos din staţiunea Buziaş. Obstacol la alergări. 11) Au mare căutare în sezonul de vară.
VERTICAL: 1) Soarele arzător al verii. 2) Expuse razelor solare pe plajă. Firişor. 3) Băile lor se numeau terme. Nume bărbătesc. 4) Lucrare valoroasă. Zeu al luminii din mitologia greacă, identificat cu însuşi Soarele. 5) Atîta timp cît. Din aerul curat şi răcoros al pădurilor de brad. 6) Pană de lemn. Staţiune de odihnă cu climat subalpin răcoros în jud. Braşov. La Agigea! 7) Constructori din mările calde (sing.). Ajutor în urcuşul pe munte. 8) Roşii ca racii! (sing.). Romb roşu la... carte. 9) Strălucitor (fig.). Caniculară. 10) Zgomot caracteristic respiraţiei. Factori naturali care acţionează asupra organismului cum ar fi aerul, apa, soarele ş.a. (sing.). 11) Zone cu vară veşnică.

Prof. Dumitru IACOBESCU

Cîştigătorii concursului „CECUL DE ECONOMII ŞCOLARE"

— PREMIUL DE 1 500 LEI COLECTIV a revenit **Şcolii generale din comuna HLIPICENI — jud. Botoşani,** unde toţi elevii şcolii, în număr de 375, au participat la concurs.

— PREMIUL DE 1 000 LEI COLECTIV a revenit **Şcolii generale din comuna RUDARIA — jud. Caraş Severin,** cu 345 de elevi participanţi.

PREMII INDIVIDUALE — ÎN VALOARE DE 200 LEI, DINTRE CARE 100 LEI DEPUŞI PE LIBRET DE ECONOMII, IAR 100 LEI ÎN CECURI DE ECONOMII ŞCOLARE.

1. **Mihai Marciuc** — com. HLIPICENI — jud. Botoşani.
2. **Antuţa Şuta** — com. RUDARIA — jud. Caraş-Severin.
3. **Cornel Vîlsan** — Şcoala generală nr. 24, Bucureşti.
4. **Ana V. Tudor** — Şcoala generală nr. 2, com. Pătulele, jud. Mehedinţi.
5. **Dănuţ Luminare** — Şcoala generală nr. 3, Giurgiu.
6. **Mariana Janina Alexe,** Şcoala generală nr. 21, Bucureşti.
7. **Rodica Vrăşmaşu,** str. Ţepeş Vodă nr. 34, Sector III, Bucureşti.
8. **Alexandru Hilohi,** Şcoala generală nr. 1 Războieni, jud. Neamţ.
9. **Vasile Brînduşan,** Şcoala generală Letca, jud. Sălaj.
10. **Alexandru Popa,** Şcoala generală Letca, jud. Sălaj.
11. **Florea Văţulescu,** Şcoala generală Smîrdan, com. Ciupercenii Noi, jud. Dolj.
12. **Aurelia Neagu,** Şcoala generală Siliştea Crucii, jud. Dolj.
13. **Ana Şerdean,** Şcoala generală nr. 9, Cluj.
14. **Maria Hurubaru,** Şcoala generală nr. 1 Gherla, jud. Cluj.
15. **Gabriela Urmanczy,** Şcoala generală nr. 1 Gherla, jud. Cluj.
16. **Florentin Papuc,** Şcoala generală nr. 2, com. Orlea, jud. Olt.
17. **Ion Găbreanu,** Şcoala generală Cuza Vodă, jud. Ialomiţa.
18. **Ionel Bizău,** Şcoala generală nr. 1 Bîrsana, jud. Maramureş.
19. **Ioana Pleniceanu,** Şcoala generală nr. 2, com. Pătulele, jud. Mehedinţi.
20. **Elena Bostan,** Şcoala generală Caprinıştea, sat-com. Beceni, jud. Buzău.

Cîştigătorii îşi pot ridica premiile imediat de la unitatea C.E.C. în raza căreia se află şcoala la care învaţă sau domiciliul său.

Laureaţii FESTIVALULUI CULTURAL ARTISTIC

Revista noastră a publicat în mai multe numere despre pionierii care au strălucit la lumina rampei, la faza republicană a Festivalului cultural-artistic. De data aceasta, avem plăcerea să anunţăm formaţiile pioniereşti care au primit premiul I, fiind laureate ale festivalului. Regretăm că spaţiul nu ne îngăduie să publicăm lista întreagă a celor distinşi.

— **CORUL ŞCOLII GENERALE NR. 10, Constanţa.**

— **FANFARA ŞCOLII GENERALE NR. 39, Bucureşti.**

— **ORCHESTRA POPULARĂ A LICEULUI NR. 3, Timişoara.**

— **ORCHESTRA DE ACORDEOANE, MANDOLINE, MUZICUŢE A ŞCOLII GENERALE, Buda (Ilfov).**

— **GRUPUL VOCAL AL ŞCOLII GENERALE, Greaca (Ilfov).**

— **FORMAŢIA DE GIMNASTICĂ ARTISTICĂ A LICEULUI NR. 3, Baia Mare.**

— **FORMAŢIA DE FLUIERAŞI ŞI TULNICARI A ŞCOLII GENERALE Dobroteşti (Teleorman).**

— **GRUPUL FOLCLORIC AL ŞCOLII GENERALE, Conţeşti (Teleorman).**

— **BRIGADA ARTISTICĂ A LICEULUI, Găeşti (Dîmboviţa).**

— **FORMAŢIA DE TEATRU DE PĂPUŞI A ŞCOLII GENERALE NR. 15, Braşov.**

— **FORMAŢIA DE TEATRU A ŞCOLII GENERALE NR. 12, Adjud.**

— **FORMAŢIA DE DANS MODERN A ŞCOLII GENERALE NR. 19, Braşov.**

— **FORMAŢIA DE DANSURI POPULARE A ŞCOLII GENERALE NR. 40, Bucureşti** (Premiul special al juriului).

— **FORMAŢIA DE DANSURI POPULARE A ŞCOLII GENERALE Mireşul Mare, (Maramureş).**

Pentru solişti vocali şi instrumentişti, de balet, recitatori, povestitori şi cititori artistici:

— **ROXANA TOMA, Şcoala generală nr. 3, Timişoara.**

— **CARMEN DOROFTEI, Şcoala generală nr. 71, Bucureşti.**

— **VIRGINIA PANDURU, Şcoala generală nr. 7, Hunedoara.**

— **GHEORGHE DOBRE, Şcoala generală Luciani (Dîmboviţa).**

ARCAŞII LUI ŞTEFAN CEL MARE

14

Scenariul: COSTACHE ANTON Desene: PUIU MANU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

DUPĂ PLECAREA SOLILOR DE LA STAMBUL, PE DEALURI AU SUNAT BUCIUME ŞI S-AU APRINS FOCURI, SEMNELE ŞTIUTE DIN VECHIME CĂ ŢARA ESTE AMENINŢATĂ DE DUŞMAN. CĂDEA PRIMA NINSOARE, DAR BĂRBAŢII BUNI DE MUNCĂ ÎŞI ASCUŢEAU ÎNDELUNG UNELTELE, DE PARCĂ SE PREGĂTEAU SĂ ÎNCEAPĂ CULESUL RECOLTELOR. ÎNTR-O ZI CĂPITANUL COSTEA GÎNJU ŞI PRIETENII SĂI DE ARME, ADUC ŞTIREA ÎN TABĂRA LUI VODĂ, CĂ SOLIMAN BEG HEDÎMBUL A TRECUT HOTARUL CU 120 000 DE OAMENI.

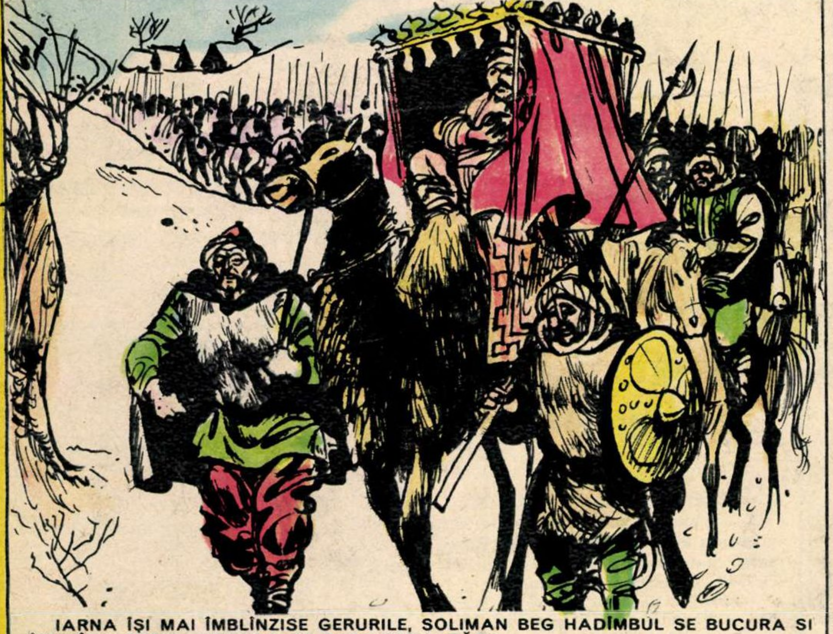

IARNA ÎŞI MAI ÎMBLÎNZISE GERURILE, SOLIMAN BEG HADÎMBUL SE BUCURA SI ÎŞI MÎNA GREUL ARMATELOR SPRE INIMA ŢĂRII.

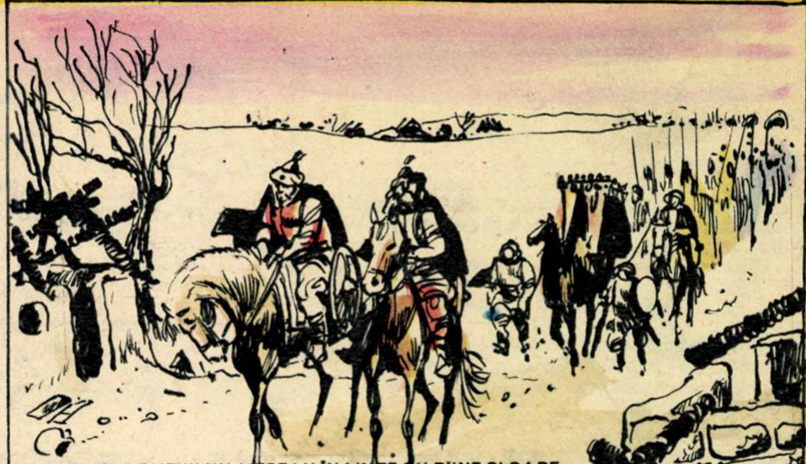

DAR MOLDOVENII NU-I IEŞEAU ÎNAINTE CU PÎINE ŞI SARE. DIMPOTRIVĂ, PESTE TOT ÎL ÎNTÎMPINA PUSTIUL. ÎN FAŢĂ, ÎN DREAPTA, ÎN STÎNGA, SATELE FUSESERĂ ARSE.

FÎNTÎNILE ERAU ASTUPATE ORI OTRĂVITE.

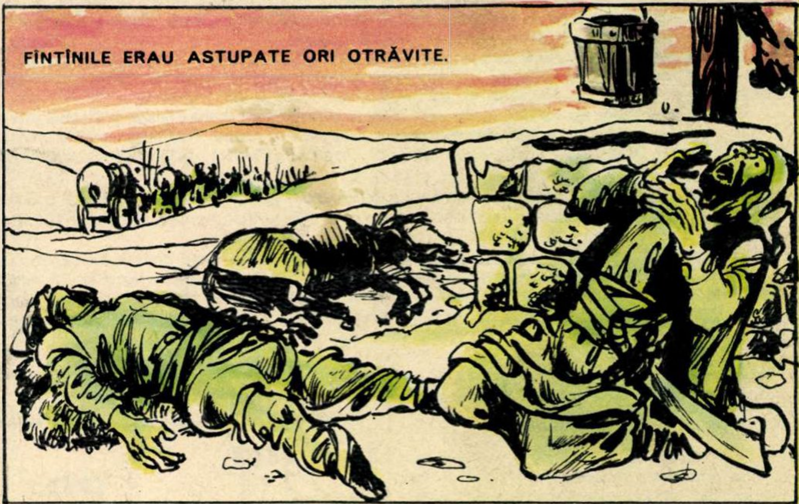

ÎNAINTE DE RĂSĂRITUL SOARELUI, ORI DUPĂ ASFINŢIT, DIN NEGURILE RECI CARE ACOPEREAU ÎNTINDERILE, APĂREAU ŞI DISPĂREAU REPEDE CĂLĂREŢI ÎN COJOACE MIŢOASE.

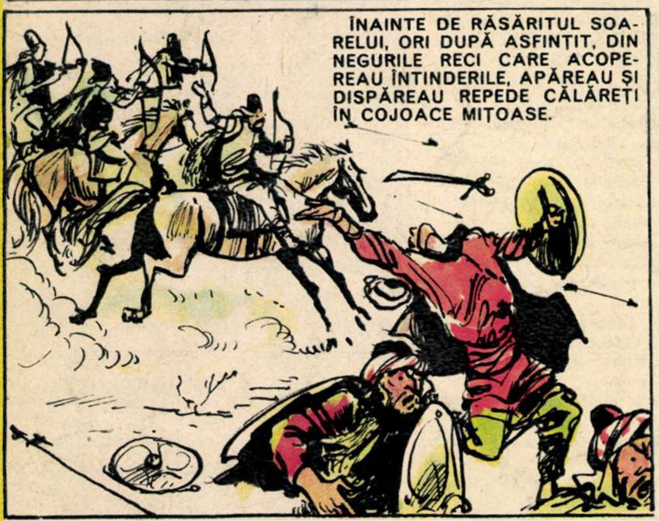

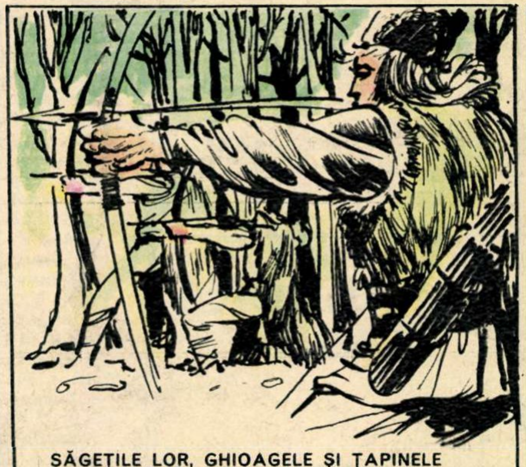

SĂGEŢILE LOR, GHIOAGELE ŞI ŢAPINELE FĂCEAU PRĂPĂD PRINTRE IENICERI ŞI SPAHII.

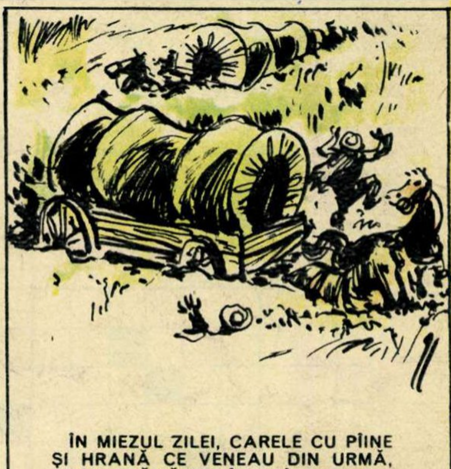

ÎN MIEZUL ZILEI, CARELE CU PÎINE ŞI HRANĂ CE VENEAU DIN URMĂ, ERAU PRĂVĂLITE ÎN SMÎRCURI, ORI DISPĂREAU FĂRĂ A LĂSA URME.

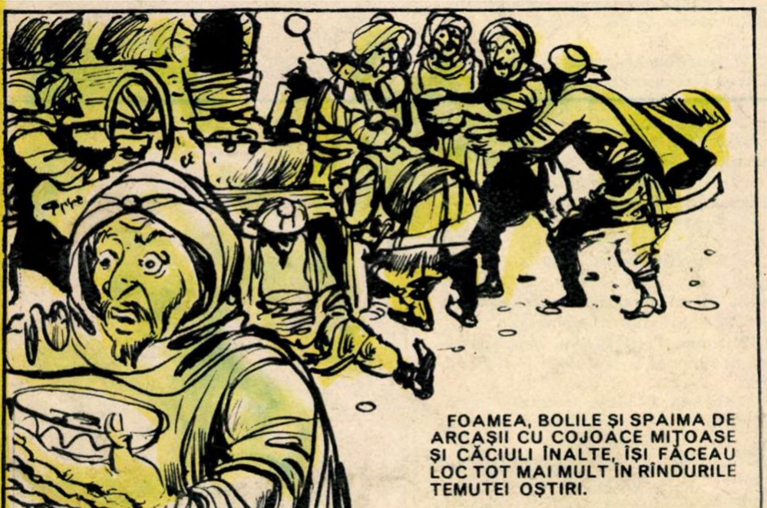

FOAMEA, BOLILE ŞI SPAIMA DE ARCAŞII CU COJOACE MIŢOASE ŞI CĂCIULI ÎNALTE, ÎŞI FĂCEAU LOC TOT MAI MULT ÎN RÎNDURILE TEMUTEI OŞTIRI.

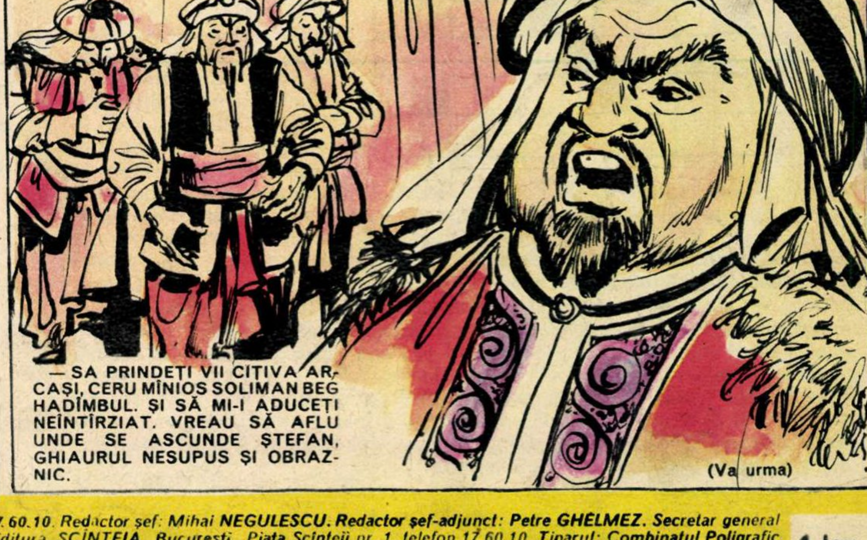

— SA PRINDEŢI VII CÎŢIVA ARCAŞI, CERU MÎNIOS SOLIMAN BEG HADÎMBUL. ŞI SĂ MI-I ADUCEŢI NEÎNTÎRZIAT. VREAU SĂ AFLU UNDE SE ASCUNDE ŞTEFAN, GHIAURUL NESUPUS ŞI OBRAZNIC.

(Va urma)

Cutezătorii

Redacţia: Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1 telefon 17.60.10. Redactor şef: Mihai NEGULESCU. Redactor şef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacţie: Ovidiu ZOTTA. Administraţia: Editura SCÎNTEIA, Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic «CASA SCÎNTEII» Redactor de număr: Al. Dinu IFRIM; Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Lucia SICOMAS.

1 leu

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

26 (92)

JOI, 26 IUNIE 1969, ANUL III

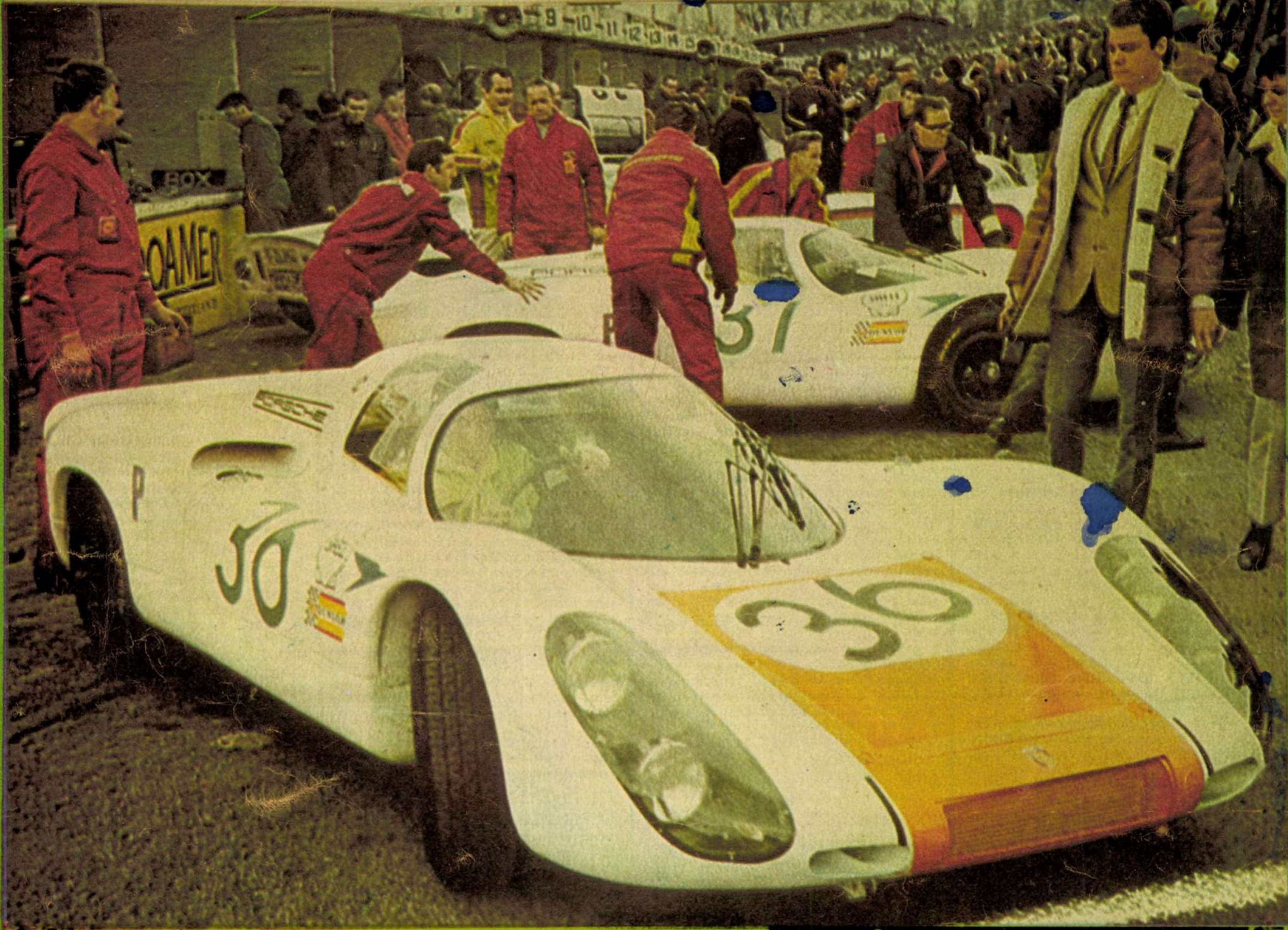

▲ Fulgere pe roți (pag. 8—9)

Raliul curajului ▶

PRIMUL
RALIU
PIONIERESC DE CARTURI (pag. 3)

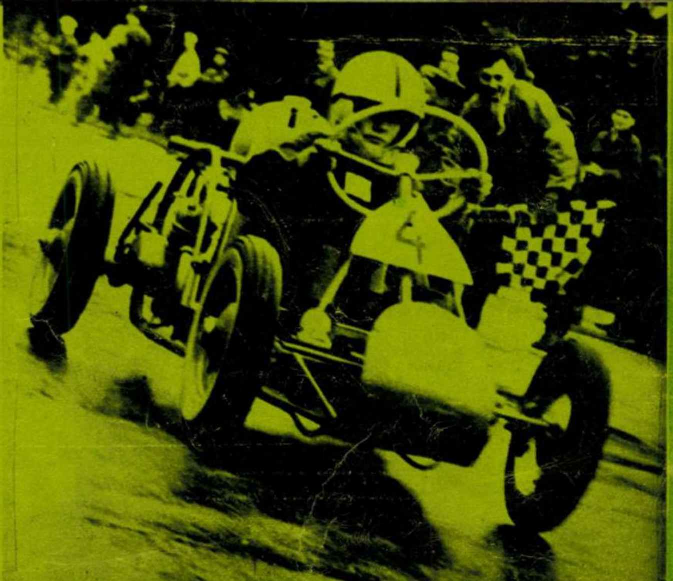

O Împărăția de basm și fantastic a Lotrului (pag. 6—7)

ORGANIZAȚIA PIONIERILOR A FOST DECORATĂ CU ORDINUL „STEAUA REPUBLICII SOCIALISTE ROMÂNIA“ CLASA I

La cea de-a XX-a aniversare, activitatea desfășurată de Organizația pionierilor în rîndul tinerelor generații a fost încununată cu unul din cele mai înalte ordine ale țării «Steaua Republicii Socialiste România» clasa I.

În marea sală de marmură a Palatului Consiliului de Stat, unde a avut loc joi dimineața solemnitatea, se aflau reprezentanții pionierilor din Capitală. Potrivit tradiției pionierești, ei poartă drapelul tricolor al patriei și steagul organizației lor, pe a cărei flamură purpurie stă scrisă deviza «Pentru gloria poporului și înflorirea României socialiste, pentru cauza partidului — înainte!»

Pionierii, toți cei prezenți, fac o primire entuziastă, caldă, tovarășilor Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer, Emil Bodnaraș, Chivu Stoica, Paul Niculescu-Mizil, Virgil Trofin, Ilie Verdeț, Leonte Răutu, Mihai Gere, Dumitru Popa, Dumitru Popescu, care au luat parte la solemnitate.

Au participat, de asemenea, tovarășii Constantin Stătescu, secretarul Consiliului de Stat, acad. Ștefan Bălan, ministrul învățămîntului, alți membri ai conducerii Ministerului Învățămîntului, reprezentanți ai Consiliului Național al Organizației de pionieri, Uniunii Tineretului Comunist și ai altor instituții centrale și organizații obștești, cadre didactice.

După ce s-a dat citire Decretului Consiliului de Stat, tovarășul Nicolae Ceaușescu înmînează tovarășului Virgiliu Radulian, președintele Consiliului Național al Organizației pionierilor, Ordinul «Steaua Republicii Socialiste România» clasa I, conferit organizației pionierești.

În numele Consiliului Național, al celor peste 1 500 000 de purtători ai cravatelor roșii, al zecilor de mii de comandanți și activiști, tovarășul Virgiliu Radulian a exprimat conducătorilor partidului și statului, tovarășului Nicolae Ceaușescu, adînca recunoștință a pionierilor și educatorilor lor pentru înalta prețuire acordată organizației. Vă promitem solemn — a spus vorbitorul — că vom munci în așa fel încît fiecare pionier să fie un școlar destoinic care să-și îndeplinească exemplar îndatoririle, să fie cinstit, demn, harnic, luptător entuziast pentru cauza Partidului Comunist Român, pentru fericirea poporului român.

Legămîntul nostru rostit astăzi, cu acest prilej, în fața partidului și întregului popor este «Pionierii vor continua cu cinste, cu demnitate și dîrzenie lupta generoasă și nobilă a partidului, a acelor care astăzi făuresc viitorul fericit al României socialiste».

ÎN CADRUL SOLEMNITĂȚII A LUAT APOI CUVÎNTUL TOVARĂȘUL NICOLAE CEAUȘESCU

care a spus:

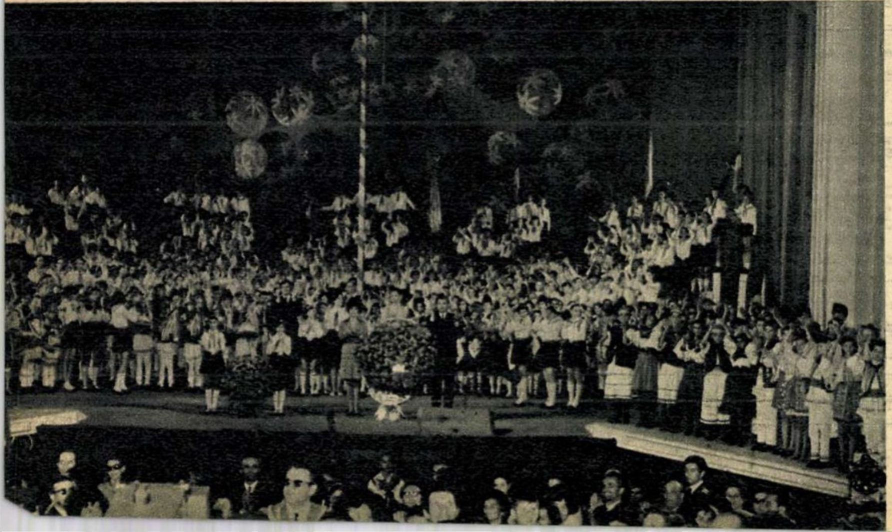

Stimați tovarăși,
Dragi pionieri,

Doresc ca în numele Comitetului Central al partidului, al Consiliului de Stat și al Consiliului de Miniștri să felicit pe toți pionierii patriei noastre cu prilejul înmînării acestei înalte distincții a Republicii Socialiste România.

Acordarea acestui înalt ordin este un semn al prețuirii pe care Comitetul Central al partidului, conducerea statului o acordă organizației revoluționare a copiilor din patria noastră organizație care în cei 20 de ani de activitate a desfășurat o muncă rodnică pentru educarea copiilor, a tineretului în spiritul patriotismului socialist, al dragostei față de partid, față de tradițiile glorioase ale poporului și partidului nostru, în spiritul prieteniei și frăției cu copiii, cu tineretul din țările care construiesc socialismul, cu tinerele generații din toată lumea.

Noi prețuim mult activitatea susținută dusă de organizația revoluționară a copiilor din România, alături de organizația revoluționară a tineretului, sub conducerea partidului, faptul că din rîndurile pionierilor au crescut zeci de mii de cadre de nădejde ale patriei noastre în toate domeniile de activitate, că mulți din cei care acum 15—20 de ani au primit cravata roșie de pionier sînt astăzi activiști de răspundere în numeroase domenii ale vieții sociale, se achită cu cinste de încrederea pe care le-o acordă partidul și poporul. Aș dori să exprim convingerea partidului nostru că și în viitor organizația pionierilor va desfășura o muncă tot atît de rodnică ca și pînă acum, făcînd totul pentru ca viitorul patriei noastre — tineretul — să fie educat în spiritul idealurilor comunismului.

Vă urez dumneavoastră, celor care conduceți organizația, tuturor cadrelor care muncesc în acest sector de activitate, deosebit de important, succese tot mai mari.

Urez tuturor pionierilor, tuturor copiilor patriei noastre multe succese la învățătură, viață fericită în România de mîine — comunistă.

Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu a fost ascultată cu atenție și îndelung aplaudată de toți cei prezenți.

În semn de dragoste și recunoștință, un grup de pionieri înmînează conducătorilor partidului și statului insigna jubiliară a Organizației pionierilor.

Un grup de pionieri înmînează tovarășului Nicolae Ceaușescu un album cu imagini din expediția pionierească «Pe urmele insurecției naționale antifasciste din România — august 1944». Pioniera Magda Dragomirescu, elevă în clasa a VII-a a Școlii generale numărul 86 din Capitală, adresîndu-se tovarășului Ceaușescu, a spus: «Învățînd din eroismul, devotamentul și abnegația înaintașilor noștri, din sacrificiile comuniștilor români, ne pregătim pentru a deveni fii de nădejde ai scumpei noastre patrii, România socialistă. Recunoscători partidului drag, pentru tot ceea ce ne-a dăruit, încercăm să ne stăpînim emoțiile în fața dumneavoastră, dorind fierbinte să vedeți în noi viitorul națiunii române. Acum, cînd întregul popor se pregătește pentru întîmpinarea celui de-al X-lea Congres al Partidului Comunist Român, pentru sărbătorirea unui sfert de veac de la eliberare, noi, pionierii, fiii de nădejde ai patriei, aducem salutul nostru fierbinte în semn de recunoștință și dăruire, deosebite mulțumirii Comitetului Central al Partidului Comunist Român, dumneavoastră personal, tovarășe secretar general, pentru îndrumare permanentă și grija ce ne-o purtați.

Vă promitem că vom răspunde viitorului cu curaj și devotament așa cum ne-ați învățat, că alături de părinți vom contribui după puterile noastre la înflorirea scumpei noastre patrii».

Tovarășul Nicolae Ceaușescu a mulțumit pionierilor pentru frumosul dar ce i-a fost oferit.

După încheierea solemnității, tovarășii Nicolae Ceaușescu, Ion Gheorghe Maurer și ceilalți conducători de partid și de stat prezenți s-au întreținut cu membrii conducerii Ministerului Învățămîntului și Consiliului Național al Organizației pionierilor, cu pionierii prezenți și s-au fotografiat în mijlocul purtătorilor cravatelor roșii.

În aceeași seară, în prezența conducătorilor de partid și de stat, a avut loc la Opera Română un spectacol de gală dat de formațiile premiate la finala Festivalului cultural-artistic al pionierilor și școlarilor din țara noastră. Spectacolul a fost închinat aniversării a 25 de ani de la eliberarea patriei și a 20 de ani de la crearea Organizației pionierilor din Republica Socialistă România.

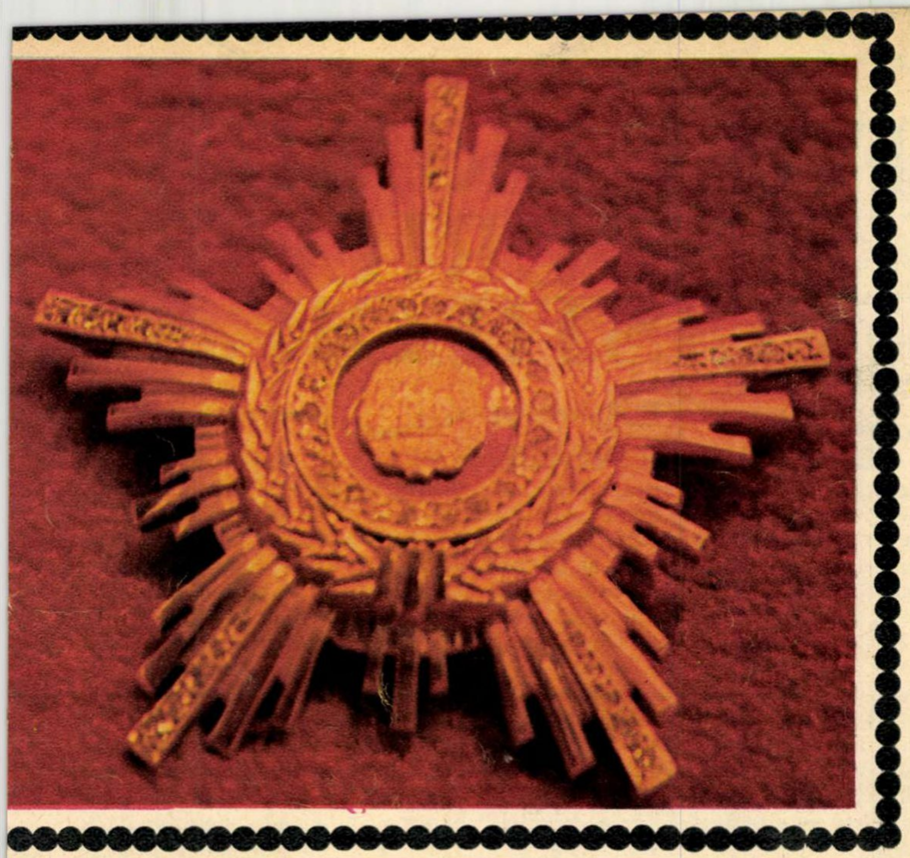

Raliul curajului

La 8 iunie 1969, în cinstea celei de a XX-a aniversări a Organizației pionierilor, a avut loc la București primul raliu pionieresc de carturi organizat de Consiliul Național al Organizației pionierilor.

L-am ales pentru relatarea celor ce vor urma pe concurentul nr. 5 din motive temeinice. Explicația se găsește abia la sfîrșitul acestor rînduri. Recomandăm cititorilor să-și înfrîneze curiozitatea pentru a descoperi surpriza la momentul oportun. Așadar...

...CONCURENTUL NR. 5 POVESTEȘTE

— 16 județe, 71 de carturi... Cu municipiul București încă 8 carturi. Impresionant totul: pista, ghirlandele de steguleţe multicolore, oficialii... Mai ales oficialii. Zecile de motoare în funcțiune, carturile ca niște cai nărăvași... Și ploaia. O burniță care nu voia să se mai oprească. Fie. Voi alerga și pe burniță. Trebuie să fiu atent. Pista, în asemenea cazuri poate deveni periculoasă. Mai ales la curbe. Accidentele cele mai frecvente...

— Stop. Să discutăm puțin cu concurenții..

...DESPRE ACCIDENTELE DE CIRCULAȚIE

— Prin urmare, ce părere aveți despre accidentele de circulație?

Cristinel Pîlșoiu—Craiova: Trebuie să fii calm, foarte calm cînd conduci. Prin calm eviți posibilitatea de accidente.

Adrian Buta —Timișoara: Neglijența e o cauză a accidentelor. Trebuie să bagi bine la cap tot ce te învață instructorul și să dai importanța cuvenită tuturor elementelor.

Ovidiu Curta—Brașov: Trebuie respectate cu sfințenie regulile de circulație.

CONCURENTUL NR. 5 NE FACE CUNOȘTINȚĂ CU ALȚI DOI CONCURENȚI SIMPATICI

— Vi-l prezint pe Cristian Șuteu din Făgăraș. Vîrsta: 11 ani. Conduce cartul de 7 luni și vrea să se facă inginer mecanic. M-a impresionat siguranța cu care conduce și mai ales felul în care ia virajele. Acum e supărat. S-a calificat în semifinală și i s-a oprit motorul. Ce vrei, trebuie să înveți să și pierzi. Dar îi rezerv o surpriză plăcută la sfîrșitul competiției.

Acesta e Tomis Tache din Constanța, în vîrstă de 8 ani și jumătate. Mai are doi frați. Pe unul îl cheamă Ulisse, pe celălalt Helios. Tomis conduce o mini-motocicletă construită special, pentru el.

MOMENTE DRAMATICE

— Concurent 5, care au fost, după tine momentele cele mai dramatice ale cursei?

— Cînd numărul 8, din județul Brașov a pierdut startul în sferturile de finală.

A. WEISS

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

(Continuare in pag. 5)

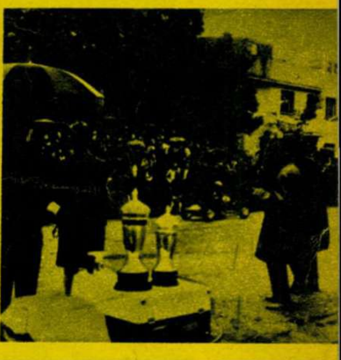

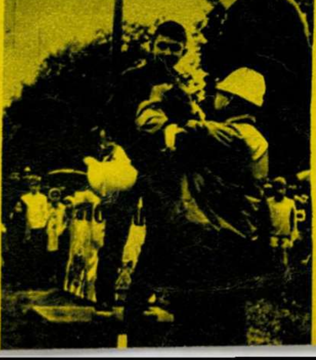

FORMAREA ȘI PREGĂTIREA TINEREI GENERAȚII CONSTITUIE O PREOCUPARE DE PRIM ORDIN A ÎNTREGII NOASTRE SOCIETĂȚI, CARE CONSACRĂ ÎNSEMNATE RESURSE MATERIALE ȘI UMANE INSTRUIRII PROFESIONALE ȘI CULTURALE A TINERILOR, EDUCĂRII LOR ÎN SPIRITUL IDEALURILOR ÎNAINTATE ALE UMANISMULUI SOCIALIST, AL RESPECTULUI FAȚĂ DE TOATE POPOARELE, AL ATAȘAMENTULUI PROFUND FAȚĂ DE CAUZA MĂREAȚĂ A PĂCII ȘI PROGRESULUI.

Din Mesajul tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU adresat participanților la «Masa rotundă» privind rolul și contribuția tineretului la realizarea unui climat de pace și securitate în Europa.

AI FOST PRIMIT ÎN RÎNDURILE UTECIȘTILOR

DIALOG CU TINEREȚEA

Mi-ar fi plăcut să fiu părintele care s-a trezit în zori, furișîndu-se în camera ta ca să-ți pună pe masă prima floare și să-ți dăruiască primul sărut al acelei zile. Mi-ar fi plăcut să fiu unul dintre colegii care te-au întîmpinat la școală, întrebîndu-te din ochi dacă ești emoționat, prinzîndu-ți apoi umerii cu brațul și invitîndu-te să te plimbi cu el cîteva clipe în tăcere. Mi-ar fi plăcut să fiu oricare din cei dragi și apropiați ție cu care te-ai întîlnit și ți-au adresat în ziua aceea cuvintele ce nu se rostesc în fiecare zi...

Mi-ar fi plăcut...

În ziua aceea de la mijlocul lui mai, tinere prieten, ai fost primit în rîndurile uteciștilor. A fost prima mare sărbătoare a adolescenței tale — și, sincer cu tine, așa cum am fost de cînd ne cunoaștem, îți mărturisesc că regretul de a nu mă fi aflat atunci în preajma ta nu-i o scuză de circumstanță. Am pierdut, crede-mă, unul dintre acele rare prilejuri cînd, martor al bucuriei tale, m-aș fi reîntîlnit cu propria-mi bucurie de acum aproape douăzeci și cinci de ani. Dar poate că nu-i tîrziu nici azi. Poate...

Aveam 15 ani în toamna lui '44. Nu, nu arătam ca tine, nu puteam să arăt ca tine; peste copilăria mea trecuseră tancurile războiului, cărțile pe care le citeam erau scorojite și arse de flăcări, serile vacanțelor nu le petreceam sub stele, ci în bezna și umezeala adăposturilor, la școală, adesea, sfîrșitul orelor nu mi-l anunța clinchetul suav al clopoțelului, ci sirenele cu glasul lor sfîșietor de viscol. De teamă să nu întîrzii la adunarea de primire în U.T.C., m-am sculat la miezul nopții, înspăimîntat că s-ar fi putut să nu se fi uscat singura mea cămașă, repetînd de zeci, de sute de ori fraza pe care aveam s-o rostesc în fața tovarășilor mei și care — mai țineți minte, Sandu Banu, Ion Mărgineanu? — pînă la urmă, s-a concentrat într-un unic cuvînt: mulțumesc! Mulțumesc pentru încredere. Pentru cinstea care mi se face. Mulțumesc pentru că mi se împlinește un vis... Am primit carnetul de U.T.C., dar au trebuit să treacă încă multe ore pînă să-l pot privi, să mă pot uita la fotografia care mă înfățișa în acele zile hărăzite să le port în suflet întreaga viață, fotografia plătită cu bani strînși, leu cu leu, din niște meditații date la vîrsta cînd eu însumi, desigur, aveam nevoie să fiu meditat; după adunare am plecat să scriem pe zidurile orașului lozincile înflăcărate ale acelui an zbuciumat, noaptea am făcut de pază la unul din sediile U.T.C.-ului, pe strada

Ne cheamă șantierele...

...ne cheamă bucuria ▸ cîntecului și jocului.

Slătineanu (chiar cu o zi înainte sediul fusese atacat de un grup de huligani) şi abia în zorii zilei următoare am rămas singur· cu carnetul, privindu-l şi lipindu-l de piept, acolo unde inima se zbătea, transmiţînd (lumii întregi, mi se părea mie) prin semnale Morse, cuvîntul FERICIRE...

Nu, nu arătam ca tine, tinere prieten, pentru că viaţa ta e alta, deşi fericirea unei asemenea clipe ne apropie şi ne aseamănă. Geneza clipei de neuitat a primirii tale în Uniunea Tineretului Comunist trebuie căutată în toţi anii de pionierie, în primul tău jurămînt solemn de a trăi şi a munci asemenea celor mai frumoşi, mai nobili şi mai cutezători oameni, comuniştii. Anii de frumuseţe şi romantism petrecuţi în mişcarea pionierească te-au pregătit neîncetat pentru această clipă. Mai întîi, ei ţi-au insuflat dragostea, marea şi nesfîrşita dragoste pentru patrie, pentru poporul nostru, pentru partidul arhitect, constructor şi poet al vieţii noastre. Drumeţiile pionereşti te-au condus la izvoarele nepieritoarelor frumuseţi ale acestui pămînt, te-au purtat prin locuri evocînd eroismul, demnitatea şi ardoarea cu care străbunii s-au bătut pentru a-şi păstra fiinţa naţională, pentru libertate şi dreptate socială. Ai văzut cu ochii tăi, săpat în marmura istoriei, drumul glorios al comuniştilor, oprindu-te să aduci omagiul celor care s-au jertfit pentru viaţa noastră de astăzi. Ai cunoscut pretutindeni hărnicia constructorilor, nobleţea lor, ataşamentul lor deplin la cauza partidului care este cauza scumpă a întregii noastre colectivităţi angrenate într-o exemplară operă de creaţie. Cercurile pionereşti te-au deprins cu bucuria muncii, Olimpiadele şi-au insuflat spiritul de emulaţie, focurile de tabără ţi-au purtat visul cutezător spre anii cînd va trebui să dovedeşti cît de rodnice au fost comorile materiale şi spirituale ce ţi s-au dăruit.

Şi iată că, în acea zi de mai, ţi s-a acordat încrederea de a face parte din rîndul uteciştilor, ajutoarele de nădejde ale partidului, schimbul de mîine al comuniştilor de azi.

Mi-ar fi plăcut să fiu atunci lîngă tine, să te aud vorbind despre viaţa şi visurile tale, despre drumul pe care eşti hotărît să păşeşti neabătut, slujind cu înflăcărare poporului, societăţii noastre drepte, umane, privită cu admiraţie pentru efortul ei de a-şi făuri un destin înălţător.

Mi-ar fi plăcut să fiu atunci lîngă tine, în clipa duioasă cînd îţi luai rămas bun de la cravata roşie, simbolul copilăriei tale temerare, martora întregii tale formări şi pregătiri pentru această zi a intrării în Uniunea Tineretului Comunist, pentru ziua unică şi matură a vieţii pe care îţi doresc să ţi-o aducă viitorul, cînd partidul te va primi în rîndurile sale.

Octav PANCU-IAŞI

LA MULŢI ANI, TOVARĂŞE ÎNVĂŢĂTOR!

Au înflorit iarăşi fulgerele concentrice ale trandafirilor, teii îşi scutură din nou parfumul sfînt în lumina dulce a lunii, amintindu-ne ca întotdeauna marile armonii eminesciene, s-a împlinit a vară lumina rotundă a soarelui, anul şcolar şi-a pus obloane albastre, de vacanţă, se apropie 30 iunie, şi, ca în fiecare an la această dată, noi toţi, tovarăşe învăţător, cei care sîntem, cei care am rămas mereu elevi, venim să vă spunem simplu, din toată inima: la mulţi ani! Este o urare simplă, pentru că omul căruia i-o adresăm este simplu, aşa cum simple sînt toate lucrurile esenţiale în viaţă. Este o urare din inimă, pentru că inima lui întreagă ne-a dăruit-o cel căruia îi mulţumim acum, şi-i vom mulţumi întotdeauna, că ne-a investit cu o calitate ce nu ne va părăsi cît vom trăi: calitatea de a învăţa, de a iscodi, de a cunoaşte orizonturi necunoscute încă. Noi, părinţii noştri, fraţii noştri, am învăţat să învăţăm de la învăţătorii noştri, de la profesorii noştri care, la rîndu-le, au avut profesorii şi învăţătorii lor, pe care nu-i vor uita niciodată. Fiindcă aceasta este nobila breaslă a luminii, iar luminii nu-i este dat să se stingă.

Şi cu cîtă economie ştiţi dumneavoastră să dăruiţi această lumină! Douăzeci şi şapte de litere ale alfabetului şi zece cifre, amestecate între ele precum culorile în curcubeu, vă sînt de ajuns pentru a înzestra cu tezaure nepieritoare, rînduri de generaţii. Nu întîmplător, măcar o dată în viaţă, fiecare dintre noi a vrut să devină învăţător, aducîndu-vă în felul acesta omagiul suprem, la care, sînt sigur, dumneavoastră nici nu v-aţi gîndit.

Dar dragostea noastră, mărturisită faţă de dumneavoastră, este doar un strop de lumină de rouă pe lîngă marea dragoste pe care întregul nostru popor, partidul nostru, statul nostru, o poartă nobilei dumneavoastră misiuni de educare şi formare a tinerelor generaţii. Drumurile de aur ale viitorului, pe care ţara, acum, în ajunul celui de al X-lea Congres al partidului, şi în anul sărbătoririi unui sfert de veac de la eliberarea de sub jugul fascist, şi le croieşte, trec şi prin clasa dumneavoastră. Şi noi ştim cu toţii că nu vă precupeţiţi eforturile pentru a face ca aceste drumuri să fie şi mai luminoase şi mai bogate. Iată de ce, de ziua dumneavoastră, încă o dată noi vă spunem: la mulţi ani!

PETRE GHELMEZ

Raliul curajului

(Urmare din pag. 3)

Din grabă a înecat motorul. În faţa lui, concurentul cu numărul 60 l-a depăşit la tura a II-a.

Pe urmă am stat şi am privit cursa următoare. 64 conducea frumos, urmărit acerb de 67. Avea cursa în mînă cînd, intră în patul de paie de pe margine. Reia cursa, conduce din nou şi...pierde în ultimul tur.

O DEFILARE SUI GENERIS

— În pauza dintre serii şi sferturi au defilat cîteva «curiozităţi». Un tractor cu remorcă şi două motociclete construite de colegii din Zalău. Foarte interesant automobilul cu 4 locuri, construit de pionierii din Buzău. În fruntea lor, bineînţeles, micul Tomis pe miniaturala lui motocicletă.

VOCI DIN PUBLIC

Tiberiu Dăscălescu — *inginer: Să mergi la vîrsta asta pe o maşină construită de tine, este de-a dreptul formidabil!*

Zoe Constantiniu — *funcţionară: Stau de 4 ore în ploaie şi nu mă îndur să mă duc acasă.*

Maria Poenaru *(73 de ani): M-am dus să iau căpşuni din piaţă şi nu mai ajung cu ele. Mereu zic: «după cursa asta plec», şi stau s-o mai văd şi pe următoarea.*

Medicul ambulanţei de serviciu la concurs: *Sînt foarte mulţumit că... n-am avut nimic de lucru şi am putut privi cursa în linişte.*

— Mulţumesc, numărul 5. Ai fost foarte amabil. Acum te rog să iei loc printre...

...PREMIANŢII RALIULUI

Pe echipe. Premiul I — **jud. Braşov;** *Premiul II* — **jud. Dolj;** *Premiul III* — **jud. Timiş.**

Individual: Premiul I **Ion Crîsnic (simpaticul nostru prezentator, concurentul cu nr. 5) Făgăraş — jud. Braşov — campion pe anul 1969;** *Premiul II* — **Sandu Pescaru (nr. 8) jud. Braşov;** *Premiul III* — **Constantin Sică (nr. 68) municipiul Bucureşti;** *Premiul IV* — **Ion Lăncrănjan — jud. Braşov;** *Premiul V* **Ion Marian — jud. Braşov;** *Premiul VI* **Octavian Telea — Craiova — jud. Olt.**

Au mai luat diverse premii, cupe şi plachete oferite de Automobil — Clubul Român:

Clara Tomşa — Satu Mare — cea mai bună dintre fetele concurente. Cristian Şuteu — cel mai tînăr concurent alături de simpaticul Tomis Tache. (Iată şi surpriza promisă de nr. 5).

Mircea Bucur — Braşov — cel mai rapid concurent.

În afara premiului oferit de Consiliul Naţional al Organizaţiei Pionierilor, judeţul Braşov a primit placheta Automobil Clubului Român pentru cea mai bună participare.

Bravo Braşovul! După trofeul MINITEHNICUS, primii în raliu. Succes şi pe mai departe!

FLUXUL MARILOR CREAȚII

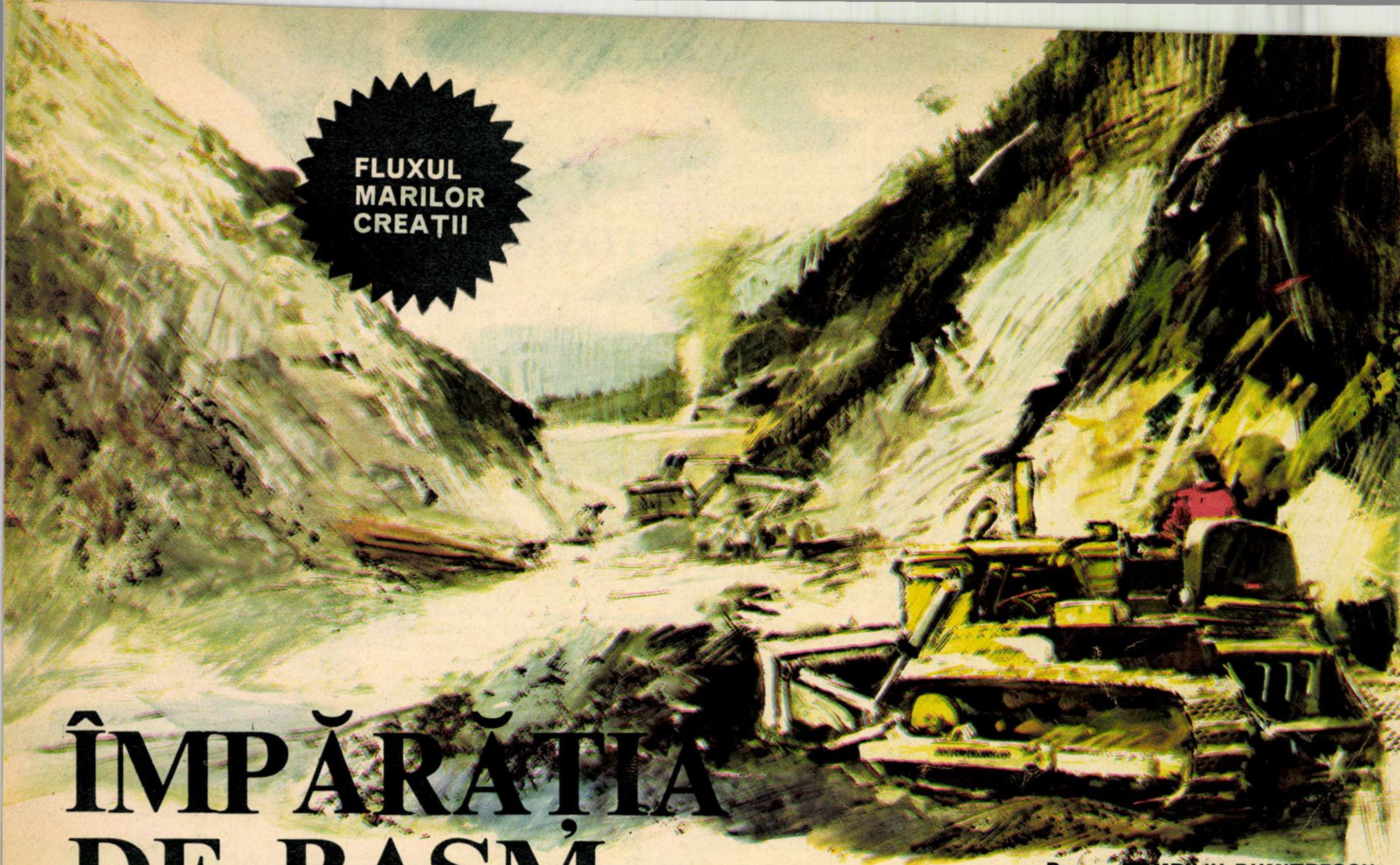

Desen: **POMPILIU DUMITRESCU**

ÎMPĂRĂȚIA DE BASM ȘI FANTASTIC A LOTRULUI

Reportaj de **MIHAI CARANFIL**

Foto: **GH. VINȚILĂ**

În împărăția Lotrului — pentru că de o împărăție este vorba — totul se petrece ca într-o adevărată împărăție de basm, în care lucrurile și dimensiunile ies din măsura obișnuită. De la realitate la fabulos nu există aici decît o graniță abia perceptibilă — un fir subțire, dar trainic, ce face ca oamenii să știe pentru ce toate acestea. Cunoaștem cu toții o poveste, născută și ea în Carpați, o poveste în care este vorba despre un tărîm și despre un alt tărîm, iar eroii urcă și coboară de pe un tărîm pe altul și trec acolo prin nenumărate peripeții. Tot așa, la Lotru, oamenii

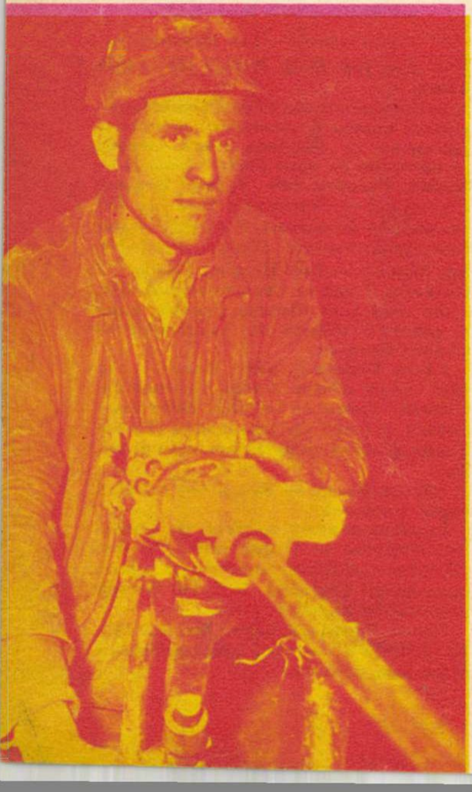

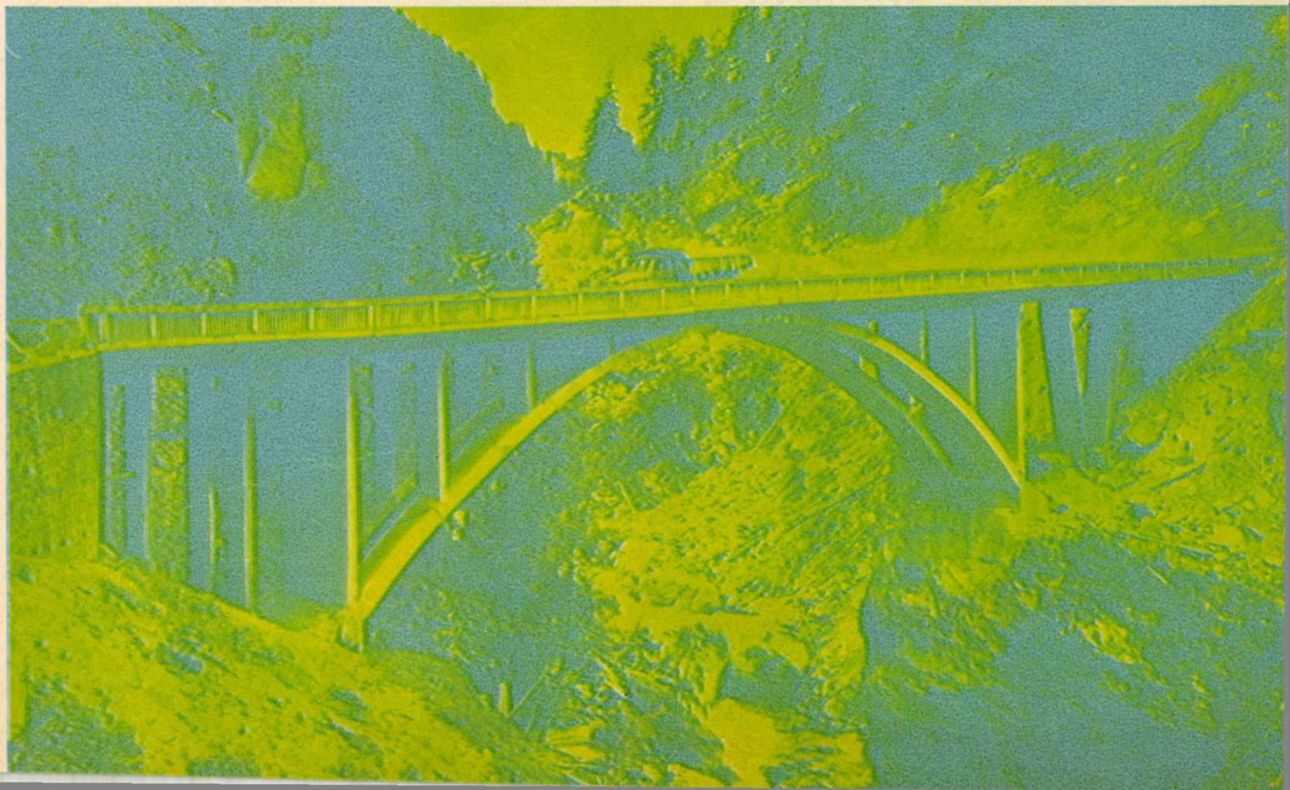

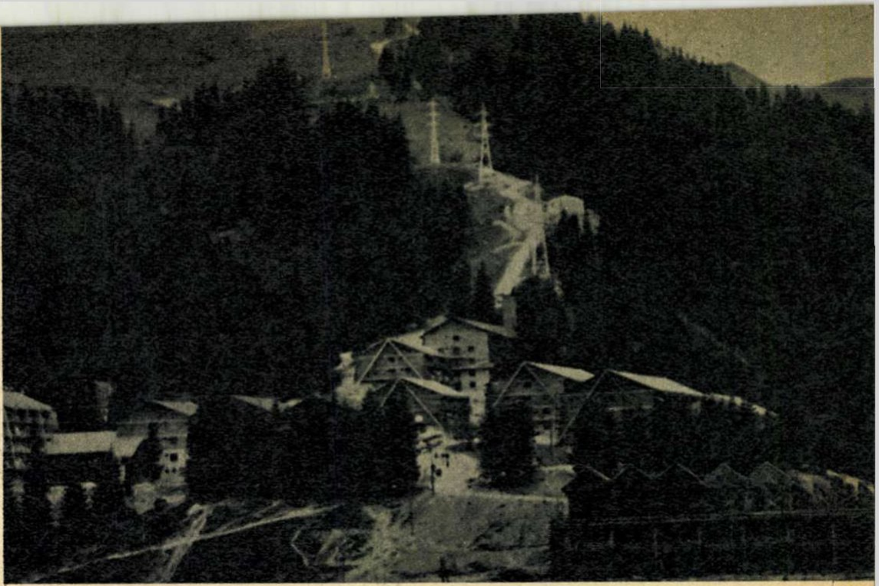

coboară sau urcă pătrunzînd în interiorul munţilor, iar ceea ce fac ei acolo nu este mai puţin de domeniul fantasticului. Să ne închipuim nişte munţi înalţi şi de o sălbăticie şi singurătate ca şi cum lumea i-ar fi uitat de mii de ani. Să ne închipuim că în munţii aceştia, în care pornesc cascade ce abia acum au primit o denumire (una dintre ele se numeşte «Apa spînzurată» şi a fost botezată aşa de şoferii marelui şantier), deci să ne închipuim că în munţii aceştia prăpăstioşi şi neumblaţi au venit dintr-o dată cîteva mii de oameni care s-au apucat să-i răscolească pe dinăuntru, săpînd galerii şi catedrale subterane pe o lungime de zeci şi zeci de kilometri. Mai mult de 150 de km va totaliza lungimea galeriilor subterane ce vor fi săpate aici pentru captările secundare, pentru aducţiunea principală, pentru conducta forţată, pentru galeria de fugă. Ele străbat în toate direcţiile, ca ramurile unui copac gigantic, tăriile Munţilor Căpăţinei, ale Munţilor Lotrului şi ale Munţilor Paring, într-un triunghi cu perimetrul de sute de kilometri. Am încercat să înţeleg cît mai exact întreaga ţesătură interioară a viitoarei hidrocentrale de pe Lotru, am făcut adică o radiografie a munţilor, în parte imaginară, în parte cercetată cu privirea şi aşa am văzut că lucrurile se petrec aici ca în basmul amintit. Din coloniile lor — mici orăşele improvizate în cîte o poiană, într-o vale, la adăpostul unui perete stîncos ori pe vîrful unei coline, oamenii intră în galeriile pe care cîndva se va năpusti apa şi le tot adîncesc. Lumea din interiorul acestor galerii, la mulţi kilometri depărtare de lungimea zilei şi de aerul pur al pădurii, este cu totul alta decît cea de afară. Este o lume a forţei şi tenacităţii umane, a înfruntării dintre oameni şi dintre forţele oarbe ale vieţii ce mocneşte înăuntrul munţilor. Munţii trăiesc, stîncile, carnaţia lor de piatră trăieşte. Există roci care în contact cu aerul se umflă, se pulverizează, tot aşa cum există şi stînci care nu se lasă sfărîmate de oameni şi de maşinile lor. Venele munţilor, în care pulsează apa, se revarsă pe galerii. Presiuni uriaşe se încordează din răsputeri să astupe la loc cavernele pe care oamenii cu atîta îndărătnicie le sapă. În toate aceste împrejurări constructorii — aici li se spune constructori, deşi ei sînt mineri — se dovedesc mai tari, neînvinşi. Ei au unelte de cea mai modernă factură — trebuie să vorbim şi despre ele — dar principalele lor unelte sînt inteligenţa, cunoaşterea meseriei. La şantierul castelului de echilibru, în galeria aducţiunii principale, am văzut mai îndeaproape ce înseamnă acum şi aici, meseria minerilor. Meseria lor a suferit modificări substanţiale. Vechile unelte şi procedee au fost date uitării. În frontul de lucru al galeriei şi-au făcut apariţia maşini de mare complexitate. Una dintre ele se numeşte «Jumbo» şi arată ca o sepie uriaşă, ale cărei tentacule se răsucesc continuu, perforînd peretele de piatră în mai multe locuri deodată, în aşa fel încît explozibilul ce se va introduce şi care va fi detonat să sape cît mai mari cantităţi. Maşina aceasta se conduce de pe un scaun ca de secerătoare, prin zeci de butoane şi manete. După ce maşina «Jumbo» şi-a făcut datoria, şi după ce s-a produs «puşcarea», o altă maşină îi ia locul. Ea încarcă piatra în vagonetele pe care o altă instalaţie i le serveşte, ca pe tavă. Apoi din nou intră în front maşina «Jumbo» şi ciclul reîncepe. Tunelul astfel obţinut este apoi betonat, în urmă, de maşini care aruncă prin pompare, betonul. Cei care conduc aceste maşini sînt minerii. Altădată ei erau nevoiţi să atace muntele cu perforatorul de mînă, cu tîrnăcopul şi cu lopata. Forţa fizică a minerului — calitatea primordială ce i se cerea pînă nu de mult — este înlocuită acum prin forţa inteligenţei şi agerimii lui, prin funcţionarea perfectă a reflexelor şi simţurilor. Am avut impresia, privind desfăşurarea operaţiilor din galeriile hidrocentralei de pe Lotru, că mă aflu la bordul unui avion, cu piloţi ce conduc un zbor fără vizibilitate, dar cu o maximă precizie, trasînd culoare cilindrice, de aer şi lumină, prin noaptea materială din adîncul munţilor.

Dar galeriile ce străbat munţii sînt numai o parte din ceea ce înseamnă aici efort de construcţie. Trebuie să vorbim şi despre baraje. Trebuie neapărat să vorbim despre cele cinci baraje ale viitoarei hidrocentrale. Cel mai mare dintre ele, barajul Vidra, se află la cota cea mai de sus a şantierului, la o altitudine de 1 300 de metri, într-o zonă de piscuri alpine, unde iarna începe în octombrie şi se termină în mai. Drumul pînă acolo, ei bine, drumul acela fantastic urmărind defileul prăpăstios al Lotrului este, cred, drumul de a cărui frumuseţe te poţi îmbolnăvi pe viaţă. Căci omul care a trecut o dată viaductul de peste cataractele Lotrului va fi obsedat ca de închipuirea grădinilor Semiramidei, va fi urmărit şi răscolit de imaginea rîului care se chinuie, se încordează gemînd, se foloseşte de cele mai teribile tertipuri ca să treacă prin strecurătoarea stîncilor dispuse într-o scară gigantică. Şi abia trecut de imaginea fascinantă a cataractelor eşti preluat ca într-un joc al ielelor de alte şi alte capcane ale celor mai neaşteptate întorsături de peisaj. Apoi, dintr-o dată, te pomeneşti deasupra unei văi molcome şi largi ce se deschide dintre ultimii pereţi de stîncă ai defileului. Valea aceasta va fi viitorul lac de acumulare, iar cei doi pereţi de stîncă vor sprijini, între umerii lor, barajul. Locul se numeşte Vidra şi va fi locul de convergenţă, creat de mîna omului, a 86 de rîuri, pîrîuri şi pîrîiaşe. Către locul acesta duc cele mai multe dintre galeriile pe care le sapă acum, minerii, cu maşinile lor ca nişte gigantice cîrtiţe de oţel. Deşi încă n-a început umplerea barajului (va fi un baraj din arocamente, cu un miez de argilă — primul de acest fel ce se va construi la noi în ţară), constructorii au aici de lucru pînă peste cap. Ei şi-au început activitatea în urmă cu doi ani şi de atunci au făcut toate pregătirile pentru marele concert. Au tăiat drumuri în stîncă, au mutat albia Lotrului, (i-au săpat un drum prin interiorul muntelui), au întins pînă aici reţeaua de înaltă tensiune (stîlpii au trebuit urcaţi pe creste cu elicopterul), au transportat marile excavatoare, au cioplit cei doi pereţi de stîncă între care se va încorda barajul. Peste o lună sau două începe bătălia. Ca volum de materie strămutată, va fi egal cu mutarea unui munte dintr-un loc într-altul.

La 14 km de aici, mai jos, pe firul Latoriţei se află un sat cu numele Ciunget. Aici, la 120 de metri sub stîncile ce ţin în spinare satul, constructorii au săpat marile caverne — bolţi de uriaşe temple — ale centralei subterane. Apa din lacul de acumulare va cădea de la o înălţime de 800 de metri (parcurgînd cei 14 km ai aducţiunii principale şi ai conductei forţate) în turbinele generatoarelor instalate în templul subteran de care vorbeam.

În interiorul acestor bolţi subterane m-am simţit intimidat. În marile grote pe care le-a săpat natura în decursul mileniilor, sentimentul e de contemplaţie. Dar aici, unde grotele uriaşe au fost săpate de oameni ce roiesc pe lîngă tine, eşti covîrşit. Şi pentru că trebuia să-mi explic minunea aceasta, m-am apropiat de cel mai tînăr dintre oamenii ce se aflau acolo, socotindu-l mai puţin implicat în tot ce mă copleşea. Dar cît de «amarnic» m-am înşelat. Acest tînăr cu o înfăţişare de adolescent, nu era altul decît inginerul de schimb, adică unul dintre oamenii investiţi aici cu competenţa tehnică a conducerii întregului front de operaţii. Lucrează de 11 luni pe şantier, din facultate a venit direct aici, şi se numeşte Nicolae Bărbulescu. Se ocupă, acum, de betonarea bolţii uzinei. Are 26 de ani...

Am spus, lumea subteranelor Lotrului este o lume de basm şi anume a basmului în care eroii trec de pe un tărîm pe altul şi săvîrşesc acolo acte incredibile, ca şi cum aşa şi numai aşa îşi dobîndesc adevărata valoare. Cu singura deosebire că basmele sînt rodul imaginaţiei. Lotrul însă este o realitate — şi încă una dintre cele mai reprezentative pentru timpul socialist ce-l trăim.

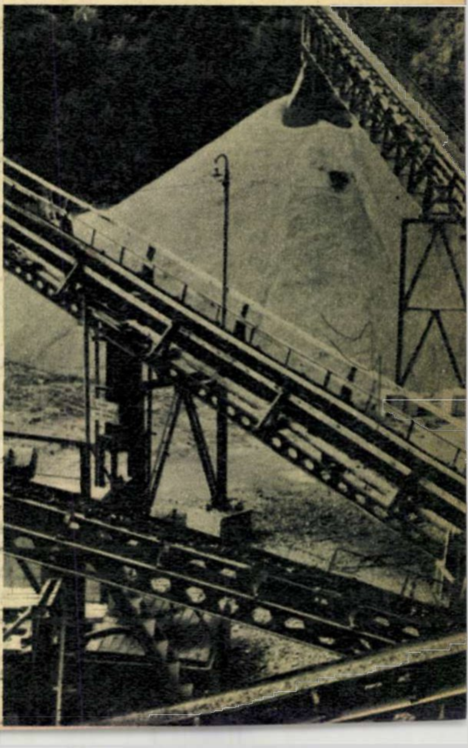

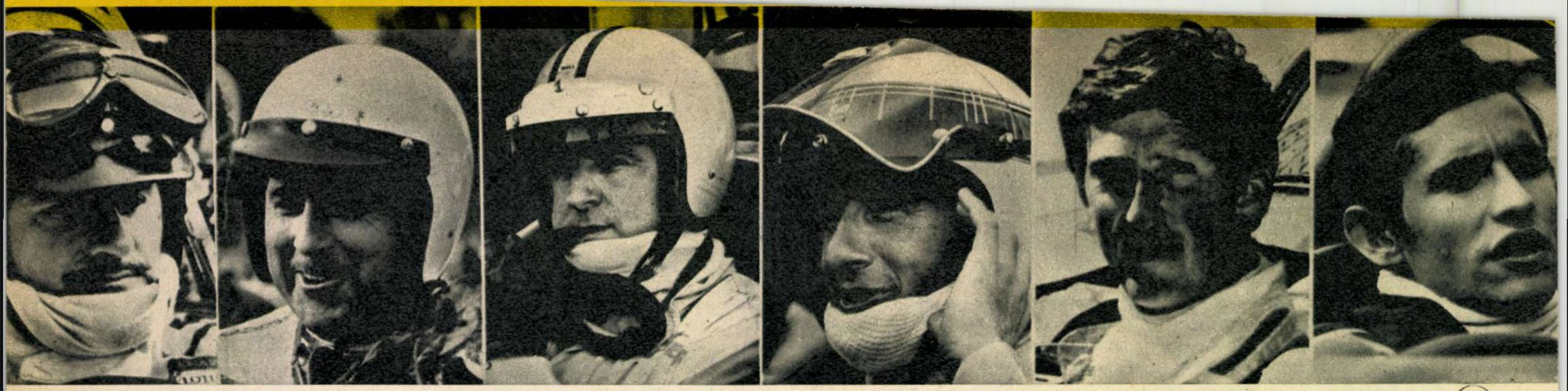

①

FULGERE PE ROȚI

de ANDREI BANC

1. Faceți cunoștință cu principalii participanți la acest concurs. De la stînga la dreapta: **Graham Hill**, campion mondial; **Jack Brabham**, de trei ori campion mondial și **Denny Hulme**, liniștitul neozeelandez care a cîștigat campionatul în 1967. Lor li s-au alăturat stele de dată mai recentă: tînărul scoțian **Scot Jackie Stewart**, mîndrul austriac **Jochen Rindt** și copilul-minune al Belgiei **Jackie Ickx**, care poartă la rîndu-le coroana de campioni ai anului 1969.

2. Una dintre mașinile de curse prevăzute cu aripi este Ford V8 de 3 litri Formula I. În ultima lună aripile mobile au fost interzise. Sînt admise numai cele fixe, care nu pot depăși însă planul roților. Marele Premiu de la Barcelona de la 4 mai 1969 a fost ultima cursă în care au apărut acești bolizi înaripați.

3. Două mărci, două moduri de utilizare a aripii stabilizatoare. Lotus 49 B (plan I) folosește în față două aripioare veritabile, iar la spate un plan înalt, pe cînd Ferrari (plan II) preferă două «înotătoare» discrete și o aripă de mărime mijlocie, instalată mult mai în față.

4. Un unghi inedit pentru Fordul GT 40 (Sport), mașină care a cîștigat la 15 iunie a.c. cele «24 de ore» de la Le Mans. (Vezi și foto 9.)

5. Peste cîteva minute bolizii, în plină viteză, nu vor mai putea fi recunoscuți decît cu ajutorul obiectivului.

6. Un Porsche cu motor V8 de 2 996 cmc. Această marcă a întrecut pe Ford în cursa pentru titlul mondial al anului trecut. (Vezi și coperta I.)

7. Acest Alfa Romeo «33» continuă mica paradă a automobilului de curse pe care v-o propunem. O mașină în curs de perfecționare, ca totul în domeniul fulgerelor pe roți.

8. Alpine, un produs Renault, menit să cucerească inimile iubitorilor de viteză.

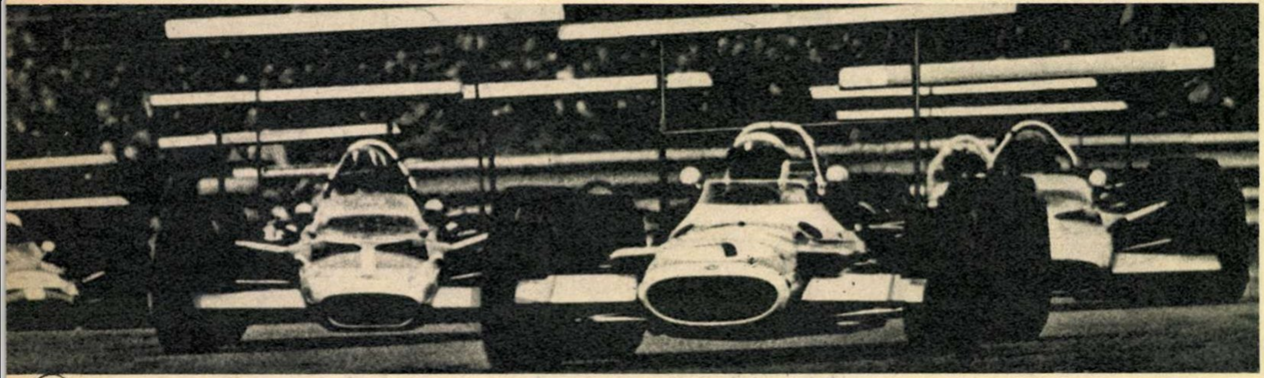

②

Cele «24 de ore» de la Le Mans reprezintă un carusel de peste 13 km pe care cca 50 de mașini se învîrtesc fără oprire cu peste 200 km/h... Ieșind din virajul Ford, șicană a pistei, în formă de S, care obligă pilotul să frîneze, mașina se năpustește în linie dreaptă prin fața tribunelor, într-un urlet disperat al motorului forțat la maximum. E un urlet prelung de mecanică adusă la limita rezistenței, un vuiet ca de avion înaintea decolării. O clipă — o mașină colorată și bizară, o lovitură puternică, asurzitoare în timpan (dacă stai paralel cu pista), senzația unei vibrații în stomac, un vuiet formidabil și bolidul a trecut. În clipa următoare — altul. Dacă fulgeră două, trei alături e infernul dezlănțuit pe roți. Dar tocmai acest zgomot face deliciul amatorilor și al piloților, unii dintre aceștia din urmă montîndu-și chiar tuburi de orgă la eșapament. Prin tot acest vacarm se strecoară muzica difuzoarelor, anunțurile de reclamă, cele privind cursa. Iar zeci de mii de oameni, mai ales tinerii, stau cu aparatele de fotografiat la ochi, ca vînătorii la pîndă, încercînd să prindă într-a 500-a parte dintr-o secundă figura încordată a piloților la volan.

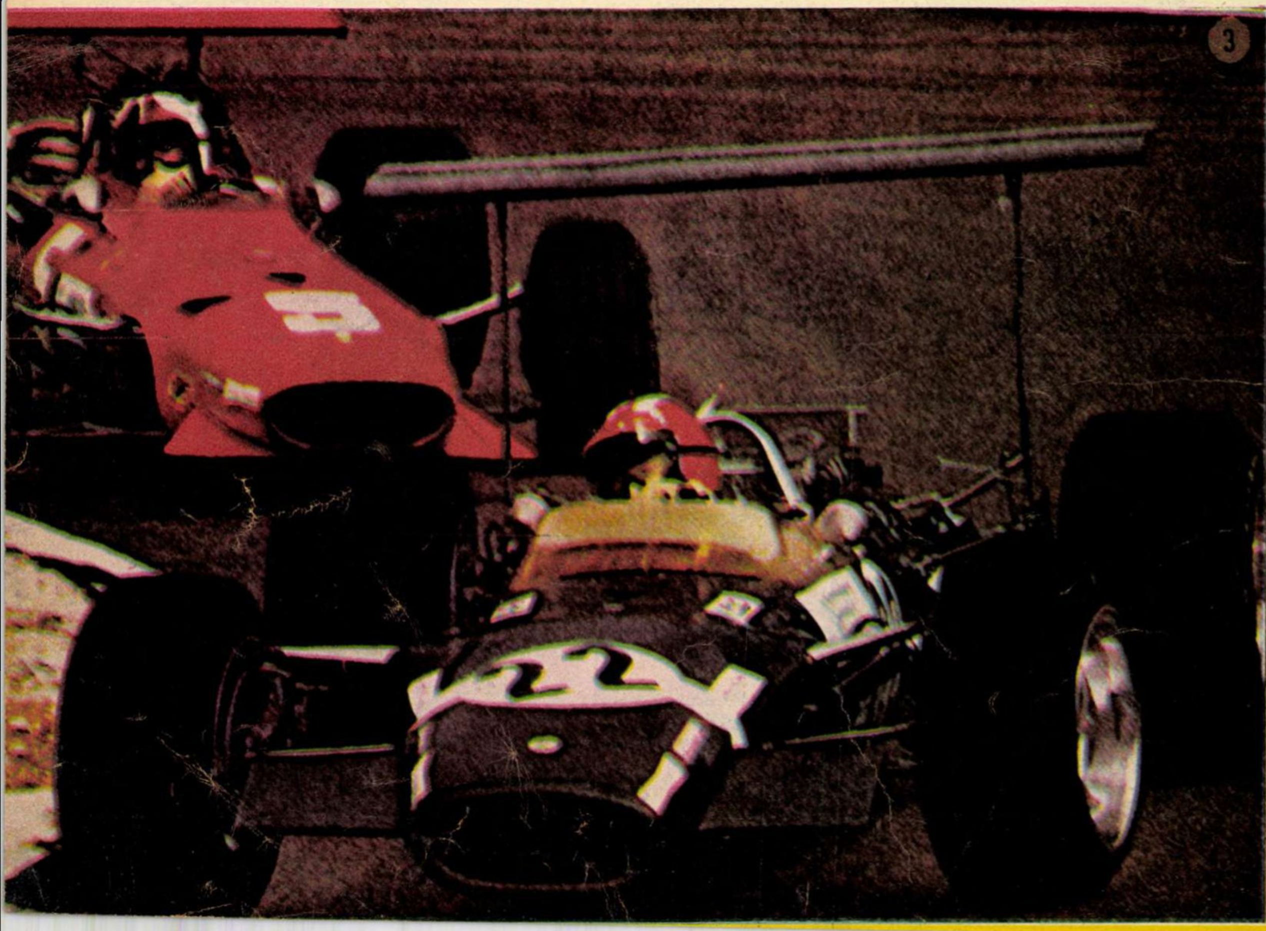

③

④

S-ar părea că în secolul nostru, sau în orice caz în această a doua parte a sa, fotbalul e sportul cel mai răspîndit. Aparenţele înşeală de data aceasta. Specific unui ev caracterizat prin triumful tehnicii în toate domeniile, prin ritmul tot mai rapid al vieţii, automobilismul a devenit de fapt sportul nr. 1. În el se împletesc tehnici şi tehnologii dintre cele mai avansate cu exploatarea aproape la limită a resurselor umane. Nu există azi nici un gen de manifestare sportivă care să atragă 400 000 de spectatori deodată, cum se întîmplă cu cele «24 de ore» de la Le Mans şi cu cele «500 de mile» de la Indianapolis. 48 de milioane de oameni asistă anual în S.U.A. la cursele de automobile (mai mulţi decît la basseball, fotbal american şi baschet la un loc). În fiecare săptămînă au loc pe glob zeci de competiţii automobilistice. E firesc ca acesta să fie sportul nr. 1 într-o lume ce numără de acum 180 de milioane de maşini, cărora li se adaugă anual alte 12 000 000.

Dragi cititori! Vreţi să deveniţi piloţi de curse? Pentru asta aveţi nevoie, deocamdată, de un cart! Ei bine, îl puteţi obţine GRATUIT, cu condiţia să urmaţi indicaţiile pe care vi le vom da în numărul viitor!

Noţiunea de maşină «sport» şi-a schimbat cu mult conţinutul în ultimele două decenii. Să ne gîndim că azi automobilele de mică cilindree: 900—1 200 cmc (Fiat 850 coupé sport, Fiat 128, BMLC Cooper) trec de 140 km/h, viteză întîlnită înainte vreme numai în competiţii. Există alte cîteva zeci de modele capabile să atingă 180 km/h, toate fabricate în serii relativ mari. Iar unele limuzine (destinate totuşi turismului şi nu sportului) cum sînt modele din gama firmelor Lamborghini, Maserati, ISO, Ferrari se apropie de 300 km/h. Deci, accesul spre vitezele caracteristice competiţiilor e deschis practic oricui. Acest fapt impune constructorilor obligaţii deosebit de severe în ceea ce priveşte asigurarea securităţii automobiliştilor, care în marea lor majoritate, deşi şi-au cumpărat maşini rapide, nu au nici pregătirea, nici reflexele necesare pentru a le stăpîni la viteze mari. Siguranţa în exploatare la care au ajuns azi turismele de mare serie se datorează în modul cel mai direct maşinilor de curse. De aici au împrumutat ele frînele cu disc, ventilate, de aici circuitele duble de frînare, farurile cu halogeni (cu iod ş.a.), ştergătoarele de parbriz cu două viteze, caroseriile din masă plastică ori cauciucurile capabile să reziste la rulaj îndelungat cu mare viteză, uleiurile speciale pentru turaţii ridicate, roţile în aliaj uşor. Cursele pe circuit sînt poligonul experimental al maşinii «domestice».

(Continuare în pag. 12)

⑤
MARTINI
Shell
LUCAS
31

⑥

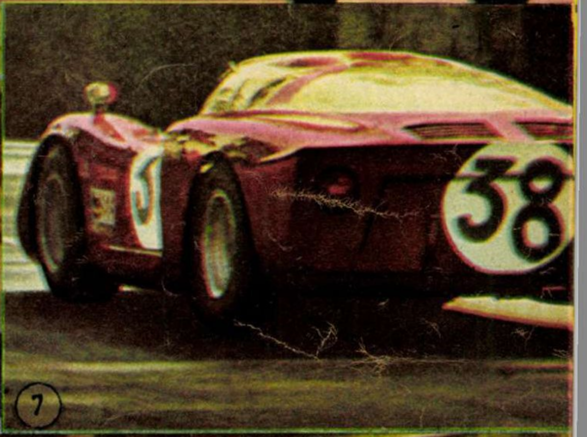
⑦

⑧

⑨

EMINESCU

UN NUME ROSTIT ÎN TOATE LIMBILE

Vă vorbeşte conf. univ.
ZOE DUMITRESCU-BUŞULENGA

Se petrece, în legătură cu marile valori ale lumii, un proces obiectiv (deşi uneori lent, durînd decenii sau chiar secole) de înălţare a lor pe cerul universalităţii. Peste gusturi personale şi subiective, peste eforturile unor oameni de a-şi face cunoscute cu orice preţ numele, timpul cel mare al lucrurilor durabile ridică el singur pe acest cer faimele fără moarte. Cu Eminescu, acest proces se verifică în chip desăvîrşit. Coborîtor din neamul nostru de păstori şi plugari, poetul s-a înălţat, la 80 de ani de la moarte, în lumea stelelor de mîna întîia, între care i se află locul firesc.

Evoluţia lui Eminescu spre universalitate care coincide cu procesul răspîndirii operei în întreaga lume a fost lentă şi sigură, datorită cuprinzătoarei, uimitoarei platforme de idei şi sentimente pe care se înalţă creaţia lui. La sfîrşitul secolului XIX, doar cîteva dintre poeziile lui erau publicate în modeste antologii germane (cu începere din 1881) şi italiene (1887—90). Un basm, **Făt frumos din lacrimă,** deschidea seria traducerilor în limba franceză, prin publicarea la Paris, în 1890. În 1898 apărea Eminescu şi într-un volum la Copenhaga în limba daneză.

Preţuirea tot mai mare arătată de filologi şi poeţi în secolul următor s-a cristalizat în tălmăciri tot mai numeroase, se pare că pînă astăzi în 25 de limbi, printre care chineza, japoneza, engleza, rusa, araba, greaca, spaniola, armeana.

Dar traducerile oricît de bogate dintr-un autor nu înseamnă totuşi pătrunderea lui în adîncime: ele semnifică o anumită luare de contact, o curiozitate binevenită a publicului pentru un artist, o etapă de fapt pregătitoare pentru înţelegerea şi preluarea în spiritul operei, nu în litera ei.

Momentul în care un creator intră în conştiinţa universală este acela al apariţiei marilor studii despre el şi operă. Abia atunci se aşază raporturile exacte între noul venit şi cei vechi, abia atunci se trece la explorarea universului său de gîndire şi simţire, la studiul comparat al temelor, motivelor şi la concluziile care stabilesc înălţimea zborului său de imaginaţie, adevărul palpitant al vieţii cuprinse în operă şi mai cu seamă puterea şi poezia cuvîntului ce exprimă toate aceste lucruri.

Si în anii aceştia ai noştri, cînd prestigiul românesc este atît de considerabil sporit peste hotare, au început să se arate semnele sigure ale preţuirii în adînc date poetului Eminescu. La Veneţia, în 1964, o întîlnire internaţională, un **Convegno Eminescu,** stabileşte pentru întîia oară, printr-o participare românească şi mondială, caracterul de universalitate al creaţiei poetului, aşezat fără emfază, cu simplitate, alături de Dante, Goethe şi alţi mari ai lumii. De altfel, Buletinul **Eminescu,** ce apare la Roma semestrial, cu începere din 1967, continuă acest spirit al primului Convegno, de afirmare a interesului crescînd faţă de poetul român, de consemnare a celor mai noi studii şi cercetări de eminescologie. Iniţiatoarea, împreună cu un grup de eminenţi profesori şi oameni de ştiinţă italieni, este Rosa del Conte, titulara catedrei de limbă şi literatură română de la Universitatea din Roma, autoarea unei deosebit de profunde cercetări monografice asupra poetului român, intitulată **Eminescu o dell' Assoluto** şi apărută în 1961.

La Paris, la Sorbona, savantul francez Alain Guillermon, dedică anual cursuri şi seminarii cercetării operei eminesciene, căreia i-a adîncit într-un amplu studiu sursele.

Filologii şi stilisticienii insistă asupra valorii cuvîntului, înnoitoare în limbile romanice, la Eminescu. Savantul maghiar Laszlo Galdi a publicat în 1964 o amplă investigaţie pe acest tărîm în **Stilul poetic al lui Mihai Eminescu.**

Un mare lingvist american afirma că a învăţat româneşte pentru a-l citi pe Eminescu. Preşedintele italian al Comunităţii Europene a Scriitorilor, Giuseppe Ungaretti, scriind odată despre Eminescu îl alătura lui Dante, Leopardi, Vigny, Rimbaud şi conchidea: «Poet cu sentimentul chinuit şi ars pînă la atingerea acelei înalte splendori care face din el unul din cei mai mari poeţi ai timpului său şi ai tuturor timpurilor, Eminescu rămîne pentru totdeauna unul din maeştrii cuvîntului poetic profund inspirat».

Iar Bernard Shaw, prefaţînd o traducere în limba engleză a versiunilor eminesciene, exclamă, uimit de lectura neobişnuită, că ar dori să găsească un Delacroix pentru a o ilustra şi un Berlioz pentru a o transpune în sunet.

Şi acestea sînt numai cîteva mărturii ale rezonanţei cuvîntului eminescian în lume! Şi acesta este numai începutul unei grandioase traiectorii viitoare!

“Fiind băiet păduri cutreieram“

Am asistat cu o reală plăcere la itinerarul «În jurul poeziei eminesciene» pe care l-a parcurs cercul literar al Şcolii generale nr. 164 din Bucureşti, îndrumat de profesoara Geta Costin-Kelner. Fiecare participant a ţinut să contribuie la reuşita întrunirii, unul recitînd, altul prezentînd o fotografie mai puţin cunoscută a poetului, ceilalţi discutînd, foarte informaţi, articole şi cărţi referitoare la creaţia eminesciană.

Am ales pentru voi cîteva gînduri ale tinerilor iubitori ai poeziei lui Mihai Eminescu.

Florin Bărbulescu, cl. a VII-a: *Eminescu este poetul de a cărui operă nu mă despart niciodată. Sînt poezii pe care le recitesc de zeci de ori, ca de pildă «Luceafărul» sau «Glossa», ori «Printre sute de catarge» şi «Scrisorile». Universul eminescian este vast. Poezia sa filozofică abia dacă o înţeleg, dar îmi place poezia şi-mi place mai ales Eminescu şi am de gînd să citesc mult.*

Doina Podoleanu, cl. a VII-a: *Îmi place să citesc despre copilăria lui Eminescu. Poate pentru că şi eu mai sînt copil, sau poate că-l iubesc pe Eminescu şi pentru că după cîte ştiu, singura perioadă fericită a vieţii sale a fost copilăria. Mi se întîmplă să închid cîteodată ochii şi să-l revăd aievea pe Eminescu la vîrsta mea. Atunci mi-l închipui elev, în odaia plină de cărţi a lui Aron Pumnul, profesorul său. Îl văd citind la fitilul tremurînd al lămpii, pînă tîrziu în noapte, aşa cum îl descrie Călinescu. Alteori, mi-l închipui pe Eminescu copil, umblînd pe cărări de pădure, pe lîngă izvoare sau întins pe iarbă, ascultînd murmurul vîntului. Locurile pline de farmec ale copilăriei i-au inspirat poetului o poezie senină, plină de lumină.*

Mihai Codiţă, cl. a VI-a: *Ca să continui ideea colegei mele, aş vrea să spun că de obicei noi nu acordăm naturii, frumuseţii ei atenţia cuvenită. Eminescu însă, cu un dar unic, a ştiut încă din copilărie să surprindă fiecare sunet, fiecare mişcare a pădurii, a ierbii, a rîului. El simţea fiecare vibraţie a naturii, era fascinat de ea, se contopea cu ea. Îmi reamintesc acestea de cîte ori aud versurile mele preferate: «Fiind băiet păduri cutreieram...». Acel care avea să reînnoiască expresia poeziei româneşti a ascultat cu atenţie toate nuanţele limbii poporului ca să poată găsi expresia cea mai potrivită pentru a-şi îmbrăca simţămintele şi gîndurile. Călinescu povesteşte că Eminescu, în peregrinările sale din tinereţe prin ţară, a umplut carnete cu însemnări, cu expresii folosite în graiul popular. Din folclorul nostru şi-a luat Eminescu comori de preţ pe care le-a transformat în comori şi mai de preţ.*

Camelia Dabija, cl. a VI-a: *Pînă atunci crezusem că poezia se scrie uşor, dar am fost printre acei, din cadrul cercului literar, care am văzut, la Biblioteca Academiei, unele manuscrise ale lui Eminescu şi variantele unor poezii. M-au uluit: însemnări, ştersături... Totul vădea o muncă plină de migală pe fiecare cuvînt. Cred că de aici au izvorît versurile sale vehemente împotriva acelor poeţi*

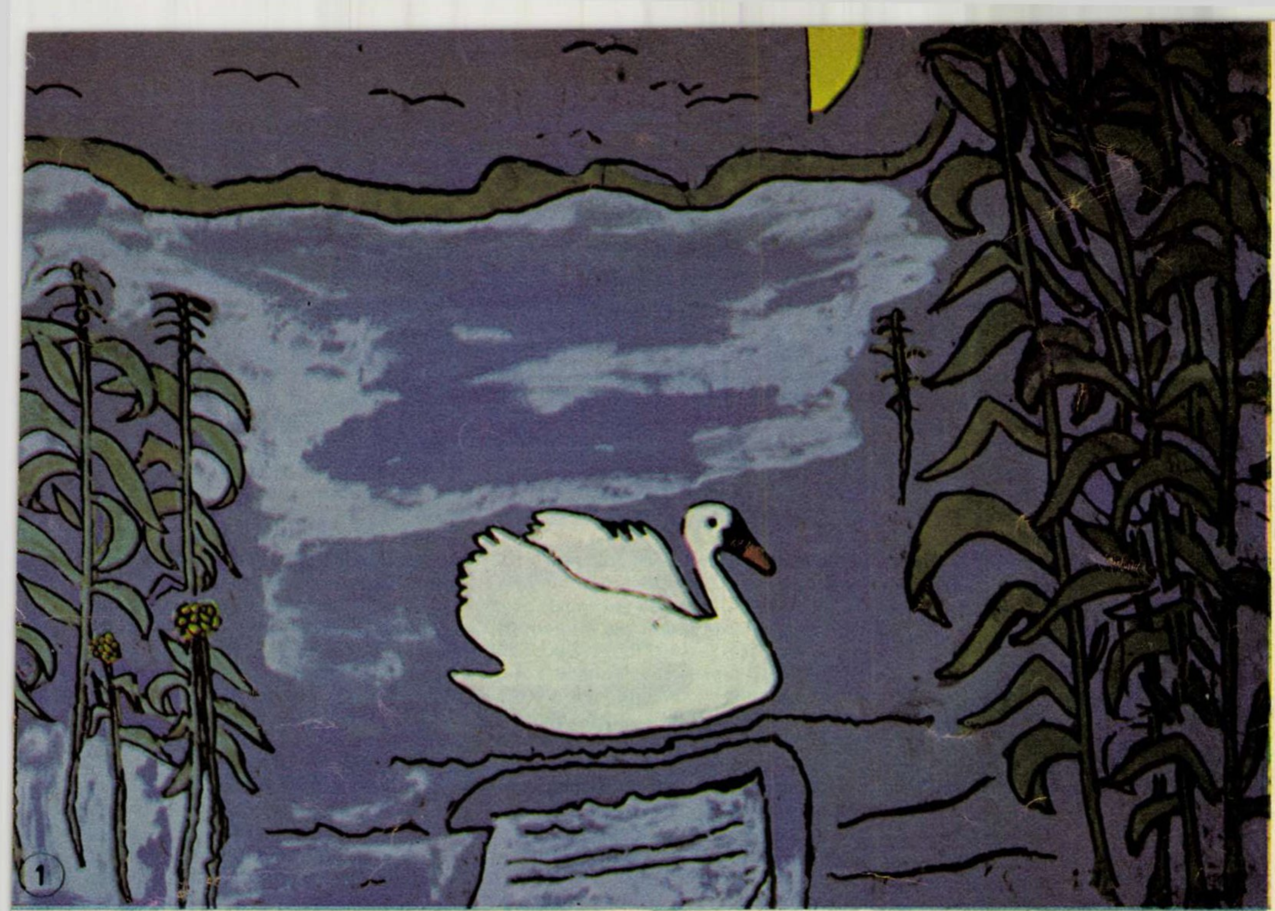

NICOLAE IORGA:

Așa cum vorbea el, în ritmuri de muzică îmbătătoare și tainică, oricine dintre cei umili putea să se mîngîie și să se îndemne, să învețe și să fie mai bun: rostul armonios al lumilor găsise încă un glas omenesc prin care să se învedereze întrucît e îngăduit aceasta ...

TUDOR ARGHEZI:

În Eminescu e dragoste și durere de dragoste...

PERPESSICIUS:

Eminescu este, și rămîne, pentru noi, un Everest al lirismului, pe care generații după generații îl vor urca, fără ca vreodată să ajungă pînă la creștetul încununat de soare și de ninsori.

care scriu fără profunzime: «E ușor a scrie versuri/ Cînd nimic nu ai a spune/ Înșirînd cuvinte goale/ Ce din coadă au să sune».

Ion Gîlcă, cl. a VI-a: *Mă simt totdeauna atras să aflu cîte ceva despre prietenia dintre Eminescu și Creangă. De ce aceste firi deosebite s-au simțit atît de atrase? Îmi place să-mi imaginez bojdeuca lui Creangă unde-și petreceau serile cei doi prieteni, masa la care se ospătau și purtau lungi discuții, apoi Dealul Ciricului de pe înălțimea căruia priveau Iașul. Aș vrea să studiez cît mai multe documente despre această prietenie. Trebuie să fi fost foarte frumoasă dacă, într-o scrisoare, glumețul Creangă lansează prietenului o chemare atît de patetică: «Vino, frate Mihai, vino, căci fără tine sînt străin».*

Aurelia Ionescu, cl. a VI-a: *Îmi place mult poezia «Printre sute de catarge». Am ales s-o ilustrez pentru expoziția noastră. Colegii au spus că-i bun desenul, dar eu nu sînt mulțumită. Am înțeles metafora: «Printre sute de catarge/ Care lasă malurile/ Cîte oare le vor sparge/ Vînturile, valurile?...» Dar n-am reușit s-o redau. Corăbiile plutind pe ape albastre, pe care le-am desenat, redau cuvîntul exact al poeziei, dar nu și ceea ce Eminescu a vrut să înțeleagă prin imaginea pe care a creat-o.*

Viorela Goșiman, cl. a VII-a: *Îmi plac poeziile de dragoste ale lui Eminescu: «De ce nu-mi vii», «Pe lîngă plopii fără soț», «Atît de fragedă» și altele. Îmi place să-mi închipui că toate au fost dedicate Veronicăi Micle, deși din cartea lui Călinescu reiese că n-a fost tocmai așa. Am încercat să realizez o suită de desene pe această temă. Mi l-am închipuit pe poet așteptînd cu melancolie, cu tresăriri de emoție, așa cum însuși poetul a spus-o în versurile: «De departe-o văd venind/ Și-aș voi să mi se pară». Am să reiau și-n alte desene teme din poezia lui Eminescu.*

Și-au mai spus în această discuție cuvîntul Carmen Neagoe, Maia Cioc, Daniela Pîrvu, Florin Călin, Valeriu Jianu, Irina Benea.

B. CARAGIALE

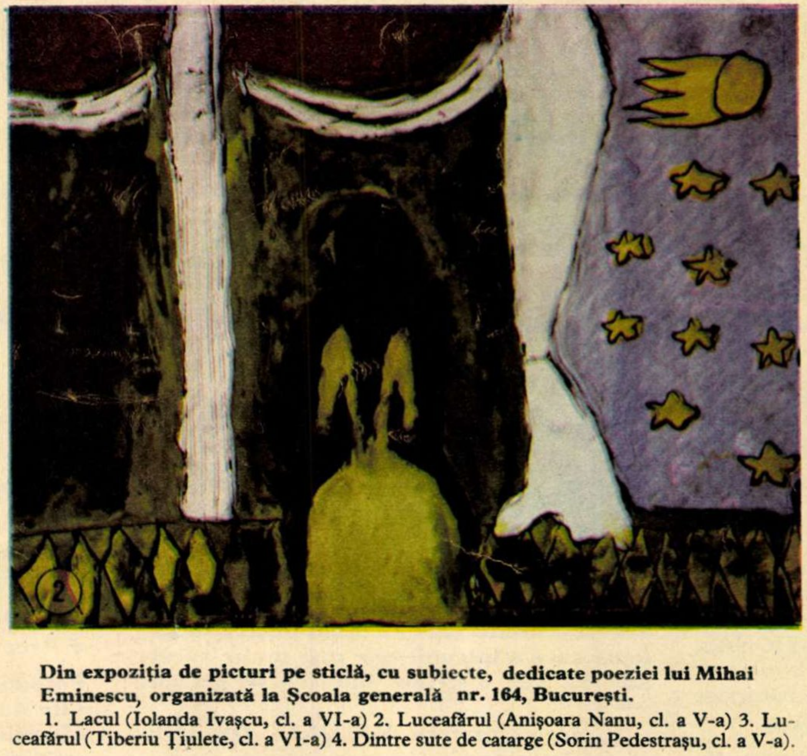

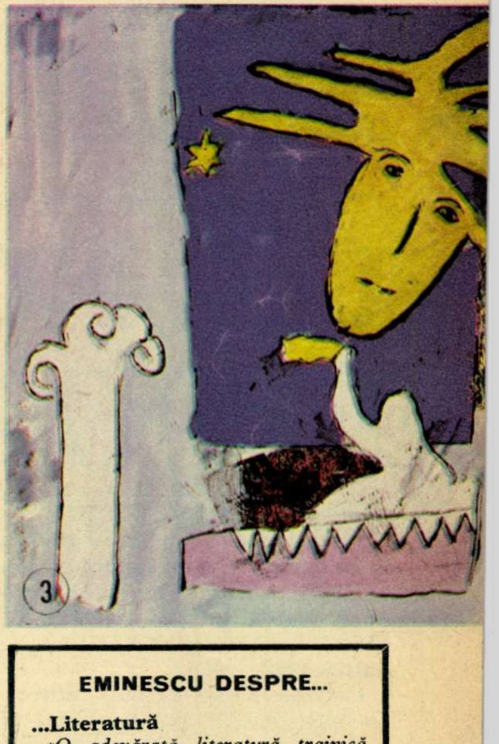

Din expoziția de picturi pe sticlă, cu subiecte, dedicate poeziei lui Mihai Eminescu, organizată la Școala generală nr. 164, București.

1. Lacul (Iolanda Ivașcu, cl. a VI-a) 2. Luceafărul (Anișoara Nanu, cl. a V-a) 3. Luceafărul (Tiberiu Țiulete, cl. a VI-a) 4. Dintre sute de catarge (Sorin Pedestrașu, cl. a V-a).

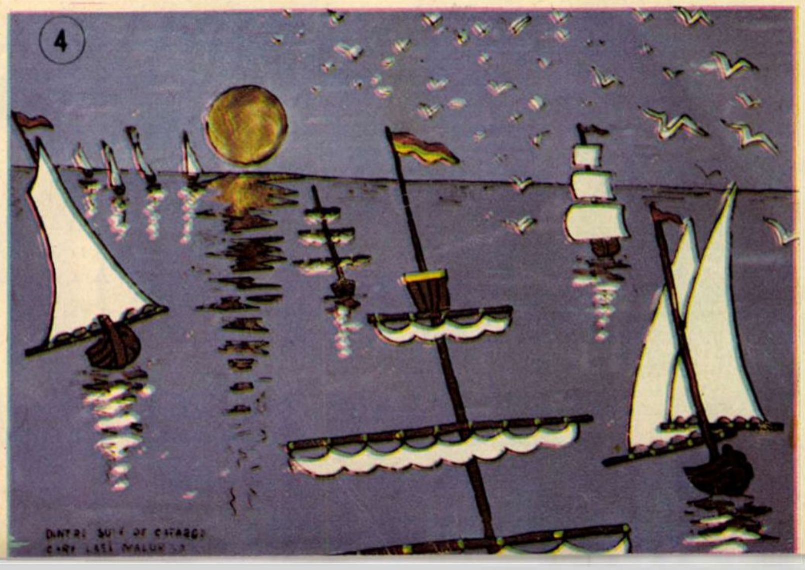

EMINESCU DESPRE...

...Literatură

«O adevărată literatură trainică care să ne placă nouă și să fie originală și pentru alții nu se poate întemeia decît pe graiul viu al poporului, pe tradițiile, obiceiurile și istoria lui, pe geniul lui».

«Pleiada scriitorilor noștri cei mai buni: Alecsandri, Negruzzi, Bolintineanu, Donici, Bălcescu și alții, știau o limbă frumoasă, vrednică și înțeleasă de opincă și de vodă».

...Poezia populară

«Dacă în autorii antichității plini de adevăr, de eleganță, de idei nimerite și care vor rămîne pururi tineri găsim un remediu în contra regresului intelectual, nu vom uita că și în timpurile noastre există un asemenea izvor pururea reîntineritor: poezia populară, atît cea de la noi cît aceea a popoarelor ce ne înconjoară».

FULGERE PE ROȚI

(*Urmare din pag. 8—9*)

PUTERE TOT MAI MARE LA CAPACITATE TOT MAI MICĂ

Acesta e drumul pe care se dezvoltă construcţia maşinilor de curse, de la Renault-ul cu care Szisz cîştiga prima ediţie a celor «24 de ore» în 1906 (13 000 cmc — 107 km/h—90 cp.) şi pînă la Lotusul cu care Graham Hill cucerea titlul de campion mondial în 1968 (2 993 cmc — 280 km/h — 410 cp.). Să nu uităm însă că Alfa-Romeo a prezentat anul trecut la Le Mans modelul «33» avînd numai 1 996 cmc, dar capabil să atingă 290 km/h. El s-a luptat aproape de la egal la egal cu cîştigătoarea cursei, Ford-ul GT 40, (4942 cmc — 325 km/h). Ne aflăm, în general, în faţa unui efort continuu de a ameliora performanţele prin reducerea capacităţii cilindrice paralel cu mărirea turaţiei şi a compresiei, alături de o serie de alte perfecţionări tehnice. Efortul acesta nu e determinat de considerente pur sportive. Dimpotrivă. El are la bază tendinţa fabricanţilor, ce se orientează după cea a publicului, de a oferi modele ieftine, de mică cilindree, capabile însă de performanţe ridicate. De aici necesitatea de a experimenta în curse materiale şi soluţii constructive capabile să răspundă unor asemenea deziderate. S-a ajuns astfel la 10—12 000 turaţii pe minut, ceea ce pune serioase probleme în ce priveşte echilibrarea arborelui cotit, calitatea resorturilor de supapă (un motor BRM, de pildă, avînd 16 cilindri cu cîte 4 supape fiecare şi 8 arbori cu came are 128 de arcuri a căror funcţionare şi elasticitate trebuie menţinute perfect chiar 24 de ore în şir, la regimul maxim) ş.a. BRM 16 H cîntăreşte 175 kg şi e construit din titan, zirconiu şi magneziu.

AERODINAMICĂ... INVERSĂ

Avioanele au avut nevoie de aripi ca să zboare. Maşinile de curse au ajuns acum să apeleze la aripi ca să nu decoleze... Devenind tot mai uşoare şi mai puternice, există riscul ca la viteze mari să apară fenomene de decolare. Primele aripi, instalate pe montanţi, în partea din spate şi fixate de axele posterioare au apărut în 1968, la Marele Premiu al Belgiei, pe Ferrari. În cîteva luni majoritatea caselor constructoare le-au adoptat. Unele maşini au căpătat aripi şi în faţă. Unghiul aripilor era variabil, de obicei cu circa 20 de grade, pentru a se regla «lipirea» maşinii de sol în funcţie de viteză. Pilotul le manevra cu ajutorul unor dispozitive hidraulice împrumutate din tehnica aviatică. Interzicerea în curse a aripilor variabile va influenţa oare răspîndirea lor? Deocamdată au apărut modele «sport» de serie înzestrate cu aripi stabilizatoare, rigide, în spate.

STP — MAŞINA CU TURBINĂ

Pentru prima oară maşinile cu turbină s-au impus în 1967, la Indianapolis. STP-ul lui Andy Granateli avea o turbină a cărei suprafaţă de admisie a aerului era de 180 cm². Succesul obţinut ca şi perspectivele de dezvoltare ale maşinii cu turbină i-au alarmat pe producătorii din Detroit, care au obţinut în 1968 o modificare a regulamentului competiţiei, limitînd suprafaţa de admisie la 88 cm², ceea ce aliniază performanţele STP-urilor la cele ale motoarelor cu piston. Maşinile cu turbină (al căror element propulsor este şi el «împrumutat» din tehnica aviatică) depăşesc 500 cp, urcînd la peste 15 000 de turaţii pe minut. Deocamdată viitorul lor e neclar, întrucît interese «subterane» ale constructorilor de motoare cu piston au declanşat o serioasă ofensivă contra participării maşinilor cu turbină în competiţii. S-ar putea totuşi ca ele să se impună, sprijinite de interesul tot mai mare al producătorilor de camioane grele, unde turbina cu gaze a început să apară în serie.

LA CE VĂ GÎNDIŢI CÎND CONDUCEŢI?

Această întrebare i-a fost pusă campionului Jackie Stewart. Întrebare firească dacă ne gîndim că în ultimii 10 ani 17 piloţi dintre cei mai buni, printre care şi Jim Clark, campionul lumii, au murit pe circuite. Iată o parte din răspunsul lui:

— Cursele sînt periculoase. E adevărat. Dar nici unul dintre noi cînd e în cursă nu se gîndeşte că aceasta ar putea fi ultima. Nu ai timp să te gîndeşti la astfel de lucruri. Un pilot acceptă riscul ştiind că acesta e mare. Dar cînd intri în luptă lucrurile astea nu mai contează. Trebuie să te gîndeşti numai la cursă. Te concentrezi, eşti ca în transă, hipnotizat de panglica de asfalt, de pistă. Momentul cel mai greu e cel dinaintea startului: te simţi nervos, inima îţi bate anormal de repede. Tu în maşină, panglica de asfalt, nişte maşini colorate pe care trebuie să le supraveghezi în oglinda retrovizoare ce vibrează. Asta e tot ce vezi şi tot ce gîndeşti. Restul: case, oameni, nu mai există. Important e să goneşti cît poţi, să-i învingi pe ceilalţi. Important e să nu supraturezi motorul, să nu arzi ambreiajul. Să nu greşeşti traiectoria virajelor. Trebuie să te concentrezi asupra cursei. Nici un moment de relaxare nu e posibil. Acesta e un Mare Premiu. Şi pentru piloţi, Marile Premii sînt însăşi viaţa.

UN NOU CONCURS PENTRU VOI!

CEL MAI ÎNDRĂGIT FOTBALIST AL ANULUI

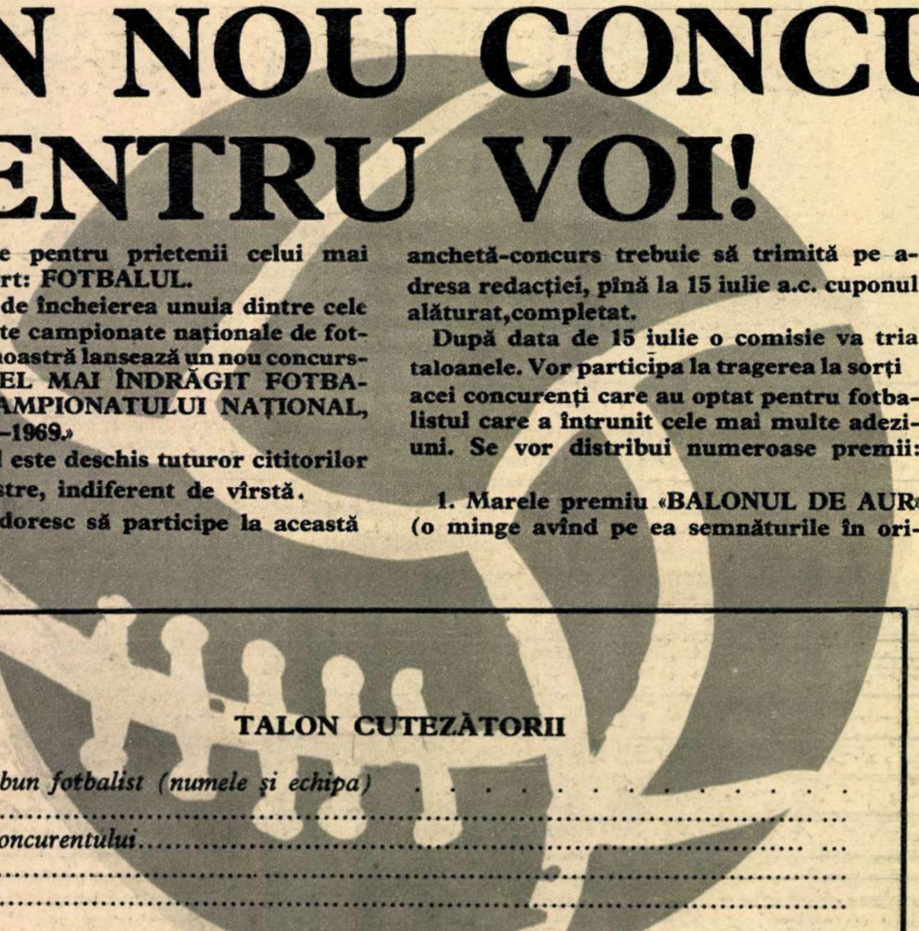

O noutate pentru prietenii celui mai popular sport: FOTBALUL.

Profitînd de încheierea unuia dintre cele mai disputate campionate naţionale de fotbal, revista noastră lansează un nou concurs-anchetă: «CEL MAI ÎNDRĂGIT FOTBALIST AL CAMPIONATULUI NAŢIONAL, ediţia 1968—1969.»

Concursul este deschis tuturor cititorilor revistei noastre, indiferent de vîrstă.

Cei care doresc să participe la această anchetă-concurs trebuie să trimită pe adresa redacţiei, pînă la 15 iulie a.c. cuponul alăturat,completat.

După data de 15 iulie o comisie va tria taloanele. Vor participa la tragerea la sorţi acei concurenţi care au optat pentru fotbalistul care a întrunit cele mai multe adeziuni. Se vor distribui numeroase premii:

1. Marele premiu «BALONUL DE AUR» (o minge avînd pe ea semnăturile în original ale unora dintre celebrii fotbalişti ai lumii.

2. Un ceas de mînă şi o minge de fotbal cu inscripţia «Cutezătorii»;

3. O minge de fotbal şi un stilou;

4. Zece menţiuni în obiecte;

Fotbalistului care va întruni cele mai multe adeziuni ale cititorilor noştri, i se va înmîna «Diploma de popularitate a revistei Cutezătorii».

TALON CUTEZĂTORII

Cel mai bun fotbalist (numele şi echipa) . . . .
....
Numele concurentului..
Adresa...
....

Continuarea la serialul de aventură şi detectivism «Amfora sabină» o veţi citi în numărul viitor al revistei.

AUREL DUMITRESCU

În școală, ca și în sport, cînd urci în vîrful piramidei nu îți este îngăduit să-i uiți pe cei care ți-au îndrumat pașii spre izbîndă. Din buchetul pe care l-am primit pe ring, am dăruit cele mai frumoase flori dascălului meu, **Lucian Popescu,** fost campion european prin anii '40, o glorie a boxului românesc căruia îi datoresc mult mai mult decît își poate închipui cineva.

CALISTRAT CUȚOV

Boxerul se aseamănă cu un școlar sîrguincios. Chiar cînd a ajuns sus de tot, el trebuie să învețe mereu din victoriile sale, dar mai ales din înfrîngeri. Ca și în școală, primejdia cea mai mare pentru el este înfumurarea.

CONSTANTIN CIUCĂ

Pentru a fi un bun boxer trebuie să ai talent. Numai cu pumnii, în zilele noastre un boxer nu ajunge mare campion. Dar chiar dacă ai talent și nu muncești cu îndîrjire, rămîi de... căruță.

C. Ciucă

ION ALEXE

Pionier fiind, am practicat o mulțime de sporturi. Vă sfătuiesc să faceți la fel. Să știți însă că pentru a deveni campion, trebuie ca, în cele din urmă, să îți alegi un singur sport, căruia să i te dedici cu inima, cu creierul, cu mușchii. Altfel nu poți ajunge prea departe.

Alexe

STRĂLUCIRI DE AUR ÎN BOXUL ROMÂNESC

La capătul unui adevărat maraton pugilistic, Campionatele europene de box găzduite de Capitala țării noastre au luat sfîrșit și cei unsprezece proaspeți campioni, ai bătrînului nostru continent au urcat pe podiumul de onoare în aplauzele iubitorilor «scrimei cu mănuși». Realizînd o performanță unică în istoria pugilatului din țara noastră, boxerii români au cucerit patru medalii de aur, două de argint și una de bronz, fapt care a situat România pe primul loc în clasamentul neoficial al celor 25 de țări participante. În istoria boxului european o performanță de asemenea proporții a fost realizată doar de două ori: în 1953 de către boxerii polonezi și în 1963 de către cei sovietici. A fost un triumf al boxului românesc și, totodată, o excepțională demonstrație stilistică, menită să ateste că boxul nu este numai un apanaj al celor cu mușchii tari, ci, mai ales, al celor care știu să facă din el o «artă», în care forța fizică trebuie subordonată inteligenței.

Iată-ne acum departe de freamătul tribunelor și de luminile reflectoarelor tăifăsuind despre tainele «nobilei arte», așa cum i se mai spune boxului în lumea celor inițiați în acest sport al cutezătorilor.

Printre antrenorii și tehnicienii cărora le revine un merit deosebit în strălucita performanță a boxului românesc, se află și antrenorul emerit Ion Popa, căruia i-am solicitat un interviu.

CÎȚI PAȘI SÎNT PÎNĂ LA RING?

Am vrut să aflu mai întîi cît e de lung drumul pînă la ring și de aici pînă la consacrare.

«Boxul e un sport greu de învățat, dar dacă-l privești cu seriozitate, dorești să-l înveți, să înțelegi ceea ce ți se arată și să adaugi și un pic de fantezie. Eu — adaugă zîmbind maestrul Popa — dacă aș mai fi tînăr, tot acestui sport m-aș dedica.

Pentru unii etapele pînă la ring și apoi pînă la consacrare sînt foarte scurte; pentru alții etapele sînt lungi, dar voința și perseverența, dragostea pentru sportul preferat, le aduc pînă la urmă satisfacția consacrării. Iată două exemple în acest sens:

Aurel Dumitrescu, actualul campion european la categoria cocoș, a început anul acesta, mai precis în luna ianuarie, de la faza de sector. Trecînd peste toții adversarii, peste toate competițiile, afirmîndu-se ca un talent excepțional, a reușit să ajungă la începutul lunii iunie (deci în mai puțin de o jumătate de an) campion continental!

Nicolae Linca, prin muncă perseverentă și datorită unor eforturi extraordinare, a reușit să-și atingă visul în zece ani (începînd boxul în anul 1946, a ajuns campion olimpic la Melbourne, abia în anul 1956).

BOX TEHNIC SAU BOX ÎN FORȚĂ?

La recentele campionate europene s-a discutat foarte mult asupra acestei probleme. Am notat părerea maestrului Ion Popa și în această problemă destul de controversată.

«Boxul tehnic înseamnă un vast bagaj de cunoștințe; în primul rînd de a ști să te aperi și abia în al doilea rînd de a ști să lovești. Chiar în vechime, cînd se boxa cu mîinile goale, învingător era acel care primea cele mai puține lovituri. În box trebuie să lovești fără a fi lovit. Bineînțeles, loviturile trebuie să fie executate conform regulamentului. Nu e voie să lovești cu antebrațul, cu palma după ceafă, sub centură, la spate. La campionatele europene din acest an a predominat boxul tehnic, toată lumea urmărind acest țel. Însă au existat și boxeri care au lucrat în forță, din două motive: pentru că la începutul carierei nu au fost îndrumați corect și pentru că nu aveau suficient talent pentru box. Majoritatea specialiștilor sînt de acord astăzi că viitorul este numai al boxerilor tehnici.»

SE POATE BOXA LA VÎRSTA DE 12 ANI?

Eram curios să aflu dacă boxul poate fi practicat începînd de la vîrsta voastră, dragi cititori. Eu, sincer să fiu, mă cam îndoiam de acest lucru. Dar iată că răspunsul maestrului Popa m-a pus pe gînduri.

«Aș vrea să aflați, dumneavoastră și cititorii revistei, că în Anglia boxul se predă în școli, ca materie de specialitate, elevilor între 12—14 ani. Numai la Londra, anual, participă aproximativ 100 000 de elevi la campionatele școlare. În U.R.S.S. există, pe lîngă fiecare palat al pionierilor, o secție de box. În țara noastră, acum cîțiva ani de zile se înființase o secție de box la Palatul pionierilor din București. Sub îndrumarea profesorului Vladar Alexandru — actualul antrenor federal — zeci de pionieri se inițiau în tainele boxului, dintre ei ridicîndu-se chiar și un campion național, Anton Constantin. S-au organizat și întîlniri internaționale. Toate acestea au fost doar cîndva și... e păcat. Mulți profesori și părinți nu sînt de acord ca elevii și copiii lor să practice boxul. Dar e bine de știut, și o afirm cu toată convingerea, că boxul, departe de a fi un sport brutal, este deosebit de indicat pentru dezvoltarea fizică armonioasă și completă a tinerilor. Ar trebui ca forul nostru de specialitate, adică Federația Română de Box, în colaborare cu alte foruri să reinițieze secțiile de box de pe lîngă Palatul pionierilor și în țară».

I-am mulțumit antrenorului emerit Ion Popa și a avut grijă să-mi strîngă ușurel mîna, pentru că, în ciuda anilor care au trecut, maestrul are o deosebită vigoare și n-aș fi dorit să nu mai pot scrie rîndurile de față...

MIRCEA POPESCU

SEVER NORAN

Fotografii: **PAUL ROMOȘAN**

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE:
Pămîntul este vizitat de soli extratereştri care afirmă că au fost primii ocupanţi ai planetei noastre. Runa şi Roy surprind pregătirile lor de a muta Pămîntul pe o altă orbită.

PLANETA RĂPITĂ

Scenariu: HORIA ARAMĂ

Desene: POMPILIU DUMITRESCU

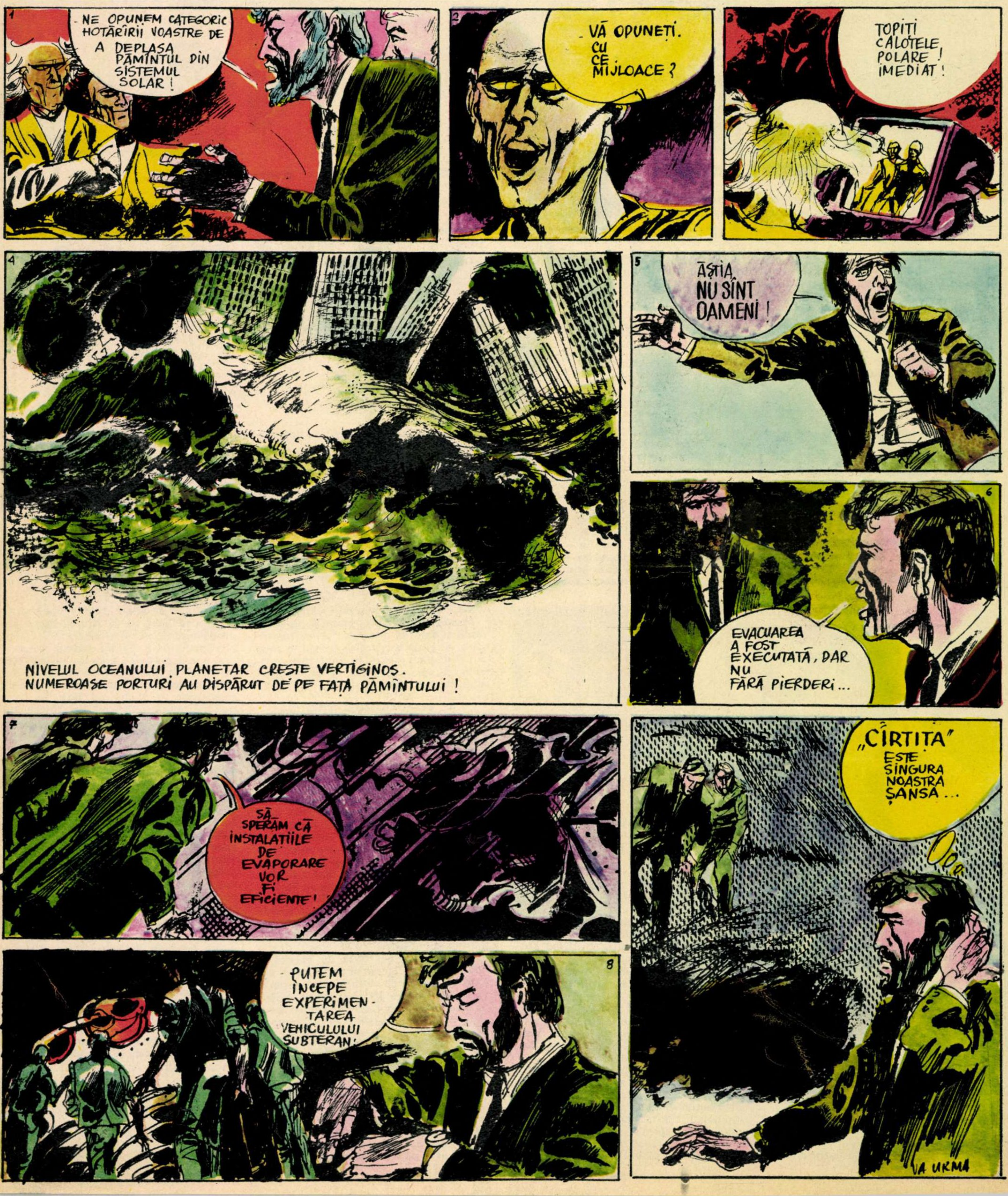
1
- NE OPUNEM CATEGORIC HOTĂRÎRII VOASTRE DE A DEPLASA PĂMÎNTUL DIN SISTEMUL SOLAR!
2
- VĂ OPUNEȚI. CU CE MIJLOACE?
3
TOPIȚI CALOTELE POLARE! IMEDIAT!
4
NIVELUL OCEANULUI PLANETAR CRESTE VERTIGINOS. NUMEROASE PORTURI AU DISPĂRUT DE PE FAȚA PĂMÎNTULUI!
5
ĂȘTIA, NU SÎNT OAMENI!
6
EVACUAREA A FOST EXECUTATĂ, DAR NU FĂRĂ PIERDERI...
7
SĂ SPERĂM CĂ INSTALAȚIILE DE EVAPORARE VOR FI EFICIENTE!
„CÎRTIȚA" ESTE SINGURA NOASTRĂ ȘANSĂ...
8
- PUTEM ÎNCEPE EXPERIMENTAREA VEHICULULUI SUBTERAN!
VA URMA

Doi băieţi pe acoperiş

de TITEL CONSTANTINESCU

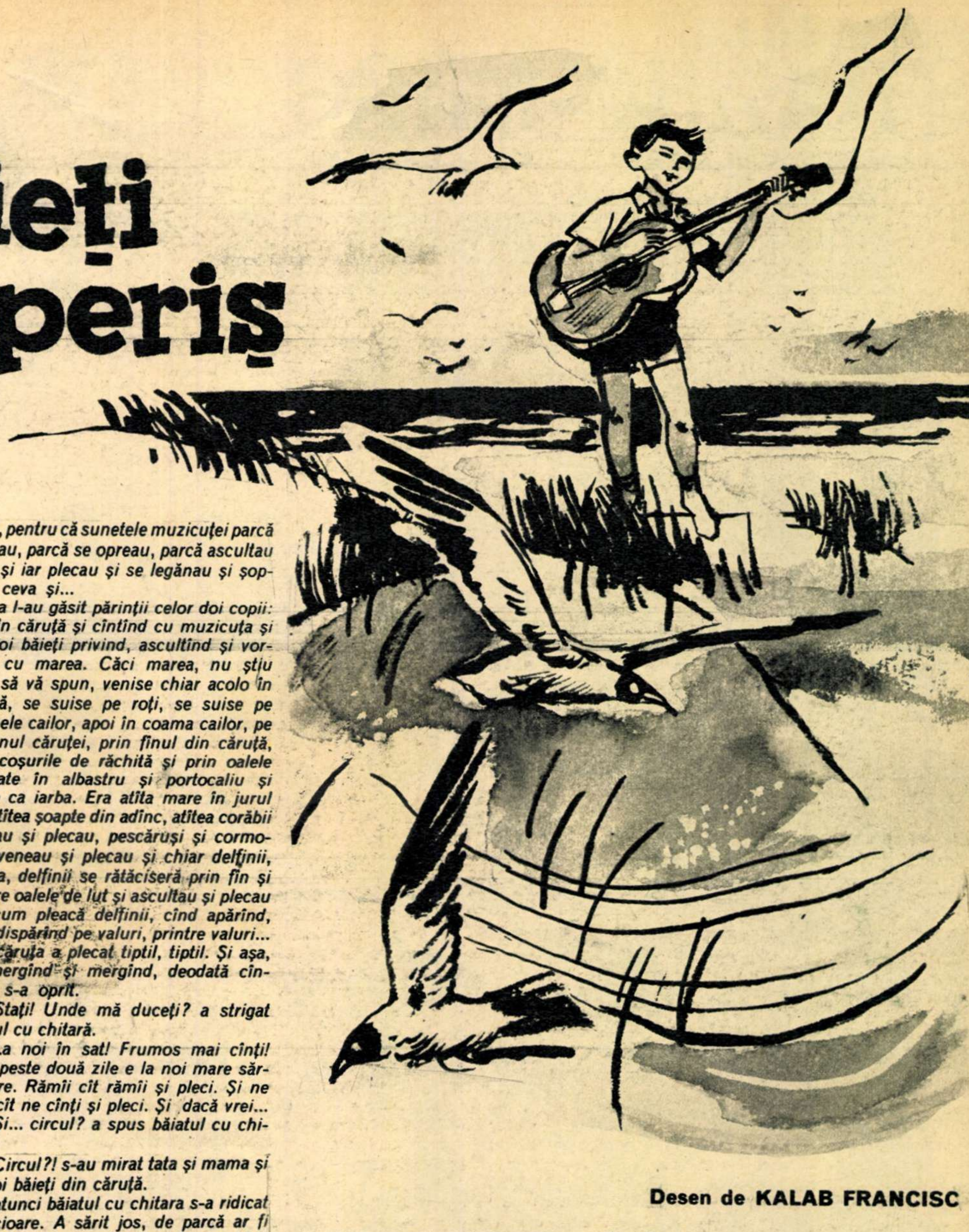

Desen de **KALAB FRANCISC**

Undeva, pe cer, e o stea.

Undeva, pe un deal, e o casă.

Doi băieţi din casa de pe deal s-au suit pe acoperiş.

Dar nu pentru că ar fi vrut să ajungă la stele! Ci... pentru cu totul altceva!

Undeva, în vale, e ţărmul cu nisip.

Şi lîngă ţărmul cu nisip e marea.

Doi băieţi din casa de pe deal s-au suit pe acoperiş.

Dar nu pentru că ar fi vrut să vadă marea! Ci pentru cu totul altceva!

Undeva, între deal şi ţărmul mării, e o cărare.

Şi pe cărare venea şi parcă nu venea, pentru că mai mult zbura şi cînta, băiatul cu chitară.

Trebuia să vină. Cei doi băieţi îl aşteptau de două zile. Atunci îl văzuseră întîi şi întîi. Şi iată cum:

Era soare, era amiază şi-n oraş era bîlci şi tîrg.

Un tîrg plin de oale colorate, de flori de hîrtie, de mere gălbui şi pere zemoase, de oameni care se cunoşteau şi nu se cunoşteau: «Bună ziua, ce mai faci?... Uite şi eu cu ardeii ăştia!... Dar dumneata?... Păi... şi eu cu pălăriile astea!... Bună ziua!... Rămîi sănătos, vezi să nu uiţi de ce te-am rugat...» Şi aşa mai departe. Mă rog, ca la tîrg!

Băieţii erau în căruţă. Şi aveau muzicuţe şi cîntau din muzicuţe. Cîntau nu ştiu ce, aşa, parcă orice şi nimic! Şi-a venit la ei un alt băiat, mult mai mare, mult mai înalt, cu mîinile mult mai lungi şi chiar ochii erau mult mai mari decît ochii mari ai celor doi din căruţă.

— Unde-i marea? a întrebat băiatul cu chitara.

— Uite-o colo! au răspuns cei doi.

— Hei! Hei! Hei! Hei! a spus băiatul cu chitara.

Marea era într-adevăr destul de aproape. O vedeai oricum: un cîmp imens de apă peste care cădea o ploaie de aur. Iată pentru ce băieţii din căruţă s-au mirat de întrebarea celui cu chitară. Iar acesta a rîs şi a spus:

— Nuuuu! Ce cîntaţi voi nu-i marea!

Aha! Va să zică băiatul cu chitara nu vorbea despre marea mare. Ci de cîntecul muzicuţelor celor doi băieţi din căruţă! Doamne, ce ochi mai făceau cei doi băieţi şi cum se mai uitau la muzicuţe, parcă atunci vedeau ei întîi şi întîi ce le cumpăraseră tata şi mama.

Băiatul şi-a dat chitara mai pe spate, a luat o muzicuţă din mîna celui mai mic şi cel mic gata, gata să se sperie că a venit hoţul să-i fure bucuria. Dar hoţul a sărit în căruţă, s-a sprijinit de-un coş de răchită şi a chemat marea lîngă el. Cred că a chemat-o şi cred că marea a venit, pentru că sunetele muzicuţei parcă alergau, parcă se opreau, parcă ascultau ceva şi iar plecau şi se legănau şi şopteau ceva şi...

Aşa l-au găsit părinţii celor doi copii: suit în căruţă şi cîntînd cu muzicuţa şi cei doi băieţi privind, ascultînd şi vorbind cu marea. Căci marea, nu ştiu cum să vă spun, venise chiar acolo în căruţă, se suise pe roţi, se suise pe gleznele cailor, apoi în coama cailor, pe leagănul căruţei, prin fînul din căruţă, prin coşurile de răchită şi prin oalele colorate în albastru şi portocaliu şi verde ca iarba. Era atîta mare în jurul lor, atîtea şoapte din adînc, atîtea corăbii veneau şi plecau, pescăruşi şi cormorani veneau şi plecau şi chiar delfinii, da, da, delfinii se rătăciseră prin fîn şi printre oalele de lut şi ascultau şi plecau aşa cum pleacă delfinii, cînd apărînd, cînd dispărînd pe valuri, printre valuri...

Şi căruţa a plecat tiptil, tiptil. Şi aşa, tot mergînd şi mergînd, deodată cîntecul s-a oprit.

— Staţi! Unde mă duceţi? a strigat băiatul cu chitară.

— La noi în sat! Frumos mai cînţi! Uite, peste două zile e la noi mare sărbătoare. Rămîi cît rămîi şi pleci. Şi ne cînţi cît ne cînţi şi pleci. Şi dacă vrei...

— Şi... circul? a spus băiatul cu chitara.

— Circul?! s-au mirat tata şi mama şi cei doi băieţi din căruţă.

Şi atunci băiatul cu chitara s-a ridicat în picioare. A sărit jos, de parcă ar fi zburat, parcă s-ar fi răsucit un vîrtej. Oricum, băieţii l-au văzut învîrtindu-se în aer şi căzînd în picioare şi iar sărind, şi iar răsucindu-se prin aer, şi iar venind pe pămînt viu şi nevătămat. Apoi a cîntat la chitară ceva atît de vesel că începură să răsară din cămaşa tînărului panglici colorate, verzi, galbene, roşii, albastre, şi zburau panglicile în jurul lui pînă cînd el a şoptit: «Hai, dragele mele, înapoi că e tîrziu.» Dar panglicile nu voiau, şi atunci el a cîntat din chitară un cîntec atît de trist că panglicile începură să plîngă şi una cîte una intrară înapoi pe sub gulerul cămăşii, pe sub mînecile cămăşii.

Chitara a tăcut. Şi băiatul a spus:

— Plec. Rămîneţi cu bine. Aş vrea să ne mai întîlnim. Odată voi veni şi la voi şi vă voi lua cu mine la circ. Să mă vedeţi zburînd pe trapez şi cîntînd cu chitara prin aer. Ştiu unde staţi. Lîngă mare.

— Oooo, dar marea e atît de mare, au spus băieţii din căruţă.

— Dar eu vă voi zări. De departe. Pentru că voi vă veţi sui pe acoperişul casei şi eu vă voi zări. La revedere, mă aşteaptă ursul Bumbo şi veveriţa Tumbo.

Şi a plecat. Cred că s-a transformat în pasăre, căci băieţii din căruţă au văzut zburînd o pasăre şi dispărînd spre tîrgul de pe malul mării.

Oh, cît de trişti erau băieţii! Dar cît de trişti erau şi tata şi mama. Şi mama spunea încet tatii:

— Ţi-am spus eu să-i ducem şi pe băieţi la circ! Dar tu nu şi nu, că aşa şi pe dincolo...

Şi tata nu spunea nimic, doar mormăia ca ursul Bumbo. Ce să mai spună şi el? Apoi, mama s-a întors:

— Las-că peste trei zile venim iar şi atunci...

Şi uite-aşa, ne întoarcem la începutul poveştii. Mîine se împlinesc trei zile. Numai azi nu-i mîine. Dar băieţii n-au răbdare. Se urcă pe acoperiş şi aşteaptă, aşteaptă. Muzicuţele sînt lîngă ei.

— Crezi că o să vină? întreabă încet un băiat.

— El aşa spunea, răspunde celălalt băiat.

Casa e pe deal. Marea e jos, lîngă ţărm. Între deal şi mare o potecă umbrită de salcîmi. Băieţii aşteaptă. E amurg şi ei privesc departe, foarte departe...

Şi... cum să vă spun, eu aş fi vrut să-mi termin povestea aici, adică să las puţină tristeţe şi puţină aşteptare să plutească misterios în jurul nostru, mai ales că mîine la circ băieţii vor fi iar veseli. Dar, de ce să nu aibă prietenii mei somnul liniştit? Aşa că...

Pe acoperiş încă aşteaptă cei doi băieţi. Unul duce muzicuţa la gură. Şi cîntă-ncet. Şi de departe, vine o pasăre albă şi pasărea se dă peste cap şi nu mai e pasăre. E chiar băiatul cu chitara.

— Bine v-am găsit, două muzicuţe, două!

Băieţii au coborît! Au plecat cu toţii pe malul mării. Şi acolo au venit şi alţi copii şi pescăruşii şi cormoranii şi băiatul cu chitara a dansat şi a cîntat învăluit de panglici colorate, de ochi mari şi adînci, de vuietul valurilor şi de ecoul paşilor mei, căci venisem şi eu acolo să văd şi să aud şi să mă bucur şi să scriu. Iar mîine, toată lumea la circ!

15

ARCAȘII LUI ȘTEFAN CEL MARE

Scenariul: COSTACHE ANTON **Desene: PUIU MANU**

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT.

IARNA ÎȘI MAI ÎMBLÎNZISE GERURILE ȘI SOLIMAN BEG HADÎMBUL ÎȘI MÎNA GREUL ARMATELOR SPRE INIMA ȚĂRII. PESTE TOT ÎL ÎNTÎMPINA ÎNSĂ PUSTIUL; SATELE FUSESERĂ ARSE, FÎNTÎNELE ASTUPATE ORI OTRĂVITE. FOAMEA, BOLILE ȘI SPAIMA DE ARCAȘII CU COJOACE MIȚOASE ȘI CĂCIULI ÎNALTE, ÎȘI FĂCEAU LOC TOT MAI MULT ÎN RÎNDURILE TEMUTEI OȘTIRI. SOLIMAN PAȘA, MÎNIOS, CERU SĂ I SE ADUCĂ NEÎNTÎRZIAT CÎTIVA ARCAȘI SPRE A AFLA DE LA EI UNDE SE ASCUNDEA ȘTEFAN.

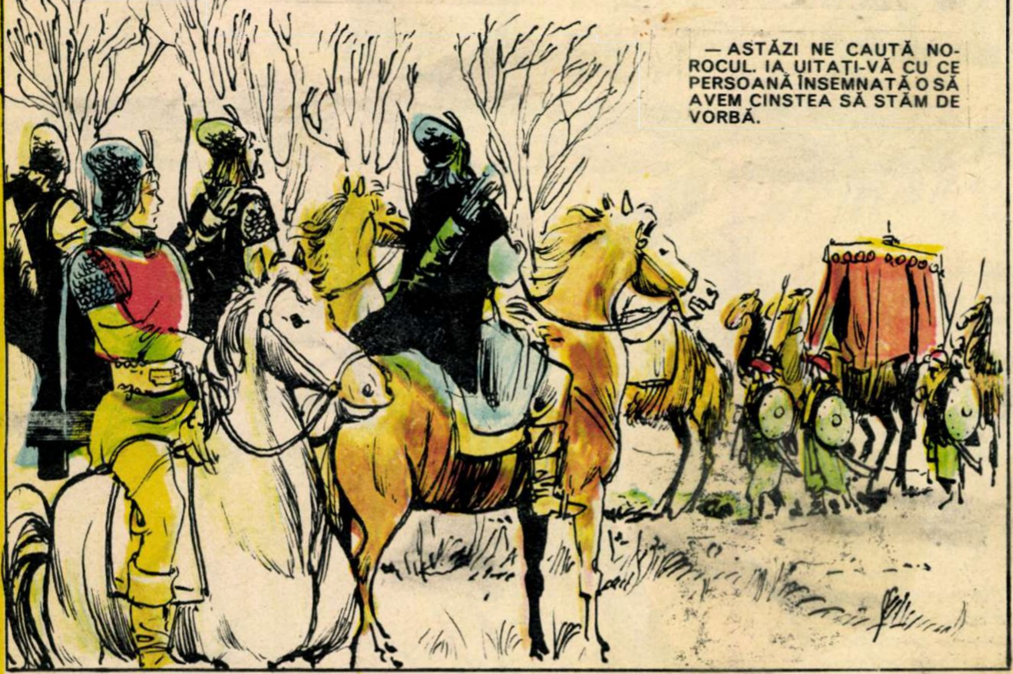
— ASTĂZI NE CAUTĂ NOROCUL. IA UITAȚI-VĂ CU CE PERSOANĂ ÎNSEMNATĂ O SĂ AVEM CINSTEA SĂ STĂM DE VORBĂ.

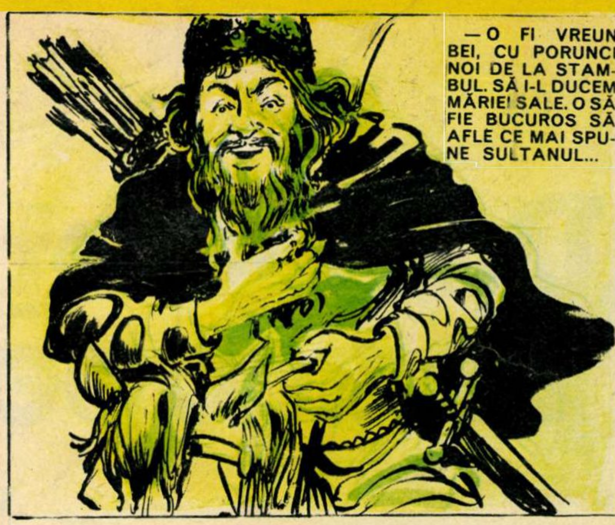
— O FI VREUN BEI, CU PORUNCI NOI DE LA STAMBUL. SĂ I-L DUCEM MĂRIEI SALE. O SĂ FIE BUCUROS SĂ AFLE CE MAI SPUNE SULTANUL...

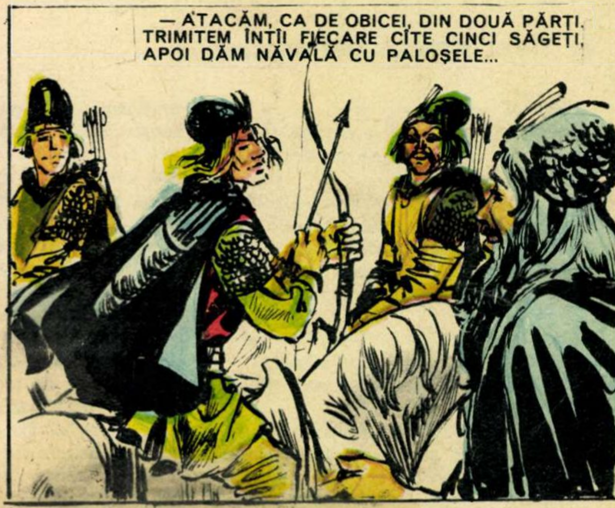
— ATACĂM, CA DE OBICEI, DIN DOUĂ PĂRȚI. TRIMITEM ÎNTÎI FIECARE CÎTE CINCI SĂGEȚI, APOI DĂM NĂVALĂ CU PALOȘELE...

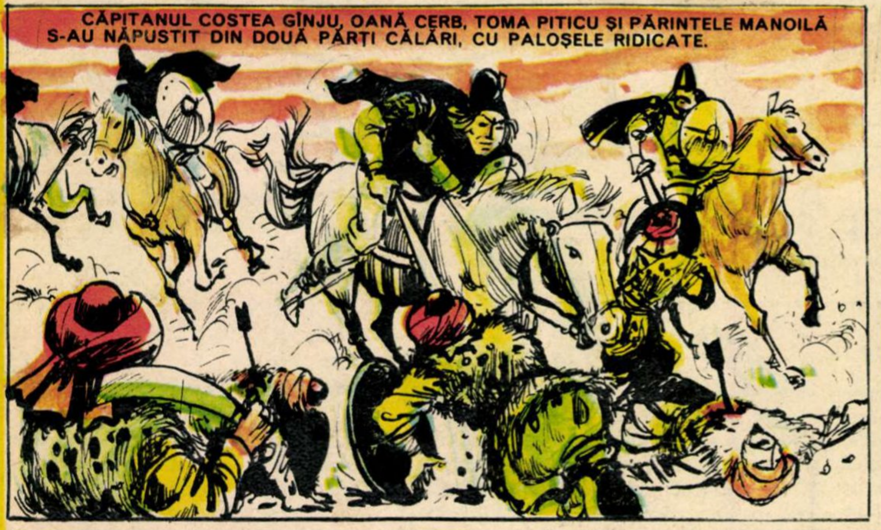
CĂPITANUL COSTEA GÎNJU, OANĂ CERB, TOMA PITICU ȘI PĂRINTELE MANOILĂ S-AU NĂPUSTIT DIN DOUĂ PĂRȚI CĂLARI, CU PALOȘELE RIDICATE.

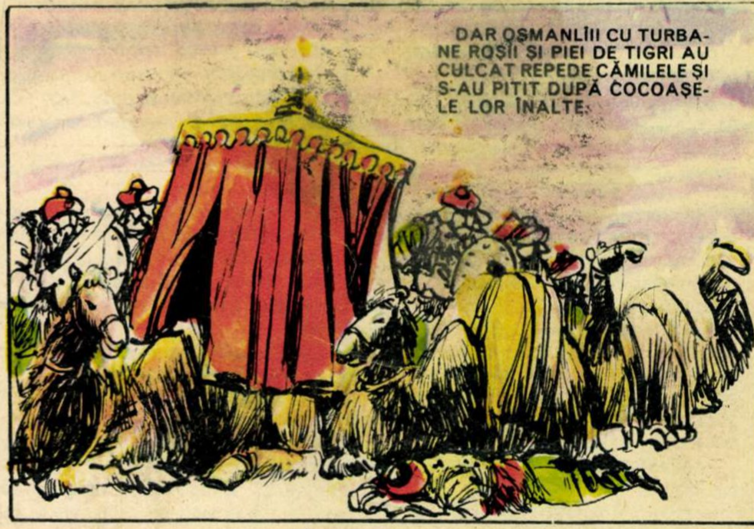
DAR OSMANLÎII CU TURBANE ROȘII ȘI PIEI DE TIGRI AU CULCAT REPEDE CĂMILELE ȘI S-AU PITIT DUPĂ COCOAȘELE LOR ÎNALTE.

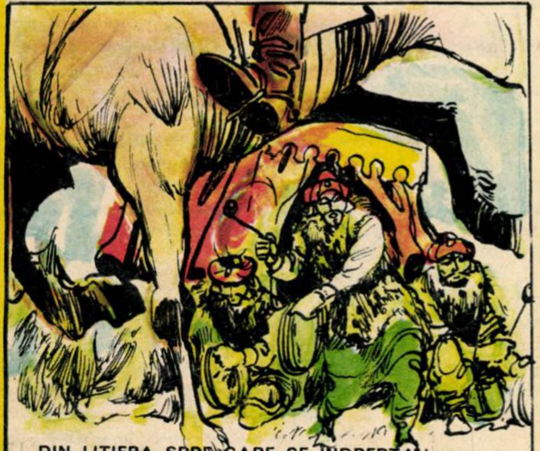
DIN LITIERA SPRE CARE SE ÎNDREPTAU TOMA PITICU ȘI PĂRINTELE MANOILĂ AU APĂRUT CINCI TURCI, CARE ȘI-AU ARUNCAT FULGERĂTOR ARCANELE.

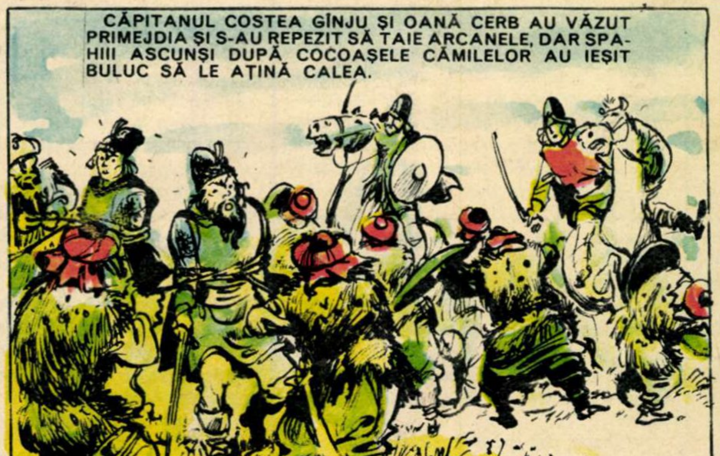
CĂPITANUL COSTEA GÎNJU ȘI OANĂ CERB AU VĂZUT PRIMEJDIA ȘI S-AU REPEZIT SĂ TAIE ARCANELE, DAR SPAHIII ASCUNȘI DUPĂ COCOAȘELE CĂMILELOR AU IEȘIT BULUC SĂ LE AȚINĂ CALEA.

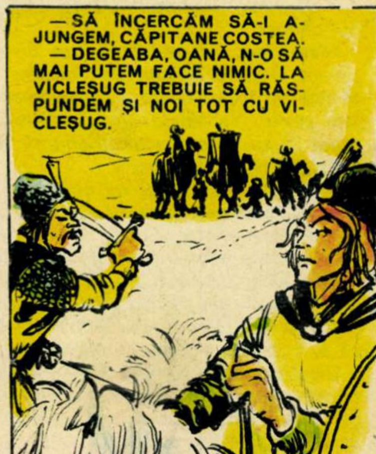
— SĂ ÎNCERCĂM SĂ-I AJUNGEM, CĂPITANE COSTEA.
— DEGEABA, OANĂ, N-O SĂ MAI PUTEM FACE NIMIC. LA VICLEȘUG TREBUIE SĂ RĂSPUNDEM ȘI NOI TOT CU VICLEȘUG.

(Va urma)

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor de număr Biti CARAGIALE. Redactor artistic Pompiliu DUMITRESCU, Tehnoredactor: Rozalia BARANY.

Cutezătorii 26

1 leu

Abonamentele se primesc de către oficiile și agențiile P.T.T.R., de către factorii poștali și difuzorii de presă.

Cutezătorii

2 93 27

JOI, 3 IULIE 1969, ANUL III

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR.

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

TROFEUL CONCURSULUI MINITEHNICUS A SOSIT ÎN JUDEȚUL BRAȘOV! PASIUNEA PENTRU TEHNICĂ, PERSEVERENȚA, FANTEZIA CREATOARE A CÎȘTIGĂTORILOR RIMEAZĂ EXCELENT CU LINIILE AVÎNTATE ALE TROFEULUI, OPERĂ A TÎNĂRULUI SCULPTOR DORIN DIMITRIU.

Velele albe de la MAREA NEAGRĂ

ARIPILE CUTEZANȚEI

• Excursie pe glob •

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

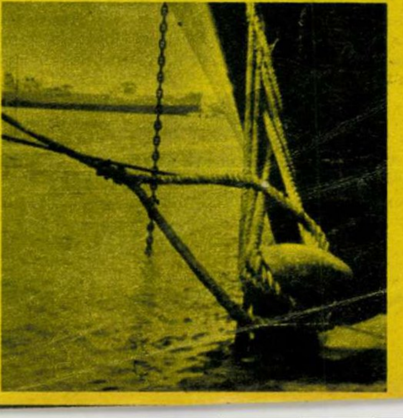

ECRAN

ILUSTRATĂ DIN '75

Aici, în această pagină a revistei noastre, ne-am dat adeseori întîlnire cu viitorul. Am visat împreună, cutezătorilor, la anii care vin, călătorind în timp, răsfoind calendare pe care tipografiile încă nu le-au tipărit și poate chiar mai mult, oprindu-ne la file a căror hîrtie mai trăiește încă în lemnul pădurilor, iar cerneala menită să le imprime data e încă strop pur în circuitul fantastic al apei.

Visul, spunea un savant, nu este pentru omul de astăzi doar una din ipostazele vieții; a visa e o datorie! Pentru că viitorul îl hotărăsc visurile prezentului. Pentru că certitudinile de mîine sînt zămislite de imaginația creatoare de azi.

Am reprodus mereu, aici, fotografii inspirate de munca oțelarilor hunedoreni, reșițeni, gălățeni, am scris despre pasiunea cu care lucrează «Prometeii moderni» ai industriei noastre siderurgice. Și iată că din Proiectul de Directive ale celui de al X-lea Congres al partidului aflăm că, în 1975, România va produce 10—10,5 milioane tone de oțel, 7,2—7,5 milioane tone de laminate, ceea ce reprezintă o creștere importantă, un vis temerar prefăcut în certitudine.

A trecut puțin timp, abia cîteva luni, de cînd ecranul acestei pagini găzduia o imagine de la inaugurarea primei linii de cale ferată electrică din România. Firește, visam atunci la ziua în care ultima locomotivă cu aburi ne va chema s-o vizităm la muzeul feroviar. Acum, visul nostru are o dată certă a împlinirii. Proiectul de Directive ale Congresului al X-lea al partidului prevede că în 1975, adică la sfîrșitul următorului plan cincinal, 95 la sută din totalul traficului feroviar va fi asigurat de tracțiunea electrică și de cea Diesel.

Nu s-a împlinit nici un an de cînd același ecran vă înfățișa o fotografie reprezentînd ieșirea pe poarta uzinei a primului autoturism românesc. Firește, visam atunci la ziua cînd zveltele și elegantele «Dacia» ne vor da întîlnire pe fiecare șosea. Astăzi aflăm din proiectul de Directive ale Congresului că, în 1975, producția românească de autoturisme va atinge 45—50 de mii de vehicule!

Nu o dată și-au găsit loc în ecranul nostru imagini de la construcțiile marilor hidrocentrale de la Porțile de Fier, de pe Lotru, Argeș, Sebeș. Visam, firește, de fiecare dată, la marea putere energetică ce-o va reprezenta țara în viitor. Și iată că din Proiectul de Directive ale Congresului știm acum cu siguranță că, la sfîrșitul următorului cincinal, România își va dubla producția de energie electrică — și dacă azi realizăm în mai puțin de două săptămîni electricitatea întregului an 1938, la capătul anului'75, aceeași electricitate o vom realiza numai în șapte zile!

Înfăptuind marea sa menire, partidul transformă visurile noastre cele mai temerare în certitudini. Cel de al X-lea Congres al P.C.R. va intra în istoria poporului nostru ca un model de cutezanță creatoare, prin documentele sale descoperindu-ne în oglinzile viitorului chipul bogăției și al puterii noastre, roadele hărniciei și însuflețirii cu care, pășind neabătuți pe drumul arătat de partid, înălțăm edificiul luminos și trainic al socialismului.

OCTAV PANCU-IAȘI

DIN «PROIECTUL DE DIRECTIVE AL CONGRESULUI AL X-LEA AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN PRIVIND PLANUL CINCINAL PE ANII 1971—1975 ȘI LINIILE DIRECTOARE ALE DEZVOLTĂRII ECONOMIEI NAȚIONALE PE PERIOADA 1976—1980».

OGLINZILE VIITORULUI

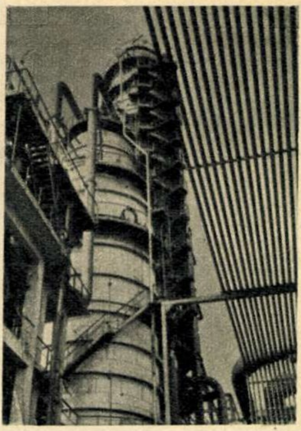

- *«Extracția de țiței va fi de 13,1—13,5 milioane tone pe an. În sectorul de prelucrare, se va pune accentul pe valorificarea optimă a țițeiului, îmbunătățirea calitativă a produselor și asigurarea cu prioritate a sortimentelor utilizate ca materii prime în industria chimică».*

- *«Dotarea cu mijloace tehnice va fi orientată în direcția extinderii mecanizării în toate ramurile producției agricole, acordîndu-se atenție sporită lucrărilor la plante tehnice, în pomicultură, legumicultură și viticultură, la culturile de pe terenurile în pantă, la plantele de nutreț, precum și lucrărilor de zootehnie; parcul de tractoare va ajunge în 1975 la 120—130 000 tractoare»*

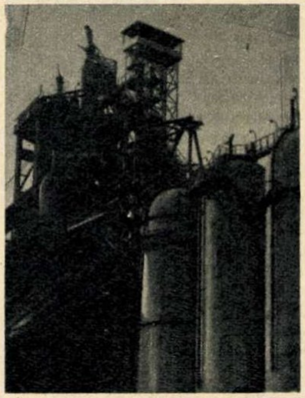

- *«Hidrocentrala „Porțile de Fier" va fi terminată prin punerea în funcțiune în 1971 a celei de-a doua tranșe de 525 MW și se va realiza o putere nouă de cel puțin 1 200 MW în 1971—1975 pe rîurile Lotru, Argeș, Olt, Someș, Sebeș și de aproximativ 2 600 MW în 1976—1980 în centralele hidroelectrice prin care se va continua amenajarea Dunării, Oltului, Sebeșului și se va folosi potențialul Siretului, Rîului Mare și al altor cursuri de apă»*

- *«În anul 1975 se vor produce 10—10,5 milioane tone de oțel, 7,2—7,5 milioane tone de laminate și 1,0—1,1 milioane tone de țevi»*

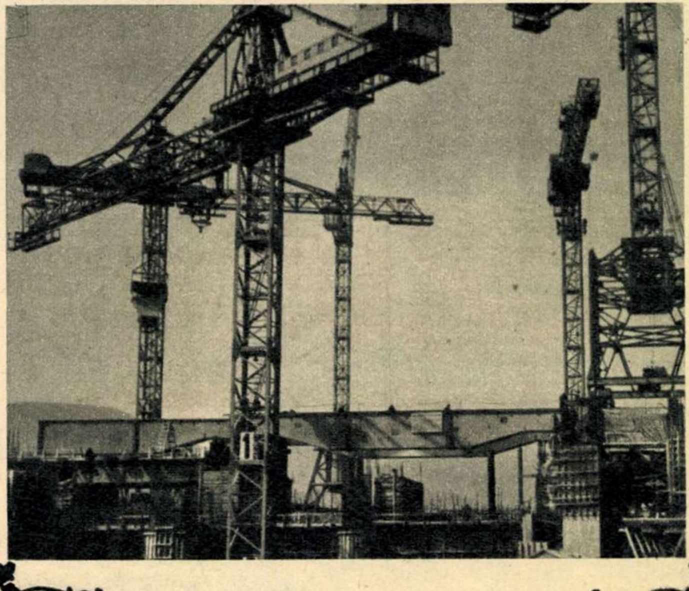

PĂDUREA

ROZETELE Cutezătorii

Crește încet. Copac de copac... Cu răbdarea vîrstei înscrisă milimetric în fiecare trunchi. Poate de aici expresia «copăcel-copăcel», definind desprinderea înceată a stăpînirii de sine. La 5 ani de abia rezistă... meteorologiei. La 20 își impune splendoarea în nemișcata și foșnitoarea paradă a culmilor. La 50 devine pădure — dobîndindu-și, în sfîrșit, identitatea —, la 100 e codru și începe să înfrunte veșnicia, fie la fața locului, fie metamorfozată de daltă și rindea.

Sînt însă și păduri care mor tinere, în care vremea nu și-a pompat vigoarea. Într-o zi, într-o oră, falnica lor bărbăție se poate preface în scrum și cenușă. Desigur, pădurea nu geme, nu se vaită, bocetul ei este postum, exprimat doar în miile de brațe carbonizate pe care le înalță spre cer. Dacă ați văzut însă vreodată o pădure arsă, nu se poate ca în consternarea voastră să nu fi intrat un simțămînt de vinovăție. Nu știu de ce, printre cele mai plăpînde ființe, alături de păsări, de flori și de țîncii aflați la primii lor pași, îmi vine să așez și pădurea...

Vă sfătuiesc să mergeți în această vară — dacă vacanța vă va purta pașii prin județul Cluj, spre satul Buru, comuna Iara. Este acolo o pădure, Tîrnicioara, un adevărat codru, de 100 de hectare. Faceți-vă corturi sub poalele lui verzi, cutreierați-l, lăsați-vă vrăjiți de șoapta sa necurmată, răspundeți chemării și frumuseții sale. Și cînd seara, luna se va ivi peste această minune a vieții, închideți pentru o clipă ochii și închipuiți-vă că tot ceea ce este în jurul vostru, putea fi scrum și tăciune dacă... Ei bine, dacă niște copii nu i-ar fi salvat viața, cu puțin timp în urmă, lovind ore în șir cu lopeți, sape și greble, călcînd în picioare fiecare jeratic, fiecare pală de foc... Sorbiți cîntecul privighetorilor din pădurea Tîrnicioara și... gîndiți-vă la 100 de hectare care ar fi putut fi de cenușă. Citesc numele acestor copii: Cosma Vasile, Bogdan Ionel, Chira Alexa... Nu-mi spun nimic. Citesc ceea ce urmează: clasa a VI-a, clasa a IV-a (!), clasa a III-a (!). Și gîndul meu însoțește drumul insignei de «Cutezători» pe care le-a trimis-o de curînd Consiliul Național al Organizației Pionierilor și care, la ora cînd citiți aceste rînduri, strălucește în dreptul inimii lor de pionieri. Și pădurea cîntă.

MIRCEA SÎNTIMBREANU

POȘTA ROZETELOR

Vacanța mare a adus și celei de a treia alerte a concursului «Rozetele Cutezătorii» nenumărate corespondențe, fotografii și desene. Cele mai multe redau momente din excursii, drumeții, expediții și focuri de tabără

Remarcăm pe cei mai harnici participanți la alerta «BUCURIILE VACANȚEI»: Daniela Stanciu — **Cozieni,** Mareș Marcela — **Brașov,** Doina Panga — **Vătava,** Voica Gavrilă — **Brăila,** Mircea Plîngău — **Pitești.**

MAMAIA '69

ARIPILE CUTEZANȚEI

Pe o cîmpie imensă, fața în fața cu marea, s-au adunat, de dimineață, copii. Sînt mulți, veniți din toate colțurile țării. Unii dintre ei spun că sînt pentru prima oară participanți la un concurs național ca acesta. Pe cămășile și bluzele lor toți poartă însemnul distinctiv al celei de-a doua ediții a «Mitingului aviatic și nautic al pionierilor și școlarilor — Mamaia '69».

Aici, la Tuzla, se desfășoară probele de concurs la aero și racheto-modele. Începe concursul. Cronometrele intră în funcțiune. Copiii trec pe rînd pe la masa juriului, își prezintă tipul de aero sau racheto-model și totul se desfășoară în liniște. Doar aparatele de filmat intră, ca o notă aparte, în atmosfera de aici, înregistrînd pe peliculă, momente de emoții, de încordare.

PE SIUT-GHIOL

N-avem timp să rămînem prea mult la Tuzla, pentru că la Mamaia se desfășoară concursul de navoveliere-autopropulsate teleghidate, hidroglisoare cu elice aeriană, machete, hidroglisoare cu elice la apă.

Pe Siut-Ghiol, înconjurați de bărci și șalupe rapide — din cele cu care se face schi nautic — copiii își încearcă ambarcațiunile lor care, prin comparație cu tot ce există aici, par și mai miniaturale. Peste drum,

(Continuare în pag. 4)

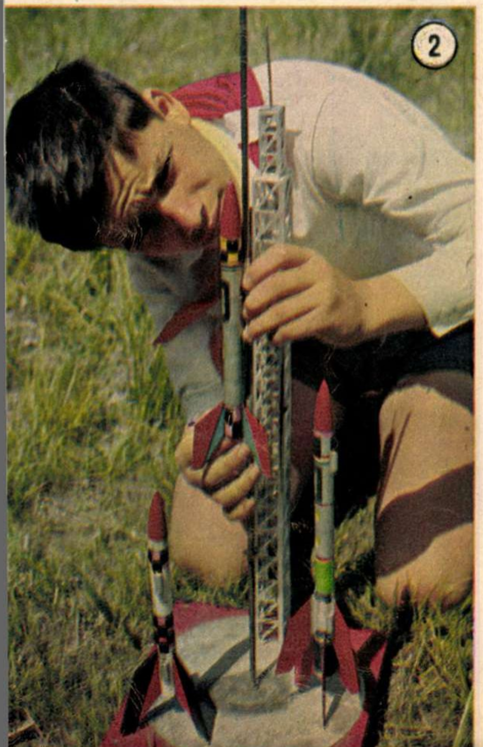

6

CLASAMENT GENERAL

79 premii individuale și colective printre care următoarele premii I:

MARCU MARIAN SI CÎRSTEA ADRIAN — hidroglisoare — Giurgiu; **BOBOCEL IONUȚ — aeromodel captiv dirijat** — București.

Membrii cercului de rachete de la **CASA PIONIERILOR MEDGIDIA,** pentru **racheta cu trei trepte «Venus».**

Un colectiv de la **ȘCOALA GENERALĂ NR. 3, CERNAVODĂ,** pentru **macheta primului aparat de zbor al lui Aurel Vlaicu.**

CUPA TRANSMISIBILĂ «MAMAIA '69» (locul I) a revenit echipei **CONSTANȚA II.**

CUPA NETRANSMISIBILĂ (locul II) participanților din județele **Dîmbovița** și **Constanța I.**

CUPA DE CRISTAL (locul III) participanților din **județul Brăila.**

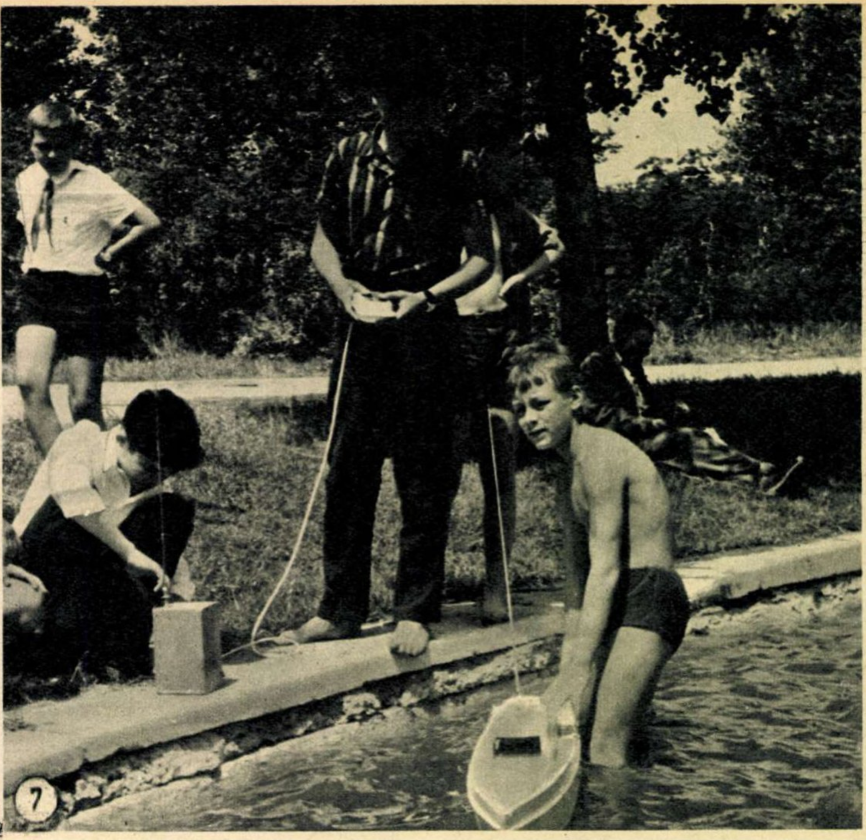
7

(urmare din pag. 3)

în bazinul din fața hotelului Perla, spectacolul probelor de ambarcațiuni propulsate este în toi. Ca să atingă punctajul maxim ambarcațiunile trebuie nu numai să treacă prin toate cele patru porți baliste, ci — sau mai ales — trebuie să treacă de poarta mică, poarta de încercare a tuturor navelor. Aici i-am cunoscut pe...

...BĂIEȚII DIN GIURGIU

Stau undeva la umbră și așteaptă să intre în concurs. Între timp cîte unul dintre ei se duce la bazin să vadă «cum se prezintă lucrurile»... Concurenți redutabili, băieții din Giurgiu au de apărat tradiția unui cerc existînd din 1954, faima lui consolidată de cei 6 campioni republicani, de cei 6 vicecampioni, de cei doi maeștri ai sportului crescuți aici, în cercul de navomodele, de la Casa pionierilor de către profesorul Mircea Busuioc. Marcu Marian (clasa a VIII-a, Școala generală nr. 2) îmi spunea că este pentru prima oară la un concurs republican. A doua zi, duminică, la decernarea trofeelor și diplomelor i-am strîns mîna: obținuse locul I la hidroglisoare cu elice aeriană. Dintre ceilalți concurenți, Velicu Decebal, Cîrstea Adrian (și el tot pe locul I cu un autopropulsat de toată frumusețea) și Ciochir Florin se pregătesc pentru campionatul european de navomodele din R.P. Bulgaria.

LA PLIMBARE, ÎN LARG

Pe la ora prînzului, mitingul și festivitatea de premiere de la Mamaia s-au terminat. Apoi, concurenți, televiziune, cinematografie, presă ne-am dus cu toții la dana zero, în portul Constanța, ne-am urcat pe două vapoare și pe o șalupă și-am plecat în larg. Ca de fiecare dată la momentele festive, vasele arboraseră marele pavoaz. Era soare, era cald, toată lumea era veselă... De undeva, de pe un vapor, cineva a început să cînte. Era un cîntec duios ca marea, frumos și limpede ca cerul. Și, cu toate că melodia se auzea, cu toate că marea murmura și ea, era fantastic de multă liniște. Poate însăși liniștea creației cu care pionierii se deprind la o vîrstă atît de fragedă...

1. Moment solemn: trompetiștii anunță deschiderea Mitingului aviatic și nautic.

2. Rampele de lansare pot arăta și așa...

3. O plimbare pe Siut-ghiol înainte de începerea festivității decernării premiilor.

4. Chiar cînd concursul s-a terminat, buna funcționare a micilor ambarcațiuni este în atenția constructorilor.

5. Momentul pregătirii, cel de care depinde într-o atît de mare măsură succesul.

6. La Tuzla, cronometrele au intrat în funcțiune.

7. «Teleghidatele» — puncte de atracție la bazinul Perla din Mamaia.

8. Plimbare cu vapoarele, în larg. Nu-i așa că-i romantic?

ELENA SKIBINSKI

Fotografii: GH. CUCU

8
POARTA ALBA

ATENȚIUNE

Pentru toți cititorii noștri: UN MARE CONCURS LITERAR CU PREMII!

Revista Cutezătorii organizează în timpul vacanței de vară concursul literar cu tema: **EU ÎN ANUL 2000 sau VOCAȚIA MEA VIITOARE.**

Pot participa toți copiii între 10—14 ani.

În lucrările voastre, **care nu trebuie să depășească 6 pagini dactilografiate,** veți putea povesti despre voi, despre aspirațiile voastre, despre sentimentele voastre de solidaritate cu toți copiii lumii, despre lumea anului 2000, an în care voi vă veți afla în plină maturitate a vîrstei.

Genul lucrărilor: *nuvelă, povestire, povestire științifico-fantastică, poveste ilustrată, scenetă pentru teatru, scenariu de film, poezie, poem, reportaj, articol de ziar, scrisoare prietenească cu valoare literară adresată copiilor din alte țări.*

Lucrările trebuie trimise redacției revistei «Cutezătorii» pînă la data de 10 august 1969 (data poștei), cu mențiunea pe plic «**Pentru concursul EU ÎN ANUL 2000**».

Concursul va fi dotat cu următoarele PREMII:

Premiul I — UN MAGNETOFON

Premiul II — O CHITARĂ ELECTRICĂ

Premiul III — UN APARAT DE FOTOGRAFIAT

7 mențiuni în obiecte, cărți, echipament sportiv

10 abonamente pe un an la revista «Cutezătorii»

5 PREMII SPECIALE (truse de pictură, albume, acuarele etc) **pentru cei care vor trimite desene pe aceeași temă.**

SUCCES TUTUROR!

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

MANUSCRISUL PIERDUT

Scenariu: AL. BOGDAN Ilustrații: V. BACIU

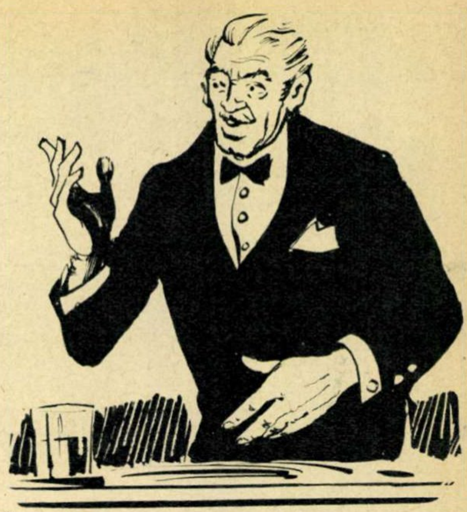

CONFERINȚA SAVANTULUI ALEXANDRU DAMIAN STÎRNEȘTE UN INTERES UNANIM. ISTORICUL ȘI ARHEOLOGUL ROMÂN, MEMBRU AL MAI MULTOR ACADEMII DE ȘTIINȚĂ DIN ÎNTREAGA LUME ESTE DE PĂRERE CĂ CELEBRUL **MANUSCRIS TOMITAN** AL LUI OVIDIU, CUNOSCUT ȘI SUB NUMELE DE **MANUSCRISUL DACIC** NU ESTE DEFINITIV PIERDUT, AȘA CUM SE CREDE...

— DUPĂ PĂREREA MEA, MARELE ȘI NEFERICITUL AUTOR AL «TRISTELOR», ÎNTR-O DISPERATĂ ÎNCERCARE DE A-ȘI PĂRĂSI LOCUL EXILULUI DE LA TOMIS, A ÎNCERCAT O EVADARE. CORABIA ÎNSĂ A FOST SURPRINSĂ DE FURTUNILE ATÎT DE OBIȘNUITE ALE MĂRII NEGRE...

...ȘI ASTFEL, CRED EU, S-A PIERDUT CELEBRUL MANUSCRIS. GĂSIREA SA AR FI O DEOSEBIT DE IMPORTANTĂ CONTRIBUȚIE LA CUNOAȘTEREA LIMBII VORBITE ACUM DOUĂ MII DE ANI PE PĂMÎNTUL NOSTRU, O DESCOPERIRE DE O VALOARE INESTIMABILĂ.

— IATĂ SCOPUL EXPEDIȚIEI VASULUI «TEMERARII», ÎNZESTRAT CU APARATE SPECIALE PENTRU SONDAJE SUBMARINE!

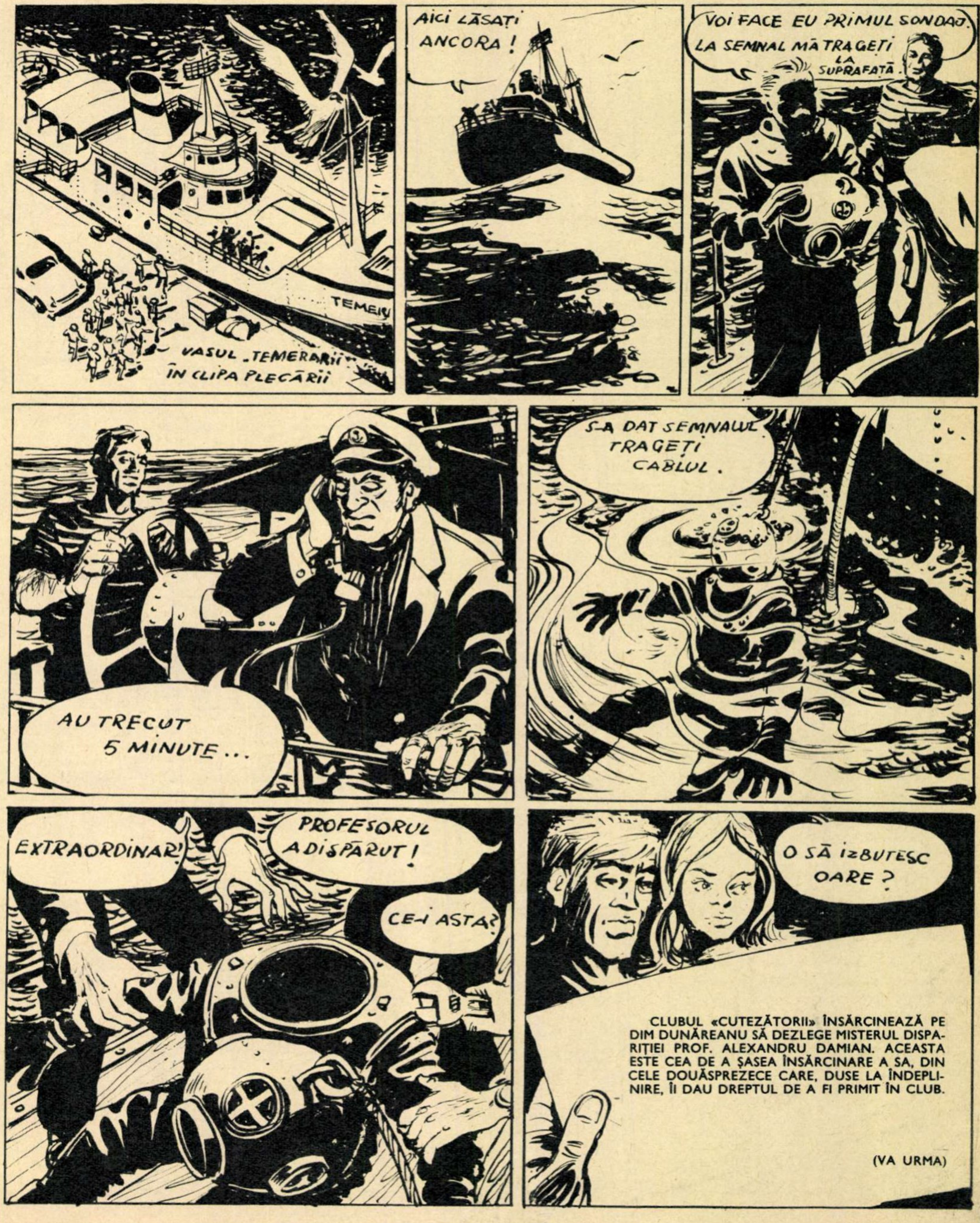
TEMER
VASUL „TEMERARII" ÎN CLIPA PLECĂRII
AICI LĂSAȚI ANCORA!
VOI FACE EU PRIMUL SONDAJ. LA SEMNAL MĂ TRAGEȚI LA SUPRAFAȚĂ.
AU TRECUT 5 MINUTE...
S-A DAT SEMNALUL. TRAGEȚI CABLUL.
EXTRAORDINAR!
PROFESORUL A DISPĂRUT!
CE-I ASTA?
O SĂ IZBUTESC OARE?

CLUBUL «CUTEZĂTORII» ÎNSĂRCINEAZĂ PE DIM DUNĂREANU SĂ DEZLEGE MISTERUL DISPARIȚIEI PROF. ALEXANDRU DAMIAN. ACEASTA ESTE CEA DE A ȘASEA ÎNSĂRCINARE A SA, DIN CELE DOUĂSPREZECE CARE, DUSE LA ÎNDEPLINIRE, ÎI DAU DREPTUL DE A FI PRIMIT ÎN CLUB.

(VA URMA)

FLUXUL MARILOR CREAȚII

XXV

Marele arc DE LA MAREA NEAGRĂ

Reportaj de AL. DINU IFRIM

Marele arc maritim constănțean e o realitate acum: constructorii au închis în interiorul corzilor de piatră ale digurilor o arie largă din apele neliniștitului Pontus Euxinus, potrivită să țină în palmele fluide nave dintre cele mai grele.

Poarta lăsată deschisă, undeva în larg, le așteaptă.

M-am oprit o clipă lîngă vechiul far, de unde linia turnată în piatră, și care trasează limitele noului port, se aruncă în mare ca un arc.

Brațe puternice de oțel — o dominantă a portului nostru maritim.

TINEREȚEA BĂTRÎNULUI MARINAR

L-am cunoscut mai întîi la Căpitănia Portului. Cu cîțiva ani în urmă. Ceva mi-a atras atenția de la început. Ținuta. Bine legat, înalt. Uniforma bleumarin cu nasturi strălucitori, încrustați cu ancore de aur, îi dădea o notă în plus de demnitate. Şapca o ținea însă şcolăreşte, cu cozorocul pe sprînceană. De sub şapcă, părul izbucnea albit, aspru.

— Nici un vas nu pleacă din port fără ştirea mea, mi-a spus. Eu leg şi dezleg parîmele.

Camera în care lucra reflecta aceeaşi atenție pentru aspectul îngrijit. Ceruse să se zugrăvească proaspăt, iar la ferestre pusese perdele frumoase, călcate de el acasă. Pe perete, un ceas cu acele încărcate de fosfor, înnegrite de vreme — şi nu numai de vreme. Scafandrii l-au scos din mare, de la un vas abandonat. El l-a şters, l-a reglat şi... mergea perfect! Dedesubt, un bilețel scris cu mîna: «Nu are voie să umble nimeni la ceas». Oamenii din echipa lui, de la legări-nave, ştiau că «nea Ştefan» se îngrijeşte ca ceasul să meargă cu precizie şi-şi potriveau cronometrele după el.

Am stat mult de vorbă cu bătrînul marinar. Despre lucrările de amploare din port, despre vremuri de demult.

Nu împlinise cincisprezece ani cînd a intrat în port, ca docher. Acum, genunchiul îi scîrțîia. O fractură veche de pe vremea cînd spinarea îi era «macara». Muncă din noapte în noapte — nici un fel de protecție. I-a căzut un butoi pe genunchi. S-au rupt frînghiile...

Acum, maşini dintre cele mai moderne deservesc portul, încarcă şi descarcă navele.

Observînd că mă uit cu atenție în jur, în cameră, la el, bătrînul şi-a întors hazliu privirea, zicînd:

— Întinereşte portul şi parcă întineresc şi eu o dată cu el...

Acum pe nea Ilie Ştefan nu l-am mai întîlnit în port. A ieşit la pensie. I-am întîlnit în schimb pe meşterii cioplitori care dăltuiesc în piatră de bazalt, bucată cu bucată, farul cel mare. Ridicat pe temelii solide, dincolo de poartă, în larg, îi va întîmpina pe marinari la o distanță de peste 20 km cu lumina alb-portocalie proiectată din oglinzile sale enorme.

TEMERARII ADÎNCURILOR

Arcul digurilor, ca un zid, peste care pot circula în voie autocamioane grele, şi-a încheiat ascensiunea în mare, iar unul din brațe se aruncă şi mai departe în larg, acolo unde se va înălța marele far ce-şi va scăpăra luminile deasupra Mării Negre. Şase milioane de tone de piatră, un munte întreg, aruncate timp de 999 de zile în deschizătura lor, în apele sălbatice, s-au închegat într-o operă gigantică, cea a constructorilor, înscriindu-se în scara valorilor durabile, precum covorul cu mozaic sau zeița Fortuna (scoase la lumină de sub zidurile vechiului Tomis), la picioarele căreia străjuieşte Pontos, zeul Mării Negre, purtînd pe cap coroană de marmură.

Bătălia continuă la cheiurile de acostare, în construcție, pe alt front, al scafandrilor.

O navă special echipată.

— Coborîm?

— Coborîm, face semn scafandrul-şef, Ion Sîrbu.

Ene Paul Florian şi Onel Gheorghe, scafandri, se lasă unul cîte unul pe scara fixată de ambarcațiunea specială. Se lasă cu mişcări greoaie, încet, abia mişcînd picioarele. Afară, în aer, încălțămintea scafandrilor cîntăreşte peste douăzeci de kilograme. Bocancii au talpă de plumb. Ca să-l tragă pe scafandru în jos, să-l țină în picioare. Altfel, l-ar purta apele după voia lor. Şi totuşi, în apă, aproape că nu le mai simte greutatea.

Tălpile bocancilor sparg sticla verzuie a apei şi scafandrii coboară în adînc. Deasupra capetelor, ascunse în casca ovală ca de cosmonaut, plăcile de cristal ale valurilor se închid la loc, lăsînd să se strecoare prin ele o lumină difuză.

Scafandrii se îndepărtează de scară, în apa cuprinsă de tot mai multă linişte. Jos, sub picioare, e întuneric. Lămpile electrice, agățate de piept, spintecă apa cu fîşii albe de lumină.

— E aer destul? răsună o întrebare în aparatul din cască. O voce venită de pe ambarcațiunea de la suprafață, pe cablu, o dată cu aerul proaspăt, venit tot de acolo, pe un cordon care duce la cască.

— Da, e destul. Să se apropie macaraua plutitoare.

De deasupra, de la suprafață, cubul de piatră de o sută de tone, legat fedeleş în cabluri de oțel, sparge apa cu vuiet.

— Mai jos, mai jos! se aud vocile scafandrilor coborîți la peste 14 m adîncime.

Scafandrii, în luptă cu forța apelor, împing cubul cît stînca lîngă altele la fel, pregătind cheiurilor puternică temelie, înaintînd metru cu metru în mare, aşa cum au făcut şi la coloana de peste 5 kilometri a marelui arc.

O adevărată bătălie navală, în care marea, cît îi ea de... mare, n-are încotro — trebuie să se declare învinsă!

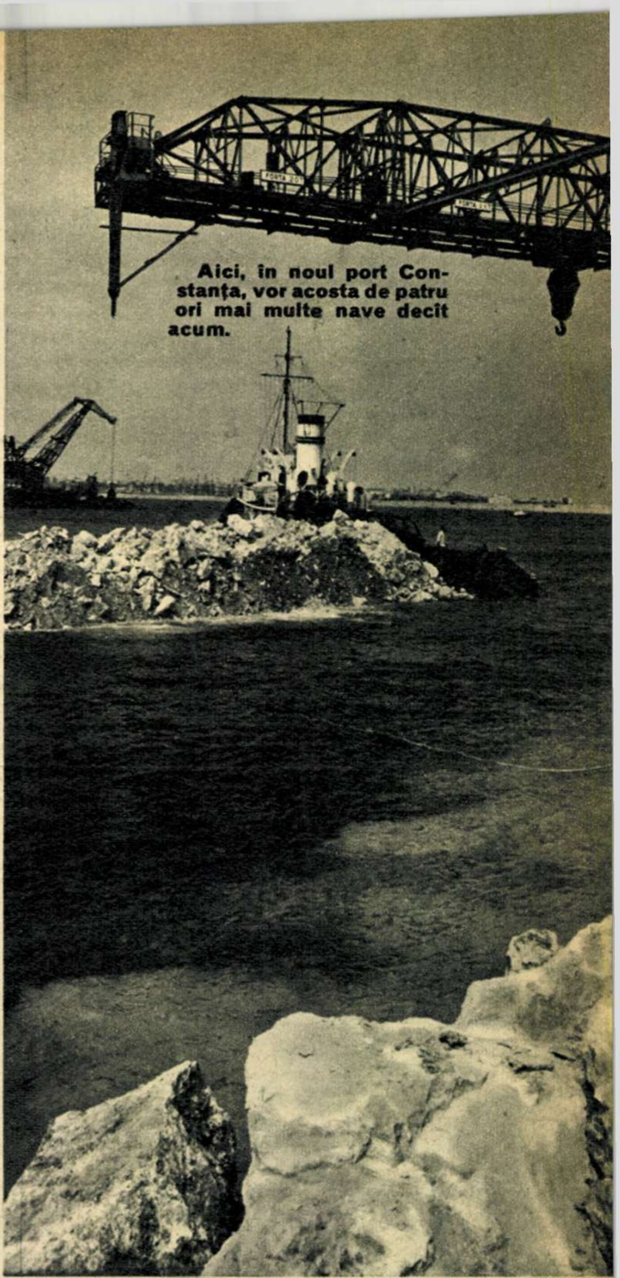
Aici, în noul port Constanța, vor acosta de patru ori mai multe nave decît acum.

Cubul de piatră de o sută de tone este coborît în adînc.

Liviu Neguț, comandant de cursă lungă (cel care şi-a pus semnătura pe jurnalul de bord ce consemna prima călătorie, de aproape 50 000 kilometri în jurul lumii, a unei nave cu tricolorul românesc la catarg) întors dintr-o nouă călătorie, spunea: «Cînd am sosit, am găsit portul nou, mai precis conturat în mare... Lipsim de la săvîrşirea multor lucruri de care ne bucurăm mai tîrziu. Dar ne mîngîiem cu gîndul că oriunde ne-am afla, punem şi noi peste furtuni, peste ape, o părticică din sufletul nostru la săvîrşirea lor. Şi distanțele nu mai au puterea de a mîhni»...

Aceste distanțe devin tot mai... apropiate. Poarta maritimă a României stă larg deschisă spre continente, schimburilor de valori materiale şi spirituale: cincizeci şi două de nave străbat acum mările şi oceanele purtînd tricolorul românesc pe cel mai înalt catarg!

Cartea de vizită a acestor scafandri: mii de ore de lucru sub apă.

ITINERAR CHILIAN SPRE VALPARAISO

de EUGEN POP

EXCURSIE PE GLOB

În cercul de vrajă al Anzilor

Cu mașina, drumul de la Santiago la Valparaiso se face în două-trei ore. Așa ni s-a spus de la Santiago, dar cînd l-am întrebat pe șoferul nostru, don Pedro, cum vine treaba cu această «marjă», largă de o oră, explicabilă doar la un drum mai lung (ori ajungem în două ore, în trei?) el și-a mijit ochii mici de tăciune, în care mocnea sînge de indian araucan și ne-a spus, așa ori într-o doară: «Păi, drumul... Știți și dumneavoastră, cum e cu drumurile».

Dar șoseaua era bună, vremea nu era nici ea capricioasă pentru a putea influența durata călătoriei, însă în drum era un sat, Curacavi, iar satul are un han. Și în hanul acesta se poate bea chicha, un vin dulce-acrișor, cu șampanizare naturală precipitată, a cărei rețetă o știu numai localnicii. Cine vrea să bea «chicha de Curacavi», zic ei, să vină la noi. Și cîți nu se opresc, în drumul acesta dintre Santiago și Valparaiso, la Curacavi... Un pahar — două, poate încă unul (greu e să rămîi la primul după ce ai gustat din faimoasa «chicha» și timpul trece... Am aflat-o din experiență personală!

Cînd sîntem din nou în mașină, surprind o umbră de zîmbet mucalit în ochii lui Pedro. (El nu băuse decît citronadă.) Îi răspund zîmbetului:

— Va să zică, dacă nu te oprești la Curacavi faci drumul în două ore, dacă te oprești — în trei...

— Eso si que es verdad (Asta-i adevărul).

Uităm, însă, repede și de timp, și de Curacavi, pentru că intrăm în cercul de vrajă al Anzilor.

Șoseaua străbate pantele line ale Cordilierilor de coastă, purtîndu-ne pe marginile unor văi de o frumusețe subjugătoare, cu zeci de nuanțe ale verdelui care s-a scurs parcă în aceste adîncuri de pe culmile golașe, de pe stîncile tot mai pleșuve care ne ațin drumul pe măsură ce urcăm. Apoi coborîm și ne e gîndul la un nou urcuș — în zare se profilează un lanț al Anzilor pierdut în fumul alb al norilor — și deodată, în fața noastră apare imensitatea albastră a Pacificului.

Așadar am ieșit la ocean. Priveam valurile care se spărgeau de țărm istovite parcă de cine știe ce încrîncenare, undeva pe întinsele ape. Și mă gîndeam că unduirile acelorași ape le-o fi contemplat și căpitanul spaniol Juan de Saavedra, pe care conchistadorul teritoriilor chiliene, Diego de Almagro, îl trimisese peste Anzi pentru a ieși în întîmpinarea celor trei vase care executau, tot din ordinul lui Almagro, o incursiune de-a lungul țărmului, pentru a cerceta posibilitățile unei noi expediții care s-o continue pe cea din Peru.

Și dacă imaginației îi vine în ajutor și cronicarul acestei expediții, poți socoti cît timp a trecut de la începuturile lui septembrie 1536, cînd căpitanul Saavedra, sosind în golful pe țărmurile căruia poposim noi acum, i-a dat numele de Valparaiso (Valea Paradisului). Frumusețea acestor meleaguri i-a evocat satul Castilia la Nueva unde se născuse, de care își amintea — notează tot cronicarul — ca de Valea Paradisului. Un singur vas îl aștepta pe Saavedra în golf, dar el avea să inaugureze un nou loc de întîlnire al vapoarelor care colindau oceanele lumii. Iar cabanele pe care le-au înjghebat oștenii lui Saavedra pot fi considerate, într-un fel, pietrele de temelie ale orașului Valparaiso — cel mai mare port de pe țărmul sud-american al Pacificului.

Portul și „los vientos del norte“

Dar unde-i orașul?

Înzestrat cu o capacitate de observație, care i s-a dezvoltat, probabil în contactul cu turiștii străini pe care-i aduce deseori aici, don Pedro intuiește, poate, ușoara noastră dezamăgire, căci ne roagă să «întoarcem spatele» oceanului ca să avem ochi și pentru Valparaiso. Și într-adevăr, trebuie să stai cu spatele la Pacific ca să poți cuprinde panorama cu totul ieșită din comun a portului. Prin ce anume ieșită din comun? Prin așezarea sa și, mai ales, prin modalitățile de circulație în oraș.

Partea veche a orașului unde locuiesc și acum cei mai mulți din cetățenii lui, se întinde pe mai multe coline (cerros). Ceea ce n-ar fi chiar așa de șocant, pentru că multe localități portuare au cartiere situate pe coline. Între asemenea coline de obicei sînt străzi, drumuri asfaltate care leagă cartierele respective. Dar dacă cineva de pe Cerro Artilleria din Valparaiso vrea să-și viziteze un prieten care locuiește, să zicem, pe Cerro Cordillera din același Valparaiso, nu va lua nici autobuzul, nici automobilul, nici tramvaiul — de care nici pomeneală prin aceste părți ci, funicularul! Stai la coadă pentru bilet la o stație a funicularului și el te transportă, nu mai încet ca autobuzul sau tramvaiul pe culmea colinei (a cartierului deci) unde vrei să ajungi. Dar, dacă ești cumva la poalele unei coline,și vrei să ajungi de acolo la o casă situată pe culmea unui Cerro? Străzi nu sînt și atunci recurgi la un alt mijloc ingenios al transportului urban, inovație a unui localnic: ascensoarele (los ascensores). Sînt niște cabine metalice care, acționate de un sistem de roți dințate, urcă pe cerros și coboară de pe culmi ca niște uriașe jucării mecanice, făcute parcă anume să amuze turistul. Îi amuză, firește, căci pe los cerros, fără aceste «jucării» nu te poți urca.

Acesta-i vechiul Valparaiso, căruia — am impresia — înadins i-au fost lăsate asemenea atribute ale unicității pentru ca — în contrast cu cartierele moderne de construcție relativ recentă și foarte recentă — să constituie niște memento mori de un fel cu totul deosebit.

În cartierele noi din Valparaiso circulăm, însă, cu mașina. Aici, aproape de țărm, orașul e altul. Cu zvelte palacios din beton și sticlă, unde se întocmesc si se parafează actele de transport ale mărfurilor care se încarcă și se descarcă în acest port; cu mici restaurante cu firme și fără firme unde se pun la cale afaceri mari și nu întotdeauna curate, cu officinos de cambio (birouri de schimb), unde poți auzi, dacă vrei, mai toate graiurile pămîntului; cu clădiri administrative de un alb ireal, unde, se pot primi tot felul de alte date.

Istoria portului Valparaiso este jalonată de o serie de eforturi admirabile pentru creșterea rolului acestui oraș în activitatea economică a țării.

— Dar cu pirații cum a fost? — îl întreb pe don Pedro. Întrebarea — o bruscă țîșnire din amintirile stratificate ale lecturilor din copilărie — mi-a dat ghes încă de cînd am zărit primul catarg care se profila pe tăriile lăsate pe ape.

— Toți întreabă de pirați. Toți turiștii vor să știe unde a tras la țărm corsarul acela englez, Francis Drake, care a prădat portul în 1578.

— Și unde anume a tras la țărm?

— Ce, parcă se mai știe?

Don Pedro ridică din umeri. Totuși ne satisface într-un fel interesul pentru debarcările piraterești:

— După Drake au venit alți pirați, în fața cărora localnicii erau fără apărare. Pe la sfîrșitul veacului al 16-lea s-a construit primul fort de apărare.

Don Pedro și-a oprit mașina în fața stadionului de pe una din plajele portului. Aici, pe Playa Ancha — ne explică el — pe locul acesta a fost durat primul fort, El Fuerte de San Antonio, iar cînd corsarul olandez Van Noort a intrat în golful Valparaiso, localnicii erau pregătiți de apărare. Apoi au fost ridicate fortărețe pe cerros, unele din ele dovedindu-se utile nu atît în perioada raidurilor piraterești, cît — mai ales — în timpul războiului pentru independența națională.

Și facem din nou apel la cronici. La 2 mai 1813, în golful Valparaiso a avut loc prima bătălie navală a acestui război. Din inițiativa lui Bernardo O'Higgins, conducător al răscoalei împotriva stăpînirii colonialiste, se înființează o flotă a armatei de eliberare. Așa s-a născut «Escuadra Libertadora» care a repurtat strălucite victorii asupra vaselor de război spaniole, contribuind și la cucerirea independenței pentru Peru.

A fost un gînd al lui Bernardo O'Higgins cu, după război, flota să-și schimbe misiunea, «să-și dovedească forța prin victorii pe harta comerțu-

1

2

3

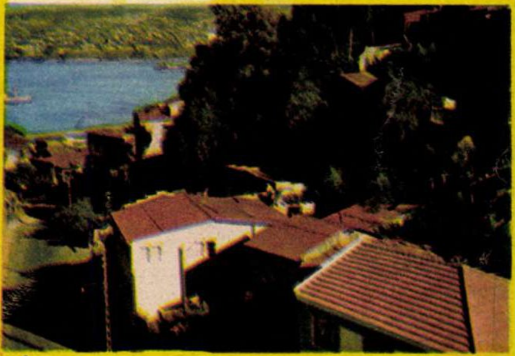
4

lui». Totuşi, pînă în cel de-al doilea deceniu al secolului nostru, relativ puţine vase ancorau în golful Valparaiso; din cauza «turbatelor vijelii ale nordului» (los vientos del norte), care se dezlănţuie în mai şi, timp de aproape trei luni, fac adevărate ravagii. Făceau — mă corectează un ofiţer de marină cu care am intrat în vorbă despre «vientos del norte». Din 1924, cînd au fost terminate lucrările portuare, cheiurile noi, digurile de protecţie, Valparaiso poate înfrunta şi cele mai năprasnice furtuni.

Legendele

Sîntem pe chei cu don Pedro şi urmărim descărcarea unui vapor cu ciment. Transportul este în parte mecanizat, dar e nevoie şi de forţă brută pentru efectuarea lui. Erau printre hamalii din port unii care mînuiau, ca într-o joacă, sacii cu ciment. L-am urmărit pe unul, un fel de Tarzan cu pantaloni bufanţi verzi, care a ridicat cu o singură mînă un astfel de sac, purtîndu-l apoi pe un umăr fără să se-ndoaie, cît de cît, de spate.

Asta-i spectacolul portului — ne spune don Pedro. În fiecare sezon se nimereşte unu-doi ca cel care a apucat sacul cu mîna. Li se duce vestea şi vin fete şi băieţi, să-i admire. Muncind, în acelaşi timp ei joacă şi un rol. Rolul unui om puternic, mîine-poimîine aclamat poate la lupte greco-romane. Pentru că — trebuie să ştiţi — aici în port vin şi antrenori, şi oameni cu parale care ţin cluburi... Dar pe cel care apucă sacul cu o mînă, seara poate, ai să-l întîlneşti şi la un local din port, oferindu-se, cu stimulul unui pariu, să doboare pe oricine la pămînt în mai puţin de 30 de secunde. Cîteodată aşa se nasc performanţele...

Valparaiso deţine multe asemenea recorduri dintre care unele par de domeniul legendelor. Cultul forţei fizice a dat aură de mit şi unor întîmplări reale, care au intrat în cronicile despre «los fortachos» din port. Cîteva asemenea manifestări ale unor forţe de Hercule sînt notate de scriitorul chilian Oreste Plath în «Epopeya del roto chileno». Oamenii îşi amintesc, scrie Plath, de Juan Jose Carrera care reuşea să înalţe deasupra capului o căruţă în plin mers, apucînd-o de spiţele roţilor. Tot scriitorul citat pomeneşte de un Sfarmă-Piatră, un anume «El Mula», a cărui putere era cu adevărat gigantică. Dar o probă, totuşi peste puterile lui, i-a adus moartea. Lucrînd la o carieră de silitră, «El Mula» se postase aproape de locul unde se pusese explozibil pentru a «prinde» în braţe unul din bulgării de stîncă. Dar stînca desprinsă de explozibil era prea mare şi l-a îngropat sub ea pe «El Mula».

I-a supravieţuit, însă, numele!

...Seara, în drum spre Santiago, ne-am oprit din nou la Curacavi. Am băut iar cîteva pahare de chicha, iar noaptea l-am visat pe Francis Drake fugărit, în Playa Ancha, de «Tarzan», cel cu pantalonii verzi...

1. Iată un instantaneu din marea poartă spre Oceanul Pacific.

2. Pasajul Los Torpederas.

3. Pe străzile din cartierele noi, palmierii ne întîmpină pretutindeni.

4. Case ale lucrătorilor portuari.

5. Ca să poţi face o vizită pe Cerro Artilleria, trebuie să iei neapărat... ascensorul.

5

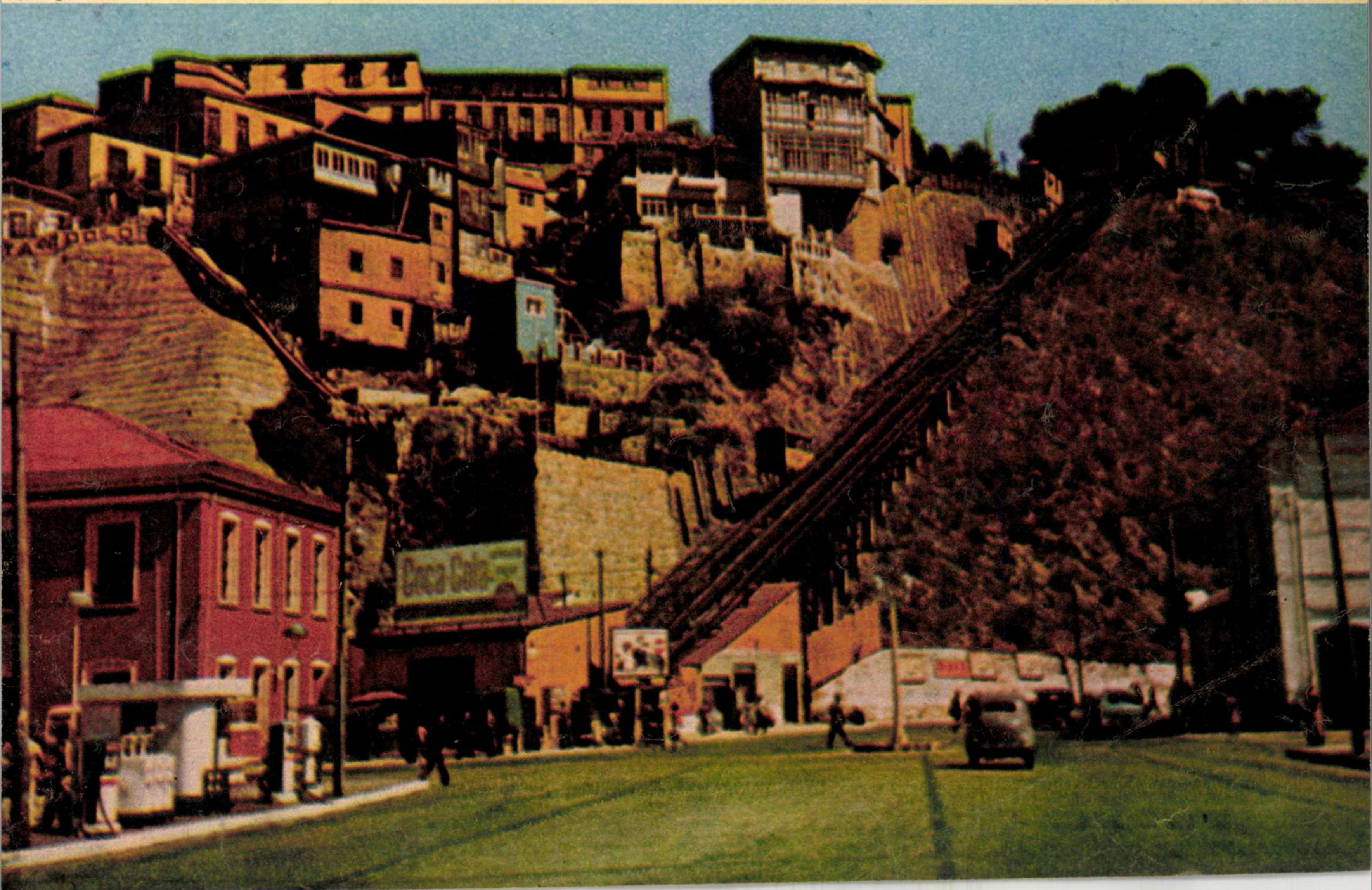

VECINA CARTE

de Acad. MIHAI BENIUC

Cartea este cel mai bun vecin al omului. Nu te stînjeneşte niciodată, te cheamă la ea, te duci s-o vizitezi ori o iei cu tine la drum, subsuoară, înghesuită printre lucruri în valiză sau aproape de tot, în buzunar. Nu se supără dacă o închizi exact la fila ei cea mai frumoasă şi e gata iarăşi oricînd să se deschidă unde doreşti şi să-ţi repete a doua, a treia oară, de cîte ori vrei tu ceea ce-ţi place. La orice oră din zi ori din noapte poţi s-o iei din raftul unde stă cu colegele ei liniştite. N-o deranjezi niciodată. Dar cînd o iei în mîini, ea pune între tine şi lucruri o graniţă şi-ţi deschide porţile lumii. Pentru a-ţi arăta minunile ei, nu-ţi cere nimic, decît s-o citeşti. Dar ceea ce-ţi arată e aşa de ispititor şi de captivant, încît uiţi de toate dimprejur. Iar ceea ce-ţi spune e atît de departe uneori în timp şi în spaţiu! Dar aceste depărtări cartea ţi le apropie de suflet şi ţi le dăruie în imagini vii, în personalităţi puternice, demne de admirat în sentimente zguduitoare şi în idei mari. Nu ţi le bagă pe gît, singur te lasă să le descoperi şi dacă n-ai înţeles, o iei de la început.

Sînt cărţi pe care le deschizi odată, apoi le închizi pentru totdeauna. Sînt şi cărţi pe care-ţi pare rău că le-ai deschis. Dar nu acestea sînt bunele vecine spirituale, ci cărţile care te cheamă îndărăt, odată, de două ori şi mereu, unele toată viaţa. Acestea sînt cărţile adevărate, cărţile de căpătîi, pe care le ştii de-a rostul şi totuşi te mai duci la ele ca la nişte buni prieteni.

Acuma mă gîndesc la cărţile de literatură, poezie, proză, teatru. Mă gîndesc la acele cărţi care mi-au rămas aproape încă din tinereţe, la cîteva din cele de care nu mă despart niciodată, chiar dacă reluîndu-le îmi fură din timp. Căci cu anii trebuie să fii tot mai zgîrcit cu timpul tău, să-l gospodăreşti cu multă cumpătare.

De la vîrsta de 13 ani, am umblat multă vreme, în plimbări pe malul Mureşului, în clasă, la liceul din Arad, ori prin codrii de pe Crişul Alb, vara, la părinţi, cu o ediţie de buzunar o poeziilor lui Eminescu. E poetul tinereţii, al iubirii, al dragostei de natură, al cugetării şi destinului uman, în ţara sa şi între ai săi. Te ia din adolescenţă cu el, nu te părăseşte la maturitate şi îl simţi parcă mai aproape, lîngă tine, la bătrîneţe.

N-aş putea să spun de cîte ori în viaţă am recitit «Amintirile din copilărie» ale lui Creangă, deşi le ştiu pe dinafară. Dar parcă aroma unui strugure ori a unei băuturi răcoritoare n-o ştii? Şi tocmai de aceea revii, pentru gustul lor rar, nu pur şi simplu pentru foame ori sete. Umorul lui Creangă te cheamă mereu şi mereu, şi tot astfel te cheamă sarcasmul lui Caragiale, expresia lui concisă, stilul clasic şi forţa de a crea personaje cum nu se găseşte decît la cei mai mari scriitori universali. Caţavencu, Farfuridi, Coana Zoiţica, Pristanda, Conu Zaharia, Cetăţeanul turmentat. Dandanache şi atîţia alţii din piese şi schiţe sînt figuri cu mai bine conturată identitate decît cetăţenii vii cu care ne întîlnim şi pe care nu o dată îi asemănăm cu tipurile lui Caragiale.

De cîte ori nu revin la eroii lui Cervantes, la înduioşătorul Don Quijotte, care se bate cu morile de vînt, şi la şiretul Sancho Panca cu simplitatea şi naivitatea omului de rînd.

În adolescenţă am citit întîia oară «Faust» al lui Goethe în traducere românească. Această lectură m-a determinat să învăţ temeinic limba germană, iar astăzi de cîte ori plec în vreo călătorie iau cu mine de obicei această capodoperă a literaturii mondiale.

Fiecare vers al ei e aproape un proverb şi fiecare scenă îţi deschide o poartă spirituală. Tot aşa cum Hamlet al lui Shakespeare te pune în faţa dramaticei existenţe umane şi a destinului.

Nu cred că cineva poate să nu rămînă cutremurat cînd citeşte «Război şi pace» sau «Ana Karenina» de Tolstoi ori cînd citeşte «Suflete moarte» sau «Revizorul» de Gogol, cutremurat de soarta omenească atît individuală cît şi colectivă şi, adeseori, cutremurat de rîs.

La liceu am învăţat «Iliada» şi «Odiseea» de Homer, apoi «Eneida» de Virgiliu. Pe atunci mi se părea că prea ne «pisează» mult cu clasicii. Dar astăzi, fie că-mi revine în minte un vers latin ori un mit elen, fie că recitesc moartea lui Hector sau tragedia Didonei, nu pot să nu-mi zic ce bine făcea profesorul nostru îndemnîndu-ne să studiem cîntec de cîntec şi să rezumăm aceste manuale ale culturii spirituale ce prezentau culmi abia egalate după aceea. Gîndindu-te la acea lume, îţi vine să rosteşti ca Ion Creangă: «Stau cîteodată şi-mi aduc aminte, ce vremi şi ce oameni...»

Cărţile şi autorii citiţi în tinereţe, dintre care am amintit numai cîţiva şi la care ar mai trebui să adaug printre cei de neuitat pe Heine, Puşkin, Petőfi, Edgar Poë, Racine, Molière, Eschil, Sofocle, şi dintre care n-aş vrea să uit pe Maiakovski, Esenin ori pe Ostrovski, autorul minunatei opere «Cum s-a călit oţelul», nici pe marele creator de poveşti şi cîntece, însuşi poporul român, m-au îndemnat, ca în afară de română să învăţ un număr de limbi, ca să mă pot apropia de textele originale. Dar m-am ales cu mai mult decît atîta, cu o lume bogată în personaje ce-mi slujesc ca puncte de referinţă şi de comparaţie cu lumea reală, pe lîngă încîntarea ce i-o dă fiecăruia dintre noi însăşi gîndirea artistică, atît de vie, de colorată şi plină de rezonanţă.

Cred că fără toată această cultură literară, achiziţionată în tinereţe, mi-aş simţi sufletul ca o cameră rece şi cu pereţii goi.

Nimic nu-ţi înnobilează şi nu-ţi mobilează sufletul aşa cum o face cartea. Şi e o mobilă spirituală ce nu o rod cariile, nici nu se învecheşte. Şi ocupă aşa de puţin loc şi totuşi e aşa de variată şi de extinsă. Şi e mereu cu tine, la îndemîna ta. E o mobilă ce nu ţi-o poate lua nimeni şi cu bucuriile ei poţi oricînd împărtăşi şi pe alţii. Şi e în vecinătatea ta intimă, de ea nu te desparte de cît un pas, e la o lungime de braţ, în raft...

SUB CELE TREI CULORI-COPIII

de VICTOR TULBURE

În leagănele visurilor line
Copiii îşi deschid, în zori, privirea,
Albastră ca a zărilor senine,
Ca slava ţării şi nemărginirea.

Pe cer se-aprinde soarele mai tare
Şi creştetul de aur li-l mîngîie.
De aur cum sînt razele solare,
De aur cum sînt spicele de grîie.

Obrazul li se face ca bujorul,
Ca merele din ramurile grele,
Ca flacăra pe care-o dă cuptorul,
Ca purpura ce arde în drapele!

Sub cele trei culori ca primăvara
Îşi văd copiii ţara îndrăgită.
Şi-n ochii lor curaţi se uită ţara
Şi-şi vede viitorul, fericită!

* * *

VIS

SIMONA KRIKORIAN
cl. a VIII-a,
Bucureşti

În ochii mei
dansează o pădure.
O pădure mică,
simplă şi luminoasă,
în care ierburile
cresc înalte.

Strîngeți pumnii pentru mine

o povestire de
OCTAV PANCU-IAȘI

— Dragi tovarăși, situația e albastră, mă mir că vă mai vine să rîdeți. Ieri un deștept a pus sare în compotul celei mai frumoase fete din Vaslui, azi nu se știe cine a uns clanțele cu marmeladă. Ce-i aici, tabără sau circ? Vă rog să vă potoliți, sînteți băieți mari, ar trebui să vă gîndiți un pic!

Și spunînd acestea, comandantul unității ieși din dormitorul nostru. Adică, cele de mai sus sînt rezumatul meu la cele spuse de el, un rezumat exact în *esență*, înțelegeți, limbajul îmi aparține în întregime. Comandantul e profesor de limba română, vă dați seama că a citit cîteva biblioteci, probabil că nici prin somn n-ar spune: «situație albastră» și celelalte pe care eu mi le permit, pentru că-mi face plăcere să cred că e cine știe ce de capul meu. Bineînțeles, el n-a zis nici «cea mai frumoasă fată din Vaslui», sînt tot cuvintele mele, vasluianca e slabă ca o scobitoare și cînd duce paharul la gură, ridică degetul cel mic în sus, «frumoasă» am făcut-o eu, de șmecher ce sînt, zău, de-ar trece o dată timpul să mă fac și eu om serios, numai de prostii mă țin, toată ziua o fac pe nebunul.

Dar să lăsăm autocritica, la mine se vede că nu ajută.

Ei bine, deșteptul care a pus sare în compotul vasluiencei și cel care a mînjit clanța (nu clanțele; e totuși o diferență) cu marmelada sînt una și aceeași persoană, adică eu, n-aș mai fi. Am vrut să-i distrez pe băieți, grozav îmi place cînd o fac pe bufonul, și acum nu știu unde să mă mai ascund, m-aș duce în pădure și n-aș mai ieși pînă la primăvară.

— Lasă, spune Manole, trece și asta, se uită.

— Trece pe naiba, răspund, cum o să treacă, abia a început.

— Fii serios, spune frate-su geamăn, Călin, comandantul e om cumsecade.

— Este, răspunde, *el* este, dar acuma e vorba de mine.

— Ai aerul că-ți pare rău, spune matematicianul, nu știu cum îl cheamă, are un nume de împărat roman, mi se pare că Octavian sau Cezar, în fine, ceva pe aici.

— Chiar îmi pare rău, răspund, ar trebui să fac ceva și nu știu ce.

— Lasă-te de glume, spune matematicianul-împărat, hai să ne culcăm, o să visezi că ești un îngeraș și mîine o să-ți treacă.

— Nici nu mă gîndesc să mă culc, răspund, noaptea dorm buștean și mîine mă scol tot un nătărău.

— Bine, fă ce vrei, dar lasă-ne pe noi să dormim.

— Noapte bună, le strig, și ies pe coridor.

Lumina e aprinsă pe coridor. Mă plimb o vreme cu mîinile în buzunare, mă uit la fotografiile înrămate, una e de la Bicaz, alta de pe Valea Oltului, a treia înfățișează o cabană mică în vîrful unor munți înzăpeziți, e o poză foarte nu știu cum, de cîte ori o privesc, mă ia cu frig.

Ies pe alee, fac la stînga, ajung la vila fetelor. Încă nu s-au culcat, abia a sunat gornistul stingerea, le aud cum rîd și vorbesc tare. Nu prea am curaj să le bat în geam, astea sînt în stare să arunce în mine cu toate pernele, dar trebuie să am curaj, n-au decît să arunce și cu scaune. Bat. Iese una, Corina, o fată foarte simpatică.

— Ce poftești? mă întreabă.

— Cheam-o pe vasluiancă, o rog.

— Pe care din ele, că-s două?

Eram să-i spun că pe cea care, cînd duce paharul la gură, ridică degetul mic în sus.

— Cea înaltă.

— Amîndouă sînt înalte.

— Atunci cheamă-le pe amîndouă.

Nu trece mult și apar vasluiencele la fereastră.

— Cu tine, îi spun uneia dintre ele, n-am treabă, scuză-mă că te-am deranjat.

Ea mă face necioplit și se retrage. Rămîne numai cea căreia i-am deșertat solnița în compot.

— Am venit să-ți spun că eu ți-am pus sare în compot.

— Mulțumesc pentru informație.

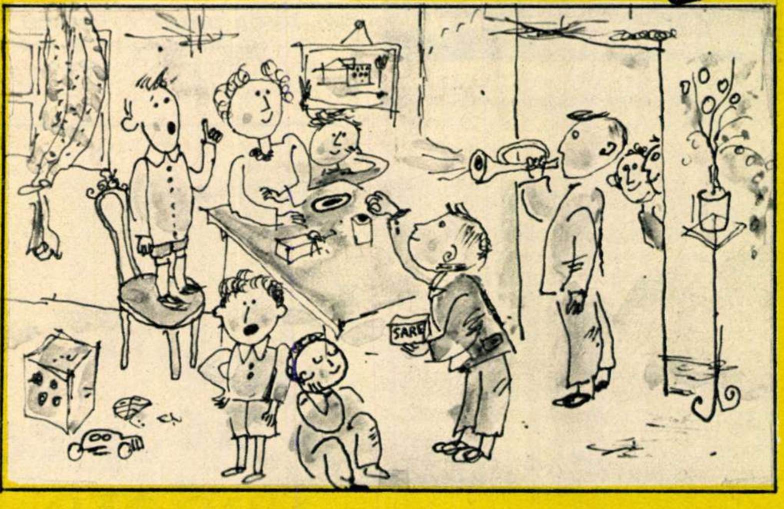

— Și-am mai venit să te rog să mă ierți.

— Ești un...

Nu spune ce sînt. Îi răspund:

— Sînt tot ce vrei, dar iartă-mă.

— Mai bine du-te și te culcă.

— Nu pot. Mi se întîmplă ceva nemaipomenit.

— Ce?

— Habar n-am. Cred că vreau să mă fac băiat de treabă.

— Era și timpul.

— Crede-mă, e o chestie foarte serioasă. Mi se întîmplă ceva nemaipomenit? Mă ierți?

— Mă mai gîndesc și-ți spun mîine.

— Mi-ai face un mare serviciu dacă m-ai ierta acum.

— Bine, du-te.

— N-o să te mai necăjesc, îți promit.

— Am auzit, du-te.

— Noapte bună. Adică...

— Ce mai vrei?

— Lasă... Noapte bună.

Voiam să-i mai spun să nu mai ridice degetul mic cînd duce paharul la gură, dar mi-am dat seama că nu era momentul.

Plec spre vila comandanților. Îi găsesc în fața ușii stînd în fotoliile de paie și fumînd. Cineva tocmai spune că nu crede în farfuriile zburătoare. Altul îi răspunde că el crede. Și eu cred, dar acuma părerea mea nu face doi bani. Dau bună seara și-l rog pe tovarășul Adamescu să vină puțin cu mine.

— S-a întîmplat ceva? sare el.

— S-a întîmplat.

— Ce? întreabă tovarășa de muzică.

— Nu vă speriați, răspund, e ceva care s-a întîmplat azi dimineață.

O iau înainte și tovarășul Adamescu vine după mine. Aș merge așa pînă la capătul pămîntului, dar mă opresc deodată și spun:

— Eu am pus sarea în compot și tot eu am uns clanța cu marmeladă.

— Foarte urît, mă întrerupe el.

— Dacă era frumos, nu veneam, să spun. Vreau să vă cer scuze.

— Asta mai merge, spune el. Dar cum de ți-a venit?

— Cred că era timpul, spun.

— Și eu cred, spune el.

— Eu nu prea obișnuiam să-mi cer scuze, mai spun. Acum mi se întîmplă ceva nemaipomenit. Mă întreb însă dacă mîine n-am s-o iau de la început.

— M-ar bucura să n-o iei.

— Dar dacă o iau?

— Ce să-ți spun? Numai de tine depinde.

— Bine, spun, vă mulțumesc că m-ați ascultat.

— Ești grozav de protocolar, rîde el.

Ne spunem noapte bună și plec.

Băieții s-au culcat. Mă dezbrac pe întuneric, îmi pun pijamaua și mă sui în pat. Totul e ca mîine să n-o iau de la început, îmi spun. Ar fi păcat. Ar fi păcat, așa, *în general*, dar și pentru că, poate, vasluianca și comandantul se gîndesc acum la mine, le-a plăcut chestia cu scuzele, și-au zis că viața e frumoasă, că oamenii au obraz. Ar fi păcat să creadă asta numai o noapte. Și totul depinde numai de mine. Strîngeți pumnii pentru mine, băieți!

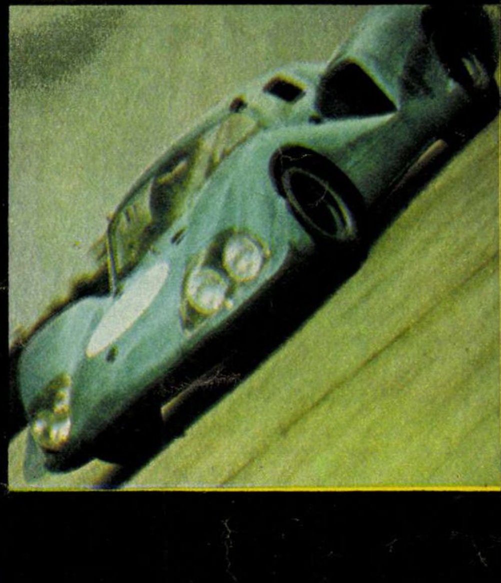

● *Oricare dintre voi, indiferent de vîrstă, poate obține un CART!* **Cum?** *Urmărind...*
SALONUL AUTOMOBILISTIC «CUTEZĂTORII»
● **Cu toții la start!**
● *Pilot de raliu? Da, cu condiția să participi la...*
SALONUL AUTOMOBILISTIC «CUTEZĂTORII»
Prezintă profesorul Parbriz
Amănunte în numărul viitor

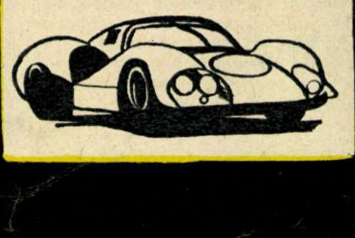

CLUBUL LOGICIENILOR

O NOUĂ PROBLEMĂ PROPUSĂ SPRE REZOLVARE PENTRU VACANŢĂ ÎN CADRUL CONCURSULUI CU PREMII «CLUBUL LOGICIENILOR» DE PROF. UNIVERSITAR EDMOND NICOLAU. REAMINTIM CONCURENŢILOR SĂ SPECIFICE PE PLIC PENTRU «CLUBUL LOGICIENILOR» (15).

EXCURSIA

Am plecat odată într-o excursie eu, Victor, tatăl meu, Nelu şi unchiul meu Anton. După noi s-a luat şi Rex — cîinele nostru. La un moment dat trebuia să trecem o apă, dar barca pe care o aveam la dispoziţie — o mică ambarcaţiune sportivă — nu putea lua o încărcătură mai mare de 70 de kg. Pe dată, am început să socotim. Tata şi cu unchiul Anton au cîte 70 de kg; eu şi Nelu cîte 35. Iar Rex, după ultimele determinări are 15 kg. În cîte traversări dus-întors am ajuns cu toţii pe malul opus?

Iată răspunsul la problema nr. 13 publicată la Clubul logicienilor din nr. 20 a.c. **Anton avea maşina neagră.** *Şi acum primii cinci cîştigători: AILENEI D. ANIŞOARA, cl. a V-a A, Şcoala generală Dimăcheni, com. Corlăţeni, jud. Botoşani; LIVIU MĂNESCU, cl. a IV-a A, Şcoala generală nr. 2, Tr. Severin, jud. Mehedinţi; CARNICIU STERE, cl. a VII-a, Şcoala generală nr. 2, Slobozia, jud. Ialomiţa; PETRU MITREA, cl. a VIII-a, Şcoala generală Hoiseşti, jud. Neamţ; ŞTEFAN DONDON, Vişeul de Sus, jud. Maramureş.*

Fel de fel

- *În Marsilia a intrat în funcţiune pentru prima oară în lume, un funicular subacvatic, echipat cu 20 de cabine de dimensiuni reduse, din material plastic transparent. În fiecare cabină încap 2 persoane. Cabinele se deplasează pe cablu sub apă la o adîncime de 10 metri. Lungimea căii este de 450 m.*

* * *

- *În unele din insulele Indoneziei, sportul favorit al locuitorilor îl constituie cursele de... bivoli! Ele sînt organizate nu numai pe stadioane, ci şi în pieţele oraşelor. La întreceri participă pînă la 30 de perechi de bivoli. Fiecare pereche trage o talpă de lemn, asemănătoare tălpilor de sanie. Pe această talpă stă «jocheul» care, cu mîna liberă, mînă bivolii. În practicarea acestui sport se cere multă îndemînare şi prezenţă de spirit.*

* * *

- *În centrul unui sat din Iugoslavia, Doni-Kapun, creşte un ulm care are venerabila vîrstă de 400 de ani. El este denumit «copacul sculptor», deoarece pe trunchiul său de-a lungul anilor s-au săpat forme ciudate asemănătoare unor sculpturi. Locuitorii satului ţin foarte mult la bătrînul ulm şi îl îngrijesc cu dragoste.*

* * *

- *Savanţii prevăd pentru anul 2000 mari transformări în alimentaţia oamenilor. Vor apare o serie de produse extrase din vegetaţia aflată pe fundul oceanelor. Tot oceanul va fi acela care va oferi produse pentru industria anului 2000, ca de pildă, magneziu, nichel, cobalt, fier, molibden, petrol şi alte minereuri. Acestea vor fi exploatate cu ajutorul unor utilaje şi maşini miniere speciale şi vor fi cu mult mai ieftine.*

* * *

COPII MINUNE

- **PASCAL** a formulat şi a demonstrat mai mult de 30 de teoreme din geometria euclidiană, înainte ca să fi deschis vreodată un manual de geometrie. La 15 ani el a publicat peste o sută de teoreme noi.
- Părintele ciberneticii, **NORBERT WIENER**, a început să se intereseze de ştiinţă încă la vîrsta de 5 ani. La 9 ani el învăţa în aceeaşi clasă cu tineri de 18 ani. La 12 ani, a intrat la colegiu, iar la 14 ani i s-a acordat un «titlu ştiinţific».
- Fizicianul englez **THOMAS YOUNG** a învăţat să citească la vîrsta de 2 ani. La 6 ani cunoaşte geometria, la 14 ani stăpînea limbile franceză, italiană, ebraică, persană şi arabă. La 22 de ani Young a terminat facultatea de medicină.
- **RICHARD STRAUSS** începe să studieze pianul la 4 ani, iar la 6 ani dă la iveală primele încercări de compoziţie.
- **ENESCU** la 5 ani improvizează lucrări pentru vioară şi pian («Păunul român»), iar la 5 ani şi jumătate compune un vals.
- **MOZART** cîntă la clavecin o oră întreagă în sala oglinzilor din Shönbrun, în prezenţa Mariei Tereza, la vîrsta de 6 ani. Tot atunci compune prima sonată. La 11 ani termină opera «La finita semplice».

MARINĂREASCĂ

(criptografie: 1-2, 5,2,2,3,2,7,7,)

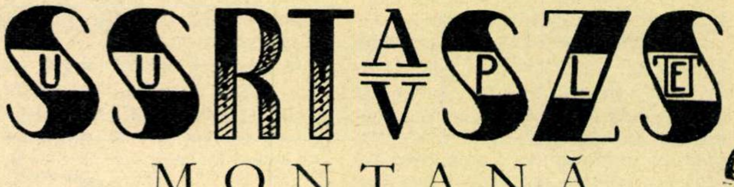

MONTANĂ

(criptografie: 2,5,2,1,6,4,2,5,)

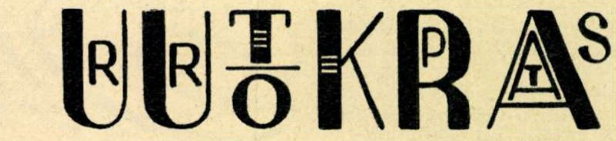

CASETA CU ADRESE

CONSTANŢA CRIŞAN, Str. Rakoţi nr. 8, Cluj — ilustrate.

MARIA GUŢĂ, Bucşani, jud. Dîmboviţa — corespondenţă fotografii actori.

ROMEO BUT, com. Sălard, Str. Tudor Vladimirescu nr. 715, jud. Bihor — sport, cosmos, muzică.

ANCA-DOINA VOICU, Str. Intr. Frasinului nr. 3, Sectorul 7, Bucureşti — corespondenţă.

Cuvinte ascunse

Se dau următoarele cuvinte: **ARCUŞ, POŞTA, NĂSUC, UMBRĂ, SAMUR, PLACĂ.**

Formaţi din fiecare o anagramă (amestecul literelor) încît iniţialele cuvintelor aflate să dea numele unui mare poet român.

În vacanţă... despre vedete

Cu o melodie, vedeta de muzică uşoară pătrunde în viaţa noastră de toate zilele, ne urmăreşte, se impune şi apoi, nu se ştie precis de ce, vrem dintr-o dată să aflăm totul despre ea: cum îşi croieşte hainele? ce flori preferă? ce anotimp sau culori îi sînt pe plac? Viaţa vedetei îţi pare un miracol, fiindcă ea este în permanenţă înconjurată de admiratori, ziarişti, reporteri de radio şi televiziune. O viaţă cu adevărat „de invidiat" înconjurată de o aureolă de lumini sclipitoare.

Şi totuşi preocupările vedetei de muzică uşoară nu sînt totdeauna «uşoare».

La Festivalul de la Braşov, Udo Jürgens făcea cîteva mărturisiri:

— Ca să cînt muzică uşoară, am urmat o Academie de specialitate şi prin muncă perseverentă, aproape fără odihnă mi-am realizat un stil propriu.

— Nu vi se pare că tinerilor le place exagerat de mult muzica uşoară?

— Nu, de loc, fiindcă muzica uşoară (cea bună, fireşte) nu este numai ritm, ci şi idee. N-aţi observat cît de repede dispar melodiile proaste?

— Ce vă doriţi cel mai mult acum?

— Să cînt o melodie populară românească şi să ofer «Cutezătorilor» un autograf pe muzică.

Iulio Iglesias a cîntat la Braşov, în concurs şi publicul l-a înconjurat cu multă simpatie. Iulio este ceea ce se cheamă un băiat frumos, o siluetă zveltă, ochi luminoşi şi un surîs sincer care te cucereşte.

— Nu mă socotesc încă un cîntăreţ de muzică uşoară, ne-a spus el. Abia mi-am terminat studiile în drept şi fiindcă-mi place să învăţ, m-am pregătit cu toată seriozitatea. În ceasurile libere joc fotbal şi nu uit niciodată că am făcut parte din echipa de juniori «Real Madrid». Din copilărie am învăţat să-mi educ voinţa şi de aceea nu mă las pradă dorinţelor de viaţă superficială.

Margareta noastră şi-a cucerit pe drept cuvînt o largă audienţă printre spectatorii de toate vîrstele. Ea nu este numai o tînără cu ochi de păpuşă, ci un artist care munceşte multe ceasuri pe zi. Într-o vizită la redacţia noastră ne-a mărturisit:

— Ca să reuşesc să-mi sincronizez vocea cu mişcările de dans fac exerciţii care nu sînt de loc simple. De pildă, urc de mai multe ori, repede, o scară, cîntînd, sau merg pe bicicletă kilometri întregi; pedalez şi cînt. Ştiţi oare ce efort cere asta?

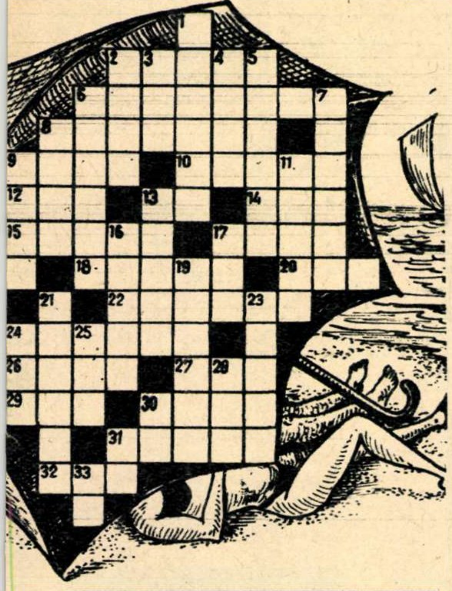
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

PE LITORAL

ORIZONTAL: 2) Responsabilul cu... plaja! 6) Vechea cetate Callatis, azi perlă din șiragul Mării Negre; 8) Casa excursioniștilor la mare sau munte (pl.) — sau Castele... pe nisip! sau Adăpostul din... rucsacul turistului —; 9) O vară... și-ncă-o vară! 10) Poftim! 11) Mirare; 12) Diviziuni geologice; 13) Cale! 14) Măcieș; 15) Prietene nedespărțite; 17) Loc cu izvoare de apă și vegetație bogată în deșert (pl.); 18) Face faima Techirghiolului; 20) Din preajma mării poartă numele de ghiol; 22) Un diamant între perlele litoralului românesc; 24) Nelipsite de la ștranduri; 26) Pătul (reg.) sau Schele (reg.); 27) Nu te simți bine cînd... ia apă, la scăldat; 29) «... de mare», numele unei specii de foci care trăiesc în Oceanul Pacific, Antarctic și marile Arhipelagului Malaez; 30) Unul dintre cele mai moderne hoteluri din Mamaia cu 368 camere; 31) «Plajă la...», tablou de N. Grigorescu sau Marea cea Mare; 32) Sine-gua-non-ul curei la mare;

VERTICAL: 1) Ape de obicei sărate, la malul unei mări; 2) În apa mării; 3) Organizatorul cel mai căutat al excursiilor la mare sau la munte; 4) Încet-încet... să nu transpiri! 5) Nume masculin; 6) Hotel pe litoral 7) Plajă între Mamaia și Eforie-Nord; 8) Tratament cu... băi; 9) Apă bună de băut, dar și de... baie sau un suc... apreciat; 11) Localitate la sud de Eforie ornamentată cu un far; 13) Lac la țărmul mării; 14) Soarele vechilor egipteni sau Cură! 16) Alt hotel din Mamaia cu fațada spre lacul Siut-ghiol; 17) Orășel în S.U.A. 19) Purtare bună; 21) Promenadă pe litoral; 23) Conducătorul argonauților care a plecat cu corabia «Argo» pe Marea Neagră pentru a răpi lîna de aur din California (mit.); 24) «...-de mare», alt nume dat peștișorului hipocamp; 25) Atracția mării sau De mare sau de soare; 28) Diminutiv feminin; 30) Un lac... secat! sau Un loc... gol! 31) Primul... cuvînt; 33) Salutare în vînt.

MIHAI PĂTRASCU

UMOR

Fără cuvinte

V. CRĂIȚĂ MÎNDRĂ

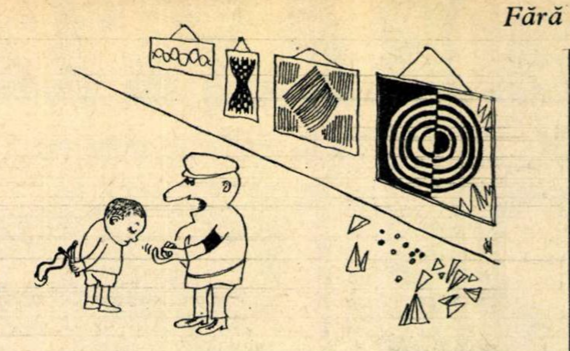

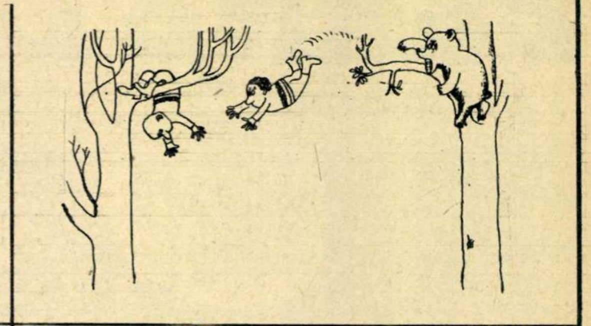

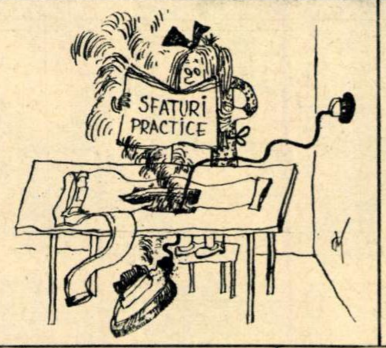
SFATURI PRACTICE

POMPILIU DUMITRESCU

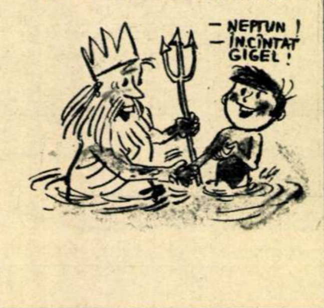
— NEPTUN !
— ÎNCÎNTAT GIGEL !

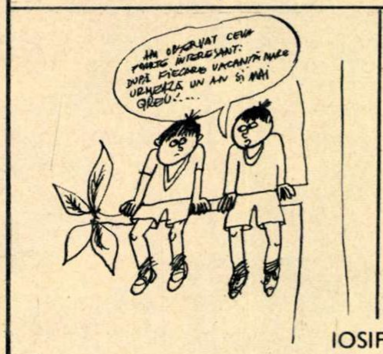
AM OBSERVAT CEVA FOARTE INTERESANT: DUPĂ FIECARE VACANȚĂ MARE URMEAZĂ UN AN ȘI MAI GREU!....

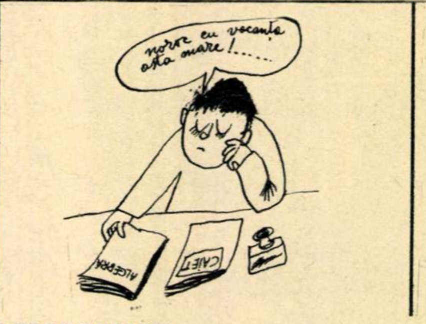
noroc cu vacanța asta mare!......
ALGEBRA
CAIET

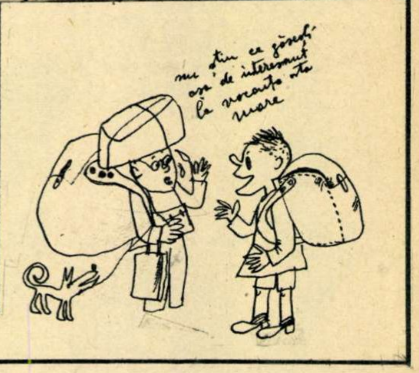
nu știu ce găsești așa de interesant la vacanța asta mare

IOSIF TEODORESCU

Concursul televiziunii

„EX-TERRA '69"

TELEVIZIUNEA ROMÂNĂ + CONCURSUL DE CONSTRUCȚII PENTRU COPII SI TINERET + TEMA A DOUA + SUBMARIN PENTRU CERCETAREA ȘTIINȚIFICĂ A OCEANELOR

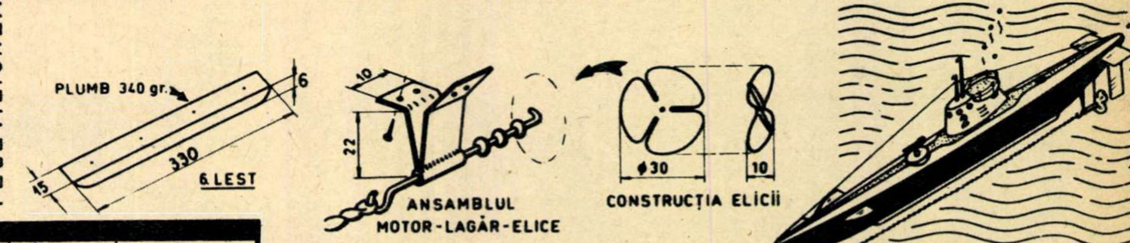
PLUMB 340 gr.
6
330
15
6.LEST
10
22
ANSAMBLUL MOTOR-LAGĂR-ELICE
ø30
10
CONSTRUCȚIA ELICII

Nr	PIESA	MATERIAL
22	CÎRMA	TABLĂ 0,3
21	ELICE	TABLĂ 0,3
20	MĂRGICĂ	STICLĂ/METAL
19	LAGĂR	TABLĂ 0,3
18	AX ELICE	SÎRMĂ OȚEL ø1
17	AX	—»— —»— ø2
16	CÎRMA PROF.	TABLĂ 0,3
15	ANTENA	OȚEL ø 0,3
14	PUNTE	FURNIR GR.2
13	GEAMANDURA	LEMN
12	COLAC SALV.	SÎRMĂ ø 2
11	TURELA	TABLĂ 0,3
10	BALUSTRADA	SÎRMĂ ø 0,3
9	PERISCOP	—»— ø 1
8	CONTRAGR.	PLUMB
7	TUN HARPON	SÎRMĂ ø 2
6	LEST	PLUMB
5	CORP	TEI 35×50×600
4	PLATFORMĂ	LEMN
3	MOTOR	CAUCIUC SEC.×5
2	CÎRLIG	CUI ø 3
1	PINTEN	SÎRMĂ ø 2

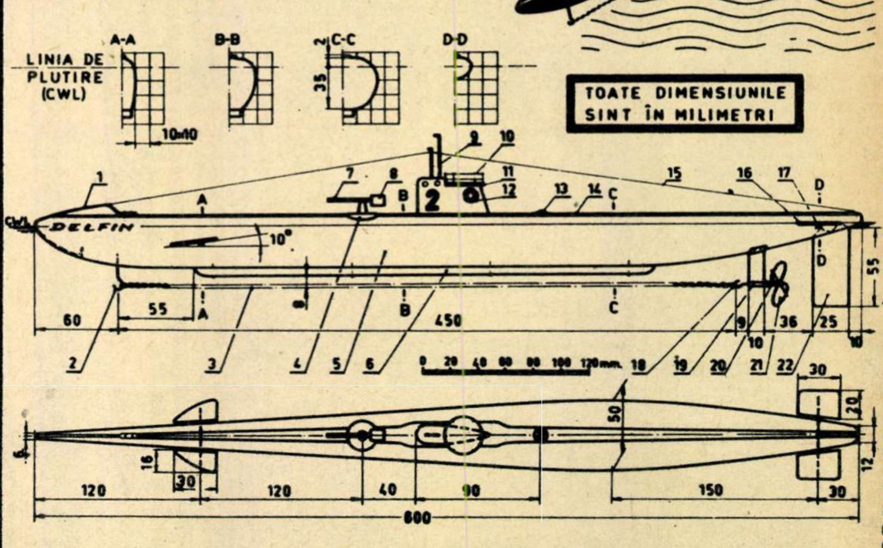
A-A
B-B
C-C
D-D
LINIA DE PLUTIRE (CWL)
35
2
10×10
CWL
DELFIN
10°
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
A
B
C
D
60
55
450
36
25
55
30
0 20 40 60 80 100 120 mm.
50
20
12
16
120
30
120
40
90
150
30
600

TOATE DIMENSIUNILE SINT ÎN MILIMETRI

SUBMARINUL «DELFIN» CU MOTOR DIN PATRU FIRE DE CAUCIUC +

PLANETA RĂPITĂ

Scenariu: HORIA ARAMĂ

11

Desene: POMPILIU DUMITRESCU

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE:

PĂMÎNTUL ESTE VIZITAT DE SOLI EXTRATEREŞTRI CARE AFIRMĂ CĂ AU FOST PRIMII OCUPANŢI AI PLANETEI NOASTRE. PĂMÎNTENII SURPRIND PREGATIRILE LOR DE A MUTA PĂMÎNTUL ÎN ALT SISTEM SOLAR. OPOZIŢIA LOR E ZADARNICĂ. UN VEHICUL SUBTERAN ESTE ÎNDREPTAT CĂTRE POLUL SUD, UNDE TRIMIŞII DIN ASTRE CONSTRUIESC INSTALAŢIA CE TREBUIE SĂ MUTE PĂMÎNTUL PE O NOUĂ ORBITĂ.

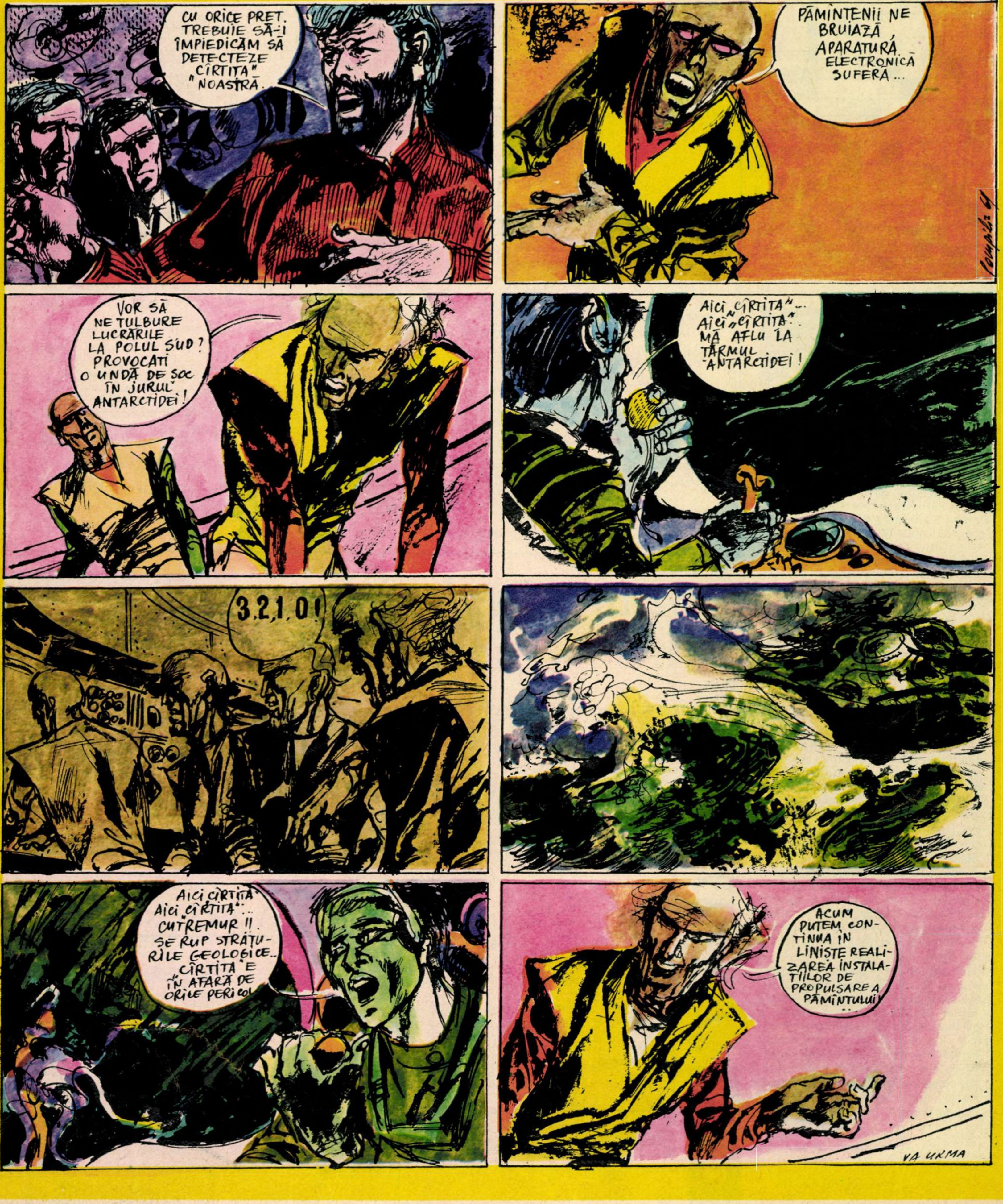
CU ORICE PREŢ. TREBUIE SĂ-I ÎMPIEDICĂM SĂ DETECTEZE „CÎRTIŢA" NOASTRĂ.
PĂMÎNTENII NE BRUIAZĂ, APARATURĂ ELECTRONICĂ SUFERĂ...
Pompiliu 69
VOR SĂ NE TULBURE LUCRĂRILE LA POLUL SUD? PROVOCAŢI O UNDĂ DE ŞOC ÎN JURUL ANTARCTIDEI!
AICI „CÎRTIŢA"... AICI „CÎRTIŢA". MĂ AFLU LA ŢĂRMUL ANTARCTIDEI!
3,2,1,0!
AICI CÎRTIŢA... AICI „CÎRTIŢA"... CUTREMUR!!. SE RUP STRĂTURILE GEOLOGICE... „CÎRTIŢA" E ÎN AFARĂ DE ORICE PERICOL
ACUM PUTEM CONTINUA ÎN LINIŞTE REALIZAREA INSTALAŢIILOR DE PROPULSARE A PĂMÎNTULUI!..
VA URMA

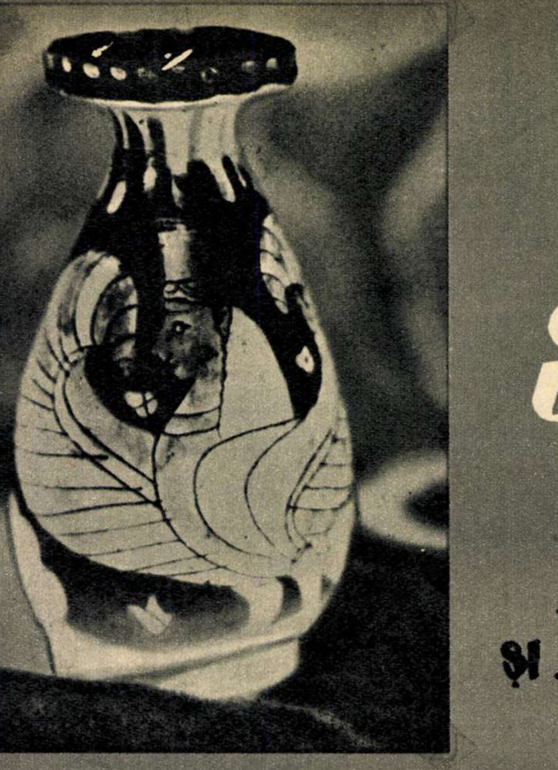

AMFORA SABINA

SERIAL DE AVENTURĂ ŞI DETECTIVISM

de POP SIMION

26. Calendarul cu cinci braţe

Balerina Nitache-Nitouche n-a dansat singură; în ultima clipă (cortina se ridica deja) a dat buzna în scenă Amazoana-neagră; Nitache-Nitouche care arborase pînă atunci un rece zîmbet scenic, se face neagră de furie şi întreabă ca o leoaică:

— Unde ai fost, nebuno?! Gata să ratăm apariţia.

La o nouă volută cu înşurubare (fără arabesc), Saab, luîndu-şi atitudinea înţepenită, de profil de efigie, îi răspunde în aceeaşi manieră:

— Hoo! Pupăză. Ce ştii tu? Joo e în dublu exemplar.

— Ce spui, dragă!?

— Da, parcă-i făcut cu indigo.

Pe vorba «indigo» dansul modern se rupe brusc şi, după o sugestie de tarantella pe poante, balerinele atacă finalul din «Răpirea sabinelor», joc mai liric, cu transparenţe şi pauze de respiraţie (de-a lungul căruia fetele speră că vor comenta mai lejer dubla existenţă a lui Joo). «Dacă minte, o trag de ciuf!» îşi zice zbănţuita de Nitache-Nitouche, ameninţînd-o cu o privire rea pe Saab. «Dacă nu mă crede, o jumulesc», promite, la rîndu-i Amazoana-neagră.

Dim îşi face socotelile financiare (cu un ochi e la bani, cu altul la Leone) şi, la un semn al marelui detectiv, iese din local. Ia cu sine cleşte, ciocan, şperaclu, stiletul de campanie şi, în trei-cinci minute se află în dosul edificiului muzeal, apoi în balconul lui Joo, pătrunde şi îl scoate din captivitate, cu interogativul:

— Ce-i cu tine, omule?!

— M-au imobilizat, zice Joo, surprins şi el.

— S-a plănuit pentru astă seară o drăcie la care pare-se că nu trebuia să fiu de faţă. Eram de prisos. Asta-i.

— Nu înţeleg, mărturiseşte Dim.

— Ehe, poveste lungă. Cînd o afli, te doare capul.

Revenim la ringul de dans; în zona lui circulară nu pătrunde nimeni. Bărbatul cu mustaţa în furculiţă stă la locul său, neclintit, sub scara de lemn ce urcă spiralat; fumează o ţigară de foi şi nu-şi ia mîna de pe sforile de rulat perdeaua. Îl vizitează din cînd în cînd bodegarul care-i oferă (pentru a cîta oară?) foc. Pe scenă se produce acum Mircea Omul-de-Fier, care îşi arată forţa musculară. Cele două fete cochete redevenite tiroleze cu coşuleţ, au coborît în sală, diademă şi şorţ roz-bombon în formă de fluture. «Chichiri-michiri!», îi şopteşte Leone Sabinei şi mica balerină, fără a-l privi sau a da de înţeles că o interesează vecinătatea falsului ospătar, îşi face de lucru, oferă cuiva un buchet, angajează o conversaţie pasageră, timp destul să recepteze ordinul marelui detectiv, rezumabil astfel: să vadă ce-i cu sforile alea de perdea, încotro duc, cine şi ce mişcă prin ele.

Sforile duc în podul hanului, află urgent Amazoana-neagră pătrunzînd pîş-pîş, de-a buşilea, pe sub acoperişul ţuguiat. Mai află că sforile sînt rulate pe un scripete şi revin în local prin alt orificiu al tavanului, susţinînd (cine să fi bănuit?) candelabrul cu cinci braţe. Amazoana coboară, neagră de funingine şi colb, să descrie sinistra situaţie pînă nu-i tîrziu.

— Mersi, am ghicit-o din prima secundă, îi spune Leone flegmatic, fără s-o onoreze cel puţin cu o privire.

«Îngîmfatule! Faci pe grozavul. Asta e!» — îl ceartă Saab pe detectiv; scoate chiar limba în urma lui, ca să rămînă botoasă şi foarte înciudată, cu distincţie rigidă, de efigie veche, dislocată parcă din monedele ce o închipuie pe regina din Saaba. Falsul chelner n-o băgă în seamă, umblă prin local ca un hopamitică, ocolind cu artă de balerin rondoul perfect rotund al ringului de dans, cum făcuse de altfel toată seara, chiar înainte de a fi recepţionat biletul salvator a lui Voştinar. «Dar dacă el ştie. Ştie totul. Înseamnă că nu face pe grozavul. Înseamnă că nu-i îngîmfat. Bravo lui. Îl felicit».

Dio Mio trebuie să se producă. Cu ce? Drăciile scamatorului o să placă oricum, chiar dacă sînt vechi şi străvechi, chiar dacă au bărbi. Primul număr e cu sticla şi şoarecele; cine să-l urmărească?! Clienţii urmăresc totuşi, mai ales că şarlatania se bizuie, de astă dată, pe aportul tehnicii: pe durata scamatoriei în culise se derulează o bandă de magnetofon, răspîndind în sală un torent de chiţcăieli, mieuneli, ţopăituri graţioase, mărunte alergări şi dezlănţuite zbenguieli care dau culoare iuţelii de mînă a maestrului. Dar ce se întîmplă? Ce-i cu banda sonoră? Au dispărut torentul de chiţcăieli şi zgomotele sugestive; mîinile lui Dio Mio se mişcă în gol, pe o linişte formidabilă. După surpriză, urmează rîsetele (întîi reţinute, apoi cu toată gura, în cascadă) ale spectatorilor foarte amuzaţi de mica defecţiune tehnică. Dio Mio, surprins şi el, se încurcă, nu are agerime de mînă, amestecă şoricei cu confetii, iepuraşii cu ferăstrăul şi cu ţigările aprinse, încît iese o curată harababură tocmai cînd banda îşi reia mersul — dar cum? — cu totul altcum decît te-ai fi aşteptat; urmează o sminteală de nedescris, curg în sală vorbe ciudate, fără legătură cu ceea ce se întîmplă pe scenă (ori tocmai cu prea multă legătură). Asistenţa, sătulă de amuzament, ascultă cu încordare cuvintele: «Ciorba se împute, fraţilor! Să spălăm putina!», ca să urmeze un rîs nebun, adevărat vacarm, gata să se surpe hanul, să ia foc pereţii, să se facă ţăndări sticlele în rafturile tejghelei.

— Uf, crăpăm! se vaită oamenii sau:

— Îl auzişi? E vorba lui Voştinar; dat naibii! spun alţii la auzul benzii care se derulează şi care nu-i alta, cititorii o ştiu, decît imprimarea făcută de Leone, pasager, într-o bună dimineaţă, să se distreze.

Dio Mio se înfierbîntă, vrea să facă pe dracu ghem, să distragă atenţia sălii; ia bufniţa, îi vîră în plisc mingea de ping-pong, stropeşte cu benzină femeia-şerpe, îi dă foc, înghite cuţite — nimic! Clienţii rîd în delir, nu atît de ceea ce reuşeşte omul cu joben, cît de lucrurile distractive care curg de pe bandă necontenit; o voce de vrăjitoare se produce de dincolo de culise: «Îţi vorbeşte, fiule, zeiţa Hera...» (urmează un sfîrîit prelung, de parcă s-ar fi aprins o sută de scăpărători într-un imens pom de iarnă, ca să continuie apoi vocea vrăjitoarei: «O mare primejdie te paşte în Pompeiul acesta...»

— Am ghicit! Destul. E Bubulina, femeia-focă. E muierea hangiului. Hei, scamatorule, opreşte! Treci la altceva.

Aşa vociferează unu, doi, apoi nenumăraţi clienţi, ca să arunce pe scenă fel de fel de lucruri, întîi nevinovate (cutii de chibrite, resturi de pîine, cîte o mănuşă), apoi obiecte mai consistente, care atîrnă la cîntar (halbe, pantofi, chitare, frapiere, sticle cu borviz, bolovani de gheaţă). Deci, rîs cu plîns. Numerele scamatorului se suspendă. Dio Mio e nevoit să sară pe geam, cearşafurile-cortină se trag şi spectacolul de voie, de nevoie se încheie în coadă de peşte şi în furia celor de faţă, care au sentimentul că sînt înşelaţi, duşi cu vorba, că li s-au luat banii de pomană. Unul se scoală şi o spune verde:

— Prea sînt uşoare ghicitorile. Nu-i aşa, oameni buni?

— Aşa-iiii! urlă clienţii cu aţîţare.

Pe nebunia asta intră în local Dim Epsilon în persoană, însoţit de Joo nr. 2. O imensă nedumerire se instalează în salonul de petrecere.

(va urma)

Poşta redacţiei

Iulie – luna lui cuptor! Unde să te ascunzi de dogoarea soarelui? Parcă nicăieri nu întîlneşti răcoarea dorită. Şi totuşi, unii au găsit-o. Unde? În minunaţii codri din...

...ŢARA HAŢEGULUI

...după cum ne povestesc prietenii noştrii din **Steierdorf,** judeţul Caraş Severin. «Am avut zile minunate de excursie! Oraviţa, Timişoara, Arad, Lipova, Deva, Caransebeş, Reşiţa sînt cîteva localităţi din cele patru judeţe pe care le-am străbătut. Ca să vedeţi numai unele din frumuseţile care ne-au încîntat, vă trimitem cîteva fotografii: noi, între zidurile cetăţii Şoimuş şi... Rodica, cea mai drăguţă dintre uriaşii zimbri ai rezervaţiei din Munţii Haţegului.

De la Şcoala generală nr. 1 din Brad, ne vesteşte Dorina Buliga: «Pe la noi se fac pregătiri pentru minunatul festival al portului şi artei populare din Ţara Moţilor. Serbarea va fi ca în fiecare an...

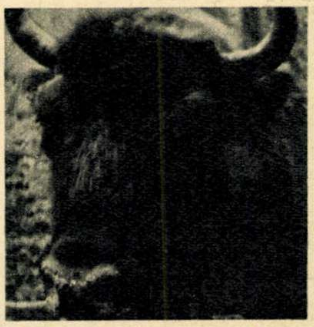

SUS PE MUNTELE GĂINA

Veniţi, este un spectacol rar prin frumuseţea sa! Invităm pe toţi prietenii Cutezătorilor la tîrgul de pe Găina!

Atenţie, invitaţia merită să fie luată în consideraţie.

«Locul nostru preferat, scriu pionierii de la Liceul din Darabani, este sub poale de codru la...

CEI PATRU STEJARI

Ne jucăm, cîntăm si mai ales ascultam cu drag pe cei mai mici corişti de la noi, pionierii clasei a III-a. Priviţi-i, cît îs de inimoşi!

ARCAŞII LUI ŞTEFAN CEL MARE

16

108

Scenariul: COSTACHE ANTON

Desene: PUIU MANU

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT:

CĂPITANUL COSTEA GÎNJU, OANĂ CERB, TOMA PITICU ŞI PĂRINTELE MANOILĂ, PORNIŢI ÎN UNA DINTRE NENUMĂRATELE LUPTE DE HĂRŢUIALĂ, CAD ÎN CURSA ÎNTINSĂ CU VICLEŞUG DE UN PÎLC RĂZLEŢ DE SPAHII. DUPĂ O LUPTĂ APRIGĂ, CĂPITANUL COSTEA ŞI OANĂ CERB SE DESCOTOROSESC DE CEI CARE-I ÎMPRESURASERĂ, PREA TÎRZIU CA SĂ-I MAI POATĂ SALVA ÎNSĂ PE TOMA PITICU ŞI PĂRINTELE MANOILĂ PRINŞI CU ARCANELE.

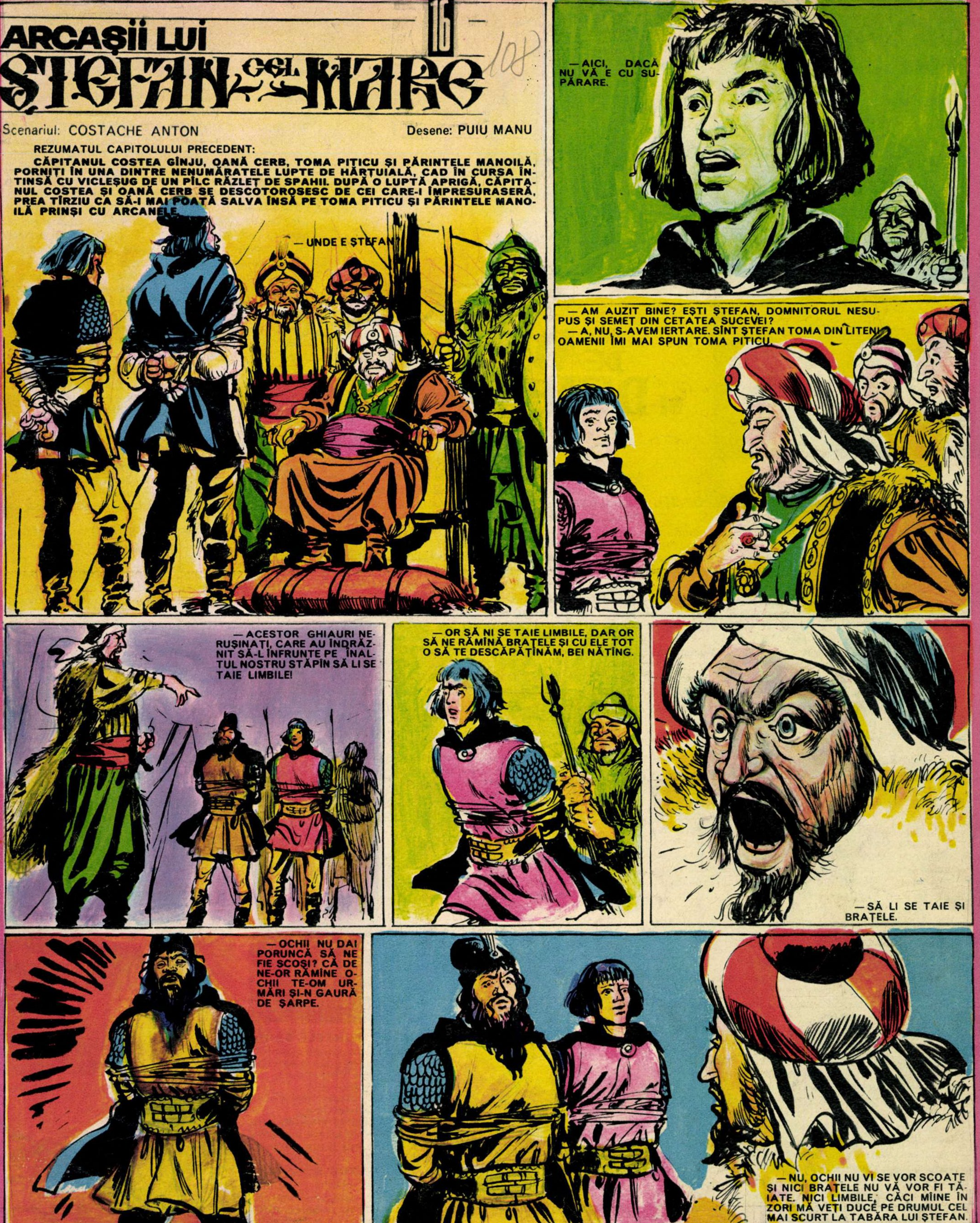
— UNDE E ŞTEFAN?
— AICI, DACĂ NU VĂ E CU SUPĂRARE.
— AM AUZIT BINE? EŞTI ŞTEFAN, DOMNITORUL NESUPUS ŞI SEMEŢ DIN CETATEA SUCEVEI?
— A, NU, S-AVEM IERTARE. SÎNT ŞTEFAN TOMA DIN LITENI. OAMENII ÎMI MAI SPUN TOMA PITICU.
— ACESTOR GHIAURI NERUŞINAŢI, CARE AU ÎNDRĂZNIT SĂ-L ÎNFRUNTE PE ÎNALTUL NOSTRU STĂPÎN SĂ LI SE TAIE LIMBILE!
— OR SĂ NI SE TAIE LIMBILE, DAR OR SĂ NE RĂMÎNĂ BRAŢELE ŞI CU ELE TOT O SĂ TE DESCĂPĂŢÎNĂM, BEI NĂTÎNG.
— SĂ LI SE TAIE ŞI BRAŢELE.
— OCHII NU DAI PORUNCĂ SĂ NE FIE SCOŞI? CĂ DE NE-OR RĂMÎNE OCHII TE-OM URMĂRI ŞI-N GAURĂ DE ŞARPE.
— NU, OCHII NU VI SE VOR SCOATE ŞI NICI BRAŢELE NU VĂ VOR FI TĂIATE. NICI LIMBILE, CĂCI MÎINE ÎN ZORI MĂ VEŢI DUCE PE DRUMUL CEL MAI SCURT LA TABĂRA LUI ŞTEFAN.

(VA URMA)

Cutezătorii 27

Redactor şef: Mihai NEGULESCU. Redactor şef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacţie: Ovidiu ZOTTA. Redacţia: Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administraţia: Editura SCÎNTEIA, Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor artistic: Ioan DONCA. Tehnoredactor: Lucia SICOMAS.

Abonamentele se primesc de către oficiile şi agenţiile P.T.T.R., de către factorii poştali şi difuzorii de presă. 41033

1 LEU

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

28 (94)

JOI, 10 IULIE 1969, ANUL III

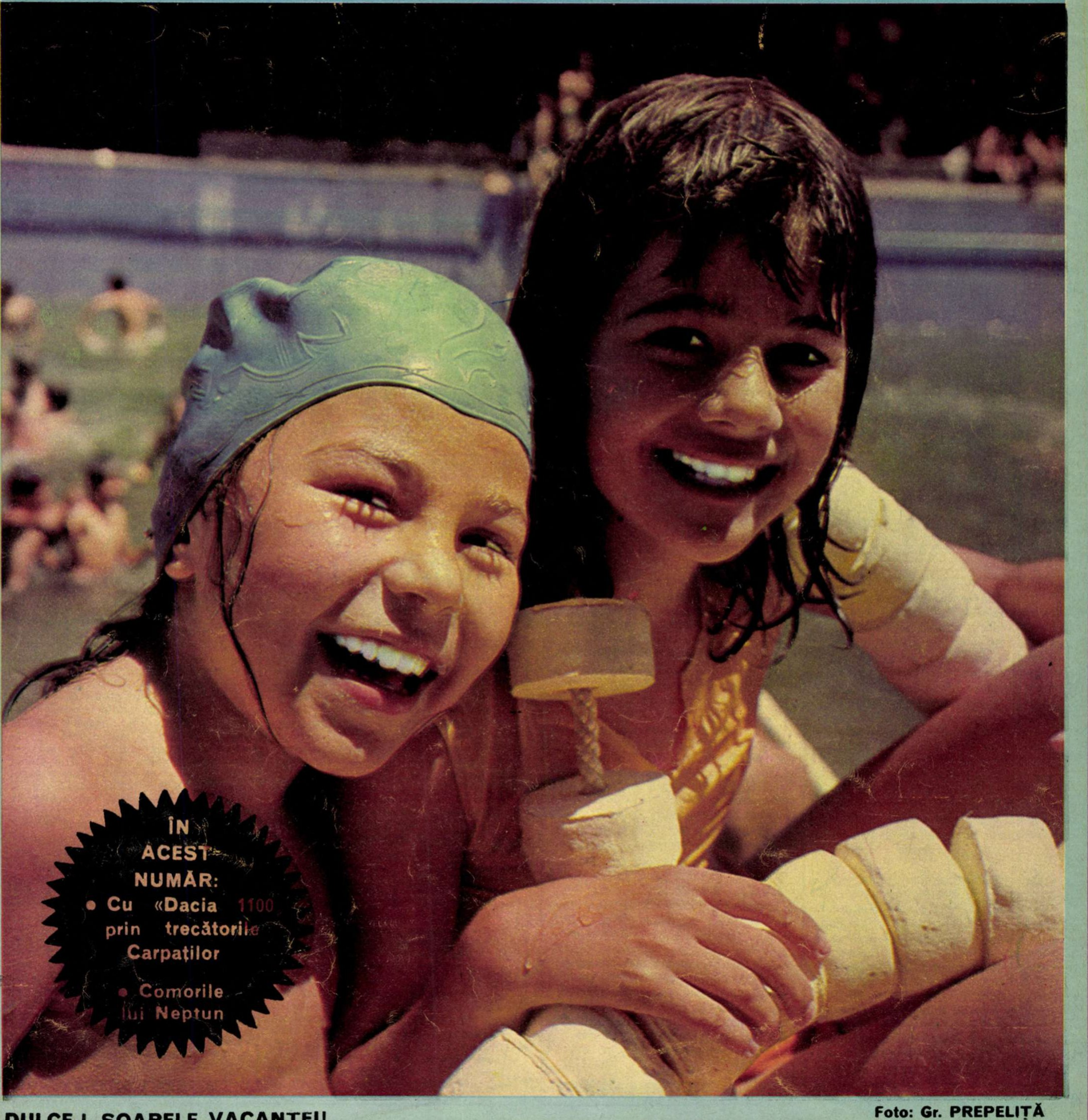

ÎN ACEST NUMĂR:

- Cu «Dacia 1100» prin trecătorile Carpaților
- Comorile lui Neptun

DULCE-I SOARELE VACANȚEI!

Foto: Gr. PREPELIȚĂ

Vizita tovarășului NICOLAE CEAUȘESCU în municipiul Constanța

Săptămîna trecută, tovarășul Nicolae Ceaușescu a făcut o vizită de lucru în municipiul Constanța. În discuțiile purtate de tovarășul Nicolae Ceaușescu cu muncitori, tehnicieni, ingineri, cadre de conducere din întreprinderi și șantiere, cu președinți de cooperative agricole de producție, cu activiști de partid și de stat, au fost abordate problemele dezvoltării economice, sociale și culturale ale municipiului și județului Constanța, subliniindu-se importanța concentrării tuturor energiilor creatoare pentru înfăptuirea prevederilor planului cincinal, pentru îndeplinirea mărețelor sarcini de edificare socialistă a României.

Și pionierii constănțeni s-au bucurat de deosebita cinste de a-l avea în mijlocul lor pe secretarul general al Comitetului Central al partidului. Sute și sute de purtători ai cravatelor roșii l-au întîmpinat pe tovarășul Nicolae Ceaușescu la Casa pionierilor din Constanța, aclamîndu-l minute în șir, dăruindu-i buchete de flori, prinos al dragostei și recunoștinței tuturor copiilor față de Partidul Comunist Român.

Amenajată de curînd într-o clădire ce oferă condiții prielnice desfășurării unei activități multilaterale, Casa pionierilor din Constanța găzduiește acum o impresionantă expoziție a cercurilor tehnice și artistice pionierești. Tovarășul Nicolae Ceaușescu a apreciat în mod deosebit lucrările copiilor, îndemînarea, fantezia lor creatoare.

La despărțire, pionierii au oferit secretarului general al C.C. al P.C.R. o plachetă de versuri închinate însemnatului eveniment din viața patriei noastre — Congresul al X-lea al Partidului Comunist Român. În încheierea vizitei, tovarășul Nicolae Ceaușescu a semnat în Cartea de onoare a Casei pionierilor.

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

DARUL CEL MAI DE PREȚ

Dacă se întîmplă, cumva, ca drumurile voastre să vă ducă, în vara aceasta, și pe șantierul de la Porțile de Fier, poate îl veți întîlni acolo pe Dumitru Mateuță care are, astăzi, o îndeletnicire absolut de necrezut: aruncă în aer fundul Dunării. Face aceasta lucrînd în adîncuri, chiar pe la mijlocul fluviului, acolo unde curenții ating cîteodată viteze fantastice.

Pînă mai ieri, Dumitru era încă un licean cu servieta doldora de manuale. Din prima clipă cînd a sosit pe șantier, el, ca și ceilalți de-o seamă cu el — n-a fost singur. Tot acolo, în mijlocul Dunării, muncește unul din brigadierii de altădată ai primelor șantiere naționale, comunistul Ion Coste, om cu o frumusețe lăuntrică pe măsura frumuseților țării.

Ceea ce a făcut veteranul maistru pentru tînărul său învățăcel nu s-a chemat nicidecum dădăceală. Șantierul își are legile lui de educație, aspre. croite după acea pedagogie a cărei supremă măsură e munca. Ion Coste a simțit pulsul accelerat al inimii liceanului, dat lui în grijă în fața zbaterii apelor deasupra stîncii, i-a înțeles uimirea, curiozitatea, ba chiar spaima. Repede a descoperit însă că fostul licean n-a venit la Porțile de Fier din cine știe ce impuls de moment. Băiatul voia să devină constructor și-și alesese cel mai fascinant șantier. Altfel, cum n-ar fi dat el bir cu fugiții, încă în aceeași dimineață, cînd se nimerise un eveniment ce punea la încercare măiestria artificierilor pe Dunăre.

Manevrată cu grijă, prima platformă plutitoare a șantierului fusese adusă la podul fix din mijlocul fluviului. Cu toate eforturile muncitorilor de a o face să se stabilizeze acolo unde-i era locul, uriașa construcție nu voia să se fixeze. Se legăna încoace și încolo pe valuri.

Un singur mijloc se putea folosi: forța unei explozii pe apă care să fixeze pe fundul fluviului o greutate de 100 tone ce urma să stabilească platforma. Trebuia să se împletească precizia de manevrare a greutății cu cea a declanșării dispozitivului de explozie la momentul potrivit. Se cerea în afară de curaj și pricepere, o extraordinară stăpînire de sine.

Oamenii erau încordați. Atunci dintre ei se desprinse comunistul Ion Coste. Toți îl cunoșteau, îi știau mișcările nițeluș greoaie, privirea calmă, vorba măsurată. Văzîndu-l cum se îndreaptă spre platformă, muncitorii știau că în cel mai scurt timp, ea i se va supune. Și-ntr-adevăr, puțin după aceea, ei aveau să urmărească cu sufletul la gură extraordinara performanță.

Trombe de apă, întovărășite de o erupție de stînci și foc, se înălțau spre cer într-un vaier asurzitor. Nu peste mult, platforma dobîndise stabilitate.

Dumitru Mateuță care asistase uluit la această dezlănțuire de forțe era mai mult decît un spectator. El știa că-n mijlocul Dunării se afla meșterul său, omul care urma să-i călăuzească pașii. El știa că un cutezător, un comunist, lucrează acolo fără să-și precupețească forțele. Nu va trece mult, gîndea Mateuță, și un astfel de act al muncii va purta propria mea semnătură. Învățăcelul se voia asemenea maistrului. Primise în ziua aceea cel mai de preț dar, încrederea în puterile sale proprii.

GRAZIELA VÂNTU

ROZETELE Cutezătorii

COMORILE

Au trecut ani de cînd, mic fiind, într-un sat de pe Valea Mureșului, cînd zăream cîte o flăcăruie spre asfințit, la hotarul satului, eram încredințat că sînt «numerele de inventar» ale comorilor îngropate Fugeam atunci spre locul unde o vedeam pe cea mai apropiată și descopeream cîte un ciob, borcan sau un ochi de baltă, după ploaie. A doua zi spre amurg, cocoțat pe uluci pîndeam o altă flăcăruie făcînd tot felul de planuri în legătură cu comoara ce o voi descoperi. Și, de fiecare dată, îmi puneam în minte în legătura cu comoara pe care eram sigur că o voi descoperi: o voi îngropa într-un alt loc, în fundul grădinii noastre, sub un prun. Este de prisos să spun că la plecarea mea din sat, în livada cu pruni, nu lăsasem nici o căldare cu aur. Știu doar că aveam coatele și genunchii zdreliti. Si că eram prin clasa a III-a. Exact ca și băiatul despre care doresc să vă povestesc.

Il cheamă Nicu și, din clasa a III-a, a început să strîngă «comori». Exact cum văzuse pe alți copii, poate numai cu și mai multă sete. Și, ceea ce mi-a stîrnit amintirile, exact ca și mine, le ascundea. Le ascundea cu adevărat, pentru că Nicu le găsea. Ascunzișul — podul casei. Timp de doi ani băiețașul a cărat acolo tot ceea ce i s-a părut de preț: monezi, hrisoave, obiecte ruginite, cărți vechi, lucruri de îmbrăcăminte, fluiere, vase de lut, lemn sculptat. Le orînduia exact ca într-un muzeu, punînd pe fiecare o hîrtiuță: denumirea obiectului găsit, locul și data descoperirii, la ce folosește, valoarea lui... Pînă aici, poate, nimic prea uimitor. Poate nici faptul că într-un cui, la gura podului, a atîrnat un «caiet de impresii» în care nimeni nu scrisese nimic pentru că încă nimeni nu îi vizitase «muzeul». Și, vă asigur, începea să merite căci, cu sporirea puterilor, copilul cărase în pod exponate de greutate. Amintesc: o poartă sculptată veche pe care a desfăcut-o piesă cu piesă și a asamblat-o acolo, în pod, și... o piatră de moară pe care, drept să vă spun, nu știu cum a urcat-o, deoarece, e limpede, n-a putut-o desface în... piese. Se împliniseră doi ani de cînd copilul începuse strîngerea comorilor sale, cînd a invitat primul vizitator. Tatăl său. Evenimentul e consemnat în «caietul de impresii» cu următoarele cuvinte: «Mi-a plăcut foarte mult muzeul tău și am să te ajut să duci toate comorile la școală». Ceea ce s-a și întîmplat. De curînd, muzeul școlar a primit «Donația Nicu». Iar ghidul care a explicat unui număr de aproape o sută de profesori, muzeografi din întreaga țară rostul întregii colecții și a fiecărui obiect în parte, a fost băiețașul, acum în clasa a V-a, despre care vizitatorii au scris în cartea de impresii numai cuvinte de laudă.

N-am văzut printre exponate «caietul de impresii» al *Muzeului Nicu* din podul casei. Pe filele lui poate s-ar putea însăila un roman. Titlul: Nicu din Arcani.. Micului gorjan, deocamdată, felicitarea emoționată a unui mai bătrîn și mai puțin norocos «căutător de comori».

POȘTA ROZETELOR

Buchetul multicolor al rozetelor crește mare și uimitor de frumos colorat. Dacă vreți să știți cine sînt acei care îl îngrijesc vi-i prezentăm: Eugen Delcea — București, Mihai Șerban — Gherla, Maria Ungur — Gătaia, Timiș, Liliana Zarea — Bacău și Gabriela Ricu din București. Gabrielei, în mod deosebit îi transmitem felicitări pentru gingășia cu care a reușit să redea acele gînduri desprinse din anii de pionierie.

MIRCEA SÎNTÎMBREANU

Sibiu FILM/69

PRIMUL FESTIVAL NAȚIONAL

AL CINECLUBURILOR PIONIEREȘTI

ION POPESCU GOPO, președintele juriului se adresează cutezătorilor

La Sibiu a fost timp de trei zile (23, 24, 25 mai) festival, Festival național al cinecluburilor pionierești, festival cu delegați din 27 de cinecluburi răspîndite în toată țara, cu proiecția a 62 de filme, cu discuții teoretice, cu palmares în care au fost premiate cele mai bune filme.

La Sibiu a fost festival, dar a fost mai mult decît festival, a fost o sărbătoare, o sărbătoare prilejuită de Consiliul Național al Organizației Pionierilor, în care întîlnirile între pionierii cinematografiști-amatori au fost emoționante.

La invitația de-a conduce lucrările juriului, am răspuns cu entuziasm. Împreună cu Geo Saizescu, Olga Zisu, Florica Holban, cu Șerban Rădulescu și Marin Teodorescu, membri ai juriului. am vizionat toate filmele aduse de pionieri și în urma unor analize amănunțite au foat decernate premiile.

Premiul cel mare pentru cel mai bun film al festivalului a fost acordat unui film realizat pe 8 mm, alb-negru «Povestea unei altițe» al cineaștilor amatori din Cîmpulung Moldovenesc — Suceava. Juriul a apreciat modul artistic în care tinerii cineaști, îndrumați de profesorul lor, au transpus cinematografic o veche tradiție a poporului nostru, de păstrare a comorilor de artă populară.

Subiectul este foarte simplu: o fetiță învață să coasă, să înșire minuțioase și numeroase fire colorate, fire de ață care împodobesc costumul național. Și, dacă vreți, asta-i tot! Dar cîte semnificații, totuși.

Filmul a fost apreciat pentru sinceritatea și simplitatea cu care cineaștii s-au apropiat de subiect. Firescul filmului i-a cucerit de la început pe toți micii și marii spectatori. Pioniera PARASCHIVA SPETCO care interpreta rolul principal a fost distinsă cu premiul pentru cea mai bună interpretă. De asemenea și pioniera Iulia Frățilă, tot din Cîmpulung Moldovenesc, a obținut premiul Asociației cineaștilor, un frumos aparat de luat vederi, pentru priceperea cu care știe să filmeze, pentru frumoasele imagini. Așadar, casa pionierilor din Suceava a cîștigat, pe merit, trei premii, nu cu mijloace tehnice extraordinare, ci cu talent, dragoste și sinceritate.

Premiul al doilea l-au obținut pionierii din Sibiu cu filmul «Invitație pe 16 mm», o frumoasă panoramă în culori a orașului Sibiu.

Premiul trei a fost cucerit de pionierii din Cluj cu filmul «Tabăra de la Padiș», excelent reportaj despre preocupările și activitatea pionierilor în tabăra de vară.

Aceste două filme sînt realizate aproape impecabil din punct de vedere tehnic, frumos filmate, bine developate și sonorizate. Ele au fost apreciate ca valoroase filme documentare. Printre filmele satirice, mi-au plăcut mult filmele pionierilor din Tîrgu Mureș, «Țigara» (necazurile unui băiat — grăsuț și foarte talentat — care încearcă patimile unui fumător), «Colegii» realizat de pionierii din Sibiu, (povestea unei cravate pionierești pierdute, excelent, nu exagerez, interpretat de un grup de pionieri în frunte cu premiantul pentru interpretare Sasu Ilie), *Zdreanță*, film de păpuși animate trimis de craioveni, *Controverse*, desen animat trimis de cei din Reșița. (Trebuie menționat acest cineclub pentru originalitatea fanteziei).

Am văzut multe filme, diverse, de toate genurile. Aș putea spune că în momentul actual există un fel de stil propriu al pionierilor.

Nu avem spațiu pentru aprecieri detailate, dar după părerea noastră,

a celor cîțiva profesioniști, cinecluburile pionierești desfășoară o activitate creatoare extrem de interesantă. Aș adăuga că Asociația Cineaștilor profesioniști ar trebui să facă mai mult pentru cinecluburile pionierilor. Ar trebui să ajute la publicarea mai multor materiale de informație, ar trebui să trimită specialiști care să ajute cinecluburile. Și poate că n-ar strica ca în ziare și reviste să apară mai multe indicații în ajutorul tinerilor cineaști amatori.

Pentru mine festivalul de la Sibiu a fost o mare bucurie.

(Urmare în pag. 7)

1. Juriul festivalului în mijlocul participanților.
2. Gopo, asaltat de curiozitatea «colegilor» mai mici.
3. Popas în dumbravă
4. Pionierii suceveni care au cucerit marele premiu al festivalului.

DRAGI CUTEZĂTORI,

Zilele acestea, pe unul din birourile redacției a poposit o ilustrată trimisă de undeva din ținuturile Africii. Cine putea fi oare expeditorul acestei scrisori? Ne-au scris pionierii Ana și Ionuț Draghinda, plecați în urmă cu sase luni, împreună cu tatăl lor, trimis de statul nostru pentru a oferi asistență tehnică unor lucrări industriale din Algeria. Ei ne roagă să transmitem urări pentru o vacanță veselă tuturor cititorilor revistei noastre.

„În prag de vacanță, vă transmitem salutul nostru. Sîntem departe, dar gîndurile noastre se îndreaptă spre voi, dragi prieteni. Vă rugăm să priviți și pentru noi munții cu potecile tăcute dintre brazi, marea cea albastră precum și toate frumusețile din țara noastră. La rîndul nostru, vom culege impresii pe care vi le vom povesti la toamnă.

În așteptarea revederii, vă transmitem un fierbinte salut de pionier!"

ANA și IONUȚ DRAGHINDA

P.S.
Așteptăm
și alte ilustrate
de la
prietenii
revistei
care
călătoresc în țară
și în strainătate.

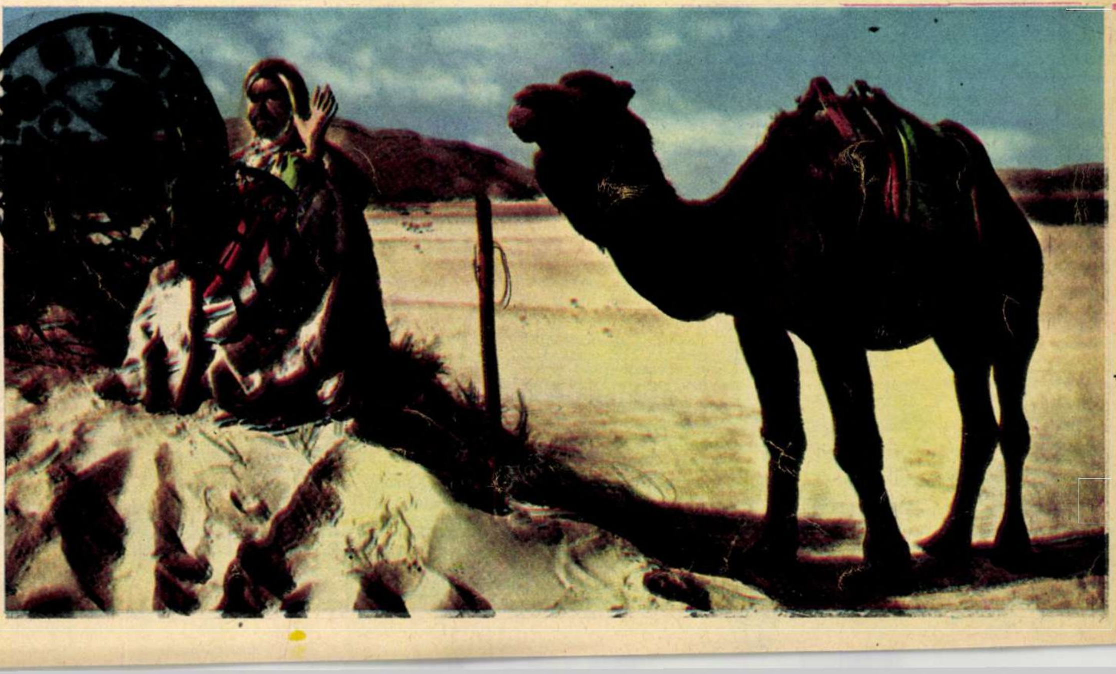

UN CONTINENT MEREU NOU

VARĂ PIONIEREASCĂ

DESEN: MAGDA BÎRSAN

S-au copt cireșele și dudele. Scăpate de sub supravegherea severă a ceasului deșteptător, a manualelor, a caietelor de notițe, zilele s-au schimbat brusc, au devenit mai scurte, mai oacheșe, mai pline de neastîmpar. Tom Sawyer, și Micul Prinț, și Alice, și Radu-Răducu-Ducu, și Cireșarii au plecat de la serbare o dată cu noi. În stradă, Alice s-a oprit, a scos din servieta călimara cu cerneală și a spart-o de gard. Într-o clipă trotuarul și tot ce se afla împrejur, gardul, copacii, casele, cerul, s-au colorat în albastru. Micul Prinț a întrebat:

— De ce-ai făcut asta?

Alice, în uniformă de școlăriță, cu panglica pusă cam strîmb, a înălțat din umeri:

— Așa, ca să fie vacanța frumoasă...

Tom Sawyer ne-a prevenit:

— Să nu vă luați bagaje multe, n-are rost...

Radu-Răducu-Ducu a început să sară într-un picior:

— Nici de mîncare să nu vă luați. Am eu, niște tartine, ceva nemaipomenit! Tartine cu vară și vînt. Cele mai bune din lume.

S-au copt cireșele și dudele, pe peretele verandei a mai apărut o diplomă de premiant, a mai apărut și o coroniță împletită din flori de cîmp, sînziene și maci albi și garoafe sălbatice și mărgăritărele. Tom Sawyer și Micul Prinț și Alice și Radu-Răducu-Ducu și Cireșarii, veseli și gălăgioși și nerăbdători, ne-au ajutat să ne pregătim de drum.

E vară și toate drumurile duc spre același continent mereu nou: VACANȚA!

Sîntem la Brăila în port. Vasul de pasageri «Trotuș», alb, suplu și strălucitor ca o lebădă e gata de plecare. Sirena sună scurt și poruncitor și marinarii se grăbesc să ridice puntea care face legătură cu țărmul. În ultima clipă apar trei pălării albe, trei undiți și trei rucsacuri, dar vasul s-a desprins de țărm. Alături aud un glas:

— Degeaba! E prea tîrziu. Puteau să se trezească mai devreme!

Cel care a vorbit e un băiat subțirel, cu părul bălai, creț. Îi privesc rucsacul mare cît trei ore de matematică la un loc, termosul, undițele, îl privesc și pe el cum își șterge sudoarea de pe frunte cu pălăria albă de pînză pe care o folosește în loc de batistă și nu-mi pot opri un zîmbet. Îl întreb.

— Tu te-ai trezit devreme?

Băiatul își ridică ochii, mă privește o clipă, își privește și pălăria mototolită, înțelege ironia, dar trece peste ea și rîde:

— Eu m-am trezit, dar nu era gata ceaiul și mama nu m-a lăsat să plec la drum fără ceai.

Nu-mi dau seama că Victor sau Viorel (are două nume) e prietenos din fire, ori plecarea cu vaporul pe Dunăre îl face să i se pară că toată lumea e a lui.

VACANȚELE UNUI TÎNĂR LINIȘTIT

MANUSCRISUL PIERDUT

DESENE: V. Baciu

NR. 2

SCENARIU: AL. BOGDAN

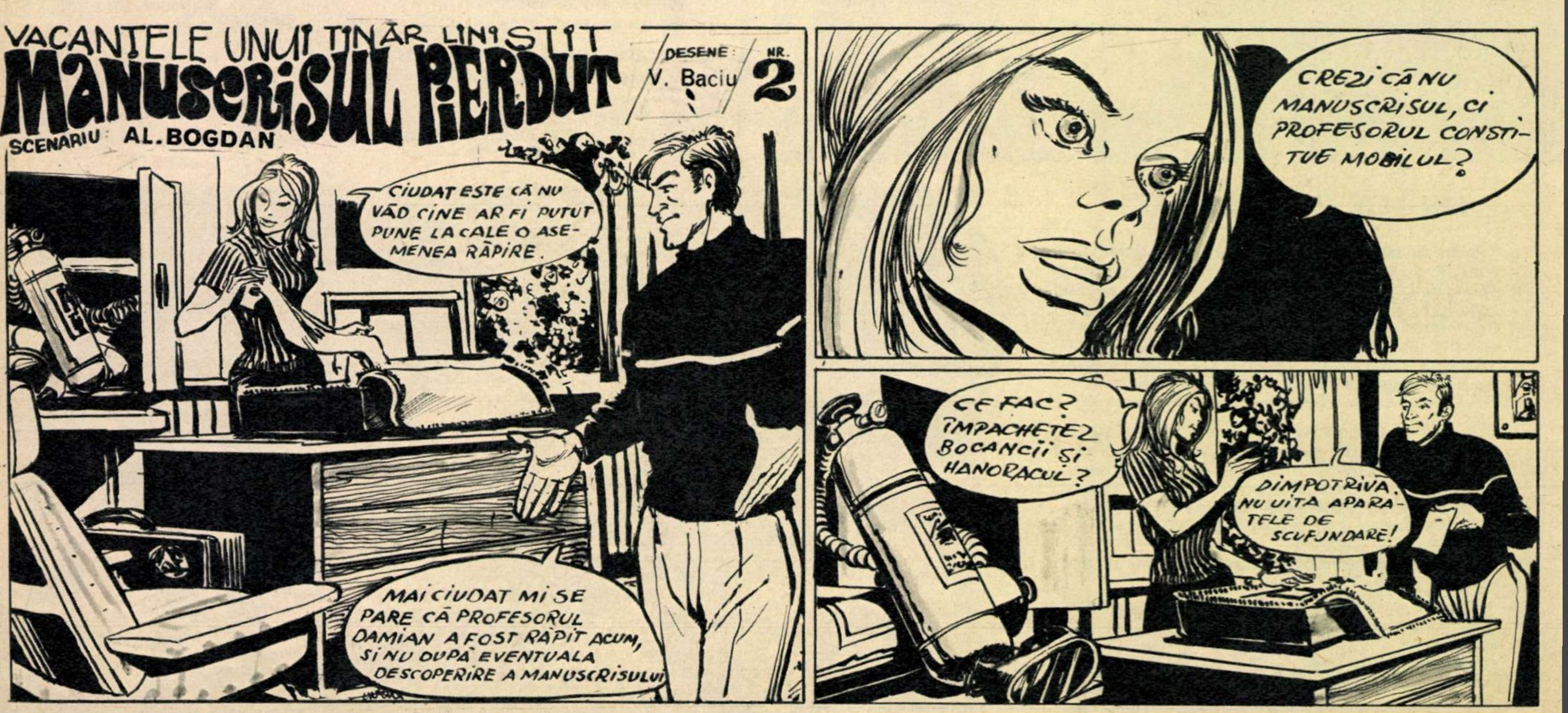
CIUDAT ESTE CĂ NU VĂD CINE AR FI PUTUT PUNE LA CALE O ASEMENEA RĂPIRE.
MAI CIUDAT MI SE PARE CĂ PROFESORUL DAMIAN A FOST RĂPIT ACUM, ȘI NU DUPĂ EVENTUALA DESCOPERIRE A MANUSCRISULUI
CREZI CĂ NU MANUSCRISUL, CI PROFESORUL CONSTITUE MOBILUL?
CE FAC? ÎMPACHETEZ BOCANCII ȘI HANORACUL?
DIMPOTRIVĂ. NU UITA APARATELE DE SCUFUNDARE!

Vacanța!

reportaj și fotografii
de **COSTACHE ANTON**

Oricum, călătoria alături de el devine teribil de amuzantă și plăcută. Viorel pleacă la bunici la Tulcea, acolo are și trei verișori, «Cezărică e un băiat grozav» — or sa mearaă citeva zile la pescuit în Deltă, după aceea o să plece la fratele mamei la Constanța care-i marinar, apoi o să vină mama să-l ia undeva la munte și apoi din nou la Tulcea și la pescuit cu Cezărică, în Deltă.

Viorel Mânăstireanu (i-am aflat numele întreg și Școala generală nr. 15 din Brăila) are și alte planuri, și sare de la unul la altul cu iuțeala unei veverițe. La Tulcea sau la Constanța speră să citească. Ar vrea să găsească niște cărți mai atrăgătoare.

— În ce clasă ești?

— Am trecut într-a V-a.

— Și ce premiu ai luat?

— Premiul III. Cezărică a luat premiul I. Da' el am mai spus, e un băiat grozav...

Am ajuns la Galați. Pe țărm lume multă, forfotă, mișcare, multe pălării, rucsacuri, termosuri. O școală (generală nr. 14) pleacă în excursie la Brăila. Pioniera Palade Rodica din clasa a VI-a B îmi acordă înainte de plecare un interviu.

— De la Brăila plecați mai departe pe Dunăre?

— Nu. Vizităm doar stațiunea Lacul Sărat. Apoi ne întoarcem tot cu vaporul. O excursie mai mare o vom face pe la mijlocul lui iulie (12—19 iulie) la mănăstirile și cetățile din nordul Moldovei.

— Și-apoi?

— La bunici, la țară...

— Pentru ce mergi la bunici?

— Să mă recreez.

Zîmbesc aproape fără voie:

— Să te recreezi? A fost un an atît de greu?

— Și da și nu.

— Ce să înțeleg prin da, că ai rămas corigentă?

— Nu. Că am trecut într-a VI-a cu premiul I. A fost greu pentru că spre același premiu năzuia și colega mea Badiu Luminița. Am avut de luptat.

— Cu cine? Cu Luminița?

— Nu. Mai mult cu mine. Cu unele clipe de oboseală și uneori de lene.

— Și Luminița?

— A obținut și ea tot premiul întîi.

— Cum adică? L-ați împărțit în două? Ați luat fiecare cîte o jumătate? Tu jumătate de coroniță și colega ta cealaltă jumătate?

Luminița s-a apropiat și rîde:

— Nu! Am obținut fiecare cîte un premiu I.

Sirena de pe «Trotuș» anunță plecarea. Ne despărțim cu părere de rău. Rodica, Luminița și colegii lor ne fac multă vreme semne cu pălăriile.

Între timp, pe «Trotuș» Victor a făcut cunoștință cu Gheba Marcela, elevă în clasa a V-a la Școala generală nr. 20 din Galați. Marcela s-a îmbarcat pe «Trotuș» cu frățiorul ei, pe care din cauza broboadei pusă să-l apare la vînt, l-am crezut întîi tot fetiță. Merg amîndoi să petreacă vara la Chilia Veche.

O întreb pe Marcela:

— Ai rude la Chilia Veche?

— Da. Acolo locuiește bunica.

— Și de ce mergi la ea?

Marcela mă privește mirată. Parcă nu înțelege întrebarea. Totuși răspunde:

— Pentru că acolo sînt cele mai frumoase locuri. Și mi s-a făcut dor de bunica. Abia aștept s-o văd...

S-au copt cireșele și dudele. Scăpate de sub supravegherea severă a ceasului deșteptător, zilele și-au schimbat culoarea. Au prins culoarea aurie a plajelor, a cărăbușilor, a florilor de romaniță, a focurilor de tabără, a lunii, a stelelor, a mustății bunicului. Tom Sawyer și Micul Prinț și Alice și Radu-Răducu-Ducu și Cireșarii au pornit cu noi la drum.

E vară și toate drumurile duc spre același continent mereu nou: VACANȚA!

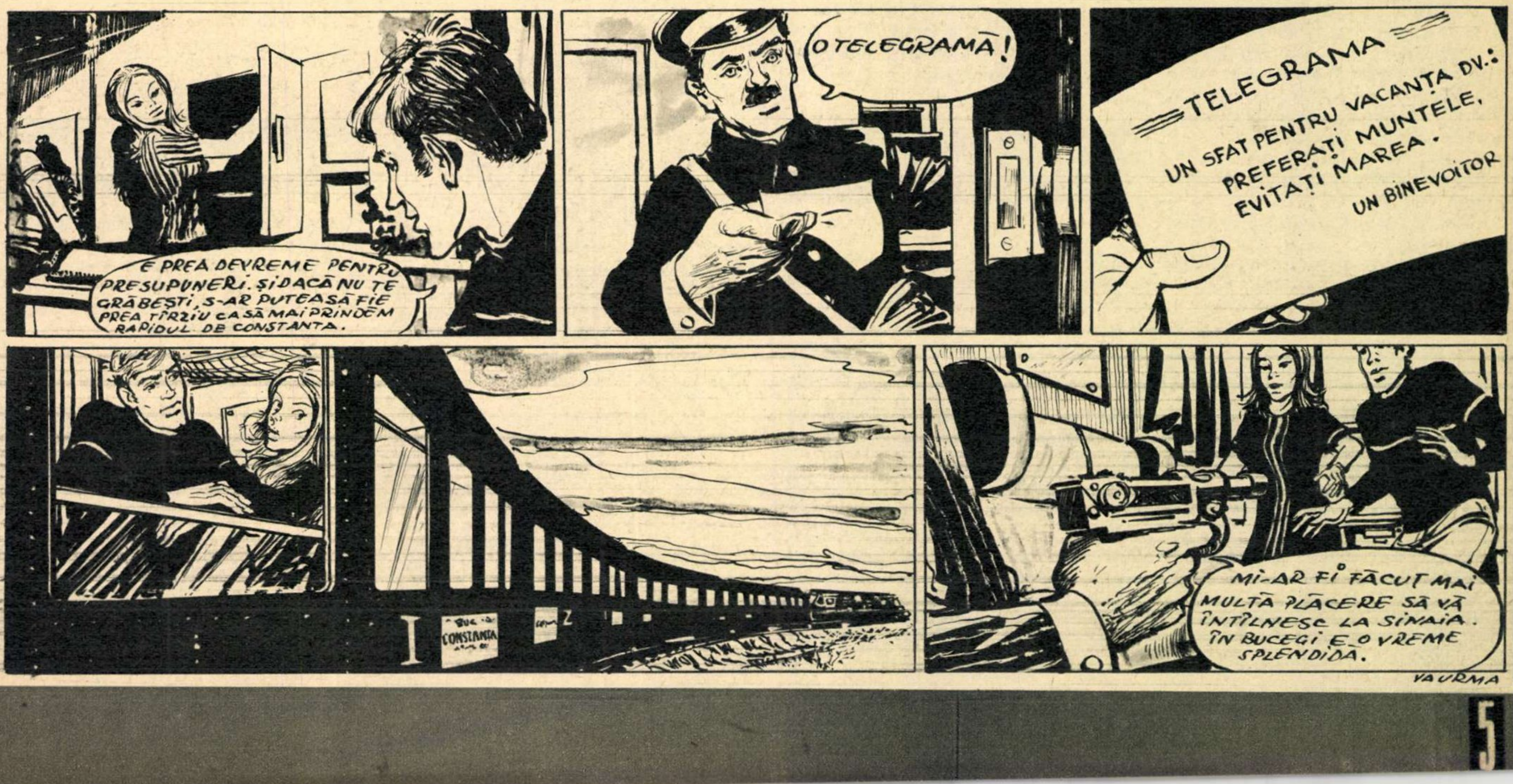
E PREA DEVREME PENTRU PRESUPUNERI. ȘI DACĂ NU TE GRĂBEȘTI, S-AR PUTEA SĂ FIE PREA TÎRZIU CA SĂ MAI PRINDEM RAPIDUL DE CONSTANȚA.
O TELEGRAMĂ!
TELEGRAMA
UN SFAT PENTRU VACANȚA DV.: PREFERAȚI MUNTELE, EVITAȚI MAREA.
UN BINEVOITOR
I
CONSTANȚA
Z
MI-AR FI FĂCUT MAI MULTĂ PLĂCERE SĂ VĂ ÎNTÎLNESC LA SINAIA. ÎN BUCEGI E O VREME SPLENDIDĂ.
VA URMA

FLUXUL MARILOR CREAȚII
XXV

CU "DACIA 1100" PRIN TRECATORILE CARPAȚILOR

Reportaj de AL. DINU IFRIM

2

Ilie Gheorghe apasă pe accelerator și mașina se smulge din loc. La bord, acul fixat cu o clipă înainte pe cifra O, sare de pe prima liniuță, vibrează, se rotește din ce în ce mai repede pe cadran.

— Am parcurs primul kilometru!

— Al doilea, al treilea...

— Acum, atenție, spune șoferul apăsîndu-și cu un deget ochelarii pe nas și apucînd apoi volanul cu amîndouă mîinile. Ocolim cercul!

Șoferul se înscrie cu mașina pe circumferința de asfalt a pistei de încercare aflată în spatele uzinei. Dincolo de parbriz, departe, dealurile Colibașilor se rotesc. Acul pe cadranul de lîngă volan indică 60 km pe oră.

O clipă — și cercul cu raza de 25 m este parcurs, iar mașina în plină viteză iese din nou pe linie dreaptă.

70... 80... 90 de km pe oră.

Șoferul privește încordat în față. Spune:

— Acum, atenție și mai mare, să ne ținem bine!

— Cele două unghiuri de 35 de grade?

— Da.

Cu mîinile încleștate pe volan, Ilie Gheorghe trece cu mașina pe linia unui unghi din care, smulgîndu-se în mare viteză, intră în altul, într-un zigzag amețitor. Apoi, ieșind tot în viteză pe linie dreaptă, apasă deodată pe pedala de frînă și mașina se oprește brusc, țipînd din cauciucul roților care lasă pe asfalt o dungă cenușie cu miros de cauciuc ars.

Totul s-a desfășurat perfect.

O nouă mașină «Dacia 1100» a trecut cu succes examenul.

— Șofer de încercare — meserie frumoasă.

— Și de răspundere. Trebuie să cunoști meseria la perfecție și se cere mare atenție. Dar și satisfacția e mare: ești primul care urci la volanul mașinii noi-nouțe, în prima ei cursă.

ORA 12,03...

Am revenit în halele enorme, scăldate în lumină de neon, acolo unde, asamblate, caroserii, portiere, motoare, devin mașini elegante. Aici, mai mult ca oriunde în uzină, simți timpul pulsînd în aer, în tot, materializîndu-se. Și mecanismul complex al modernei uzine piteștene funcționează atît de perfect, încît aproape că nu observi că e în continuă și egală mișcare. O portieră albastră mîngîiată undeva, pe flux, de două mănuși albe (aveam să aflu că sînt făcute dintr-o pînză specială cu care constructorii descoperă în metal orice impuritate sau zgîrietură invizibilă cu ochiul liber) o vezi două-trei minute mai tîrziu încadrată perfect, cu ajutorul unei aparaturi ultra moderne, în ansamblul mașinii confortabile. Și totul se desfășoară cu precizie de ceasornic.

— Cu zece luni în urmă, spune Dumitru Tudose, un tînăr inginer care mă însoțește, de pe banda de montaj ieșea primul autoturism «Dacia 1100».

— La 3 august, ora 12,03, intervine Tiberiu Dumitrescu de la punctul final. Acum — o coincidență: e aceeași oră, 12,03 (20 iunie — n.a.), și iată că e gata mașina cu nr. 9 000. Aceasta e, a sosit!

— Bleu...

— Bleu-capri. Culoarea Mării Mediterane la Capri...

Mașinile se succed una după alta de pe bandă — cîte una la 7,5 minute.

CU «DACIA 1100» PRIN TRECĂTORILE CARPAȚILOR

Mihai Panțîru, meșter constructor cu mare experiență, care a lucrat și la primul autocamion românesc.

1

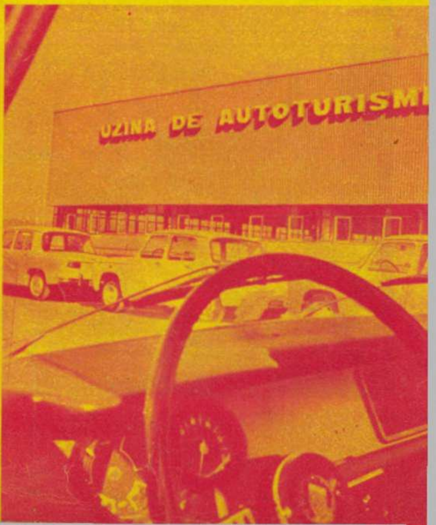

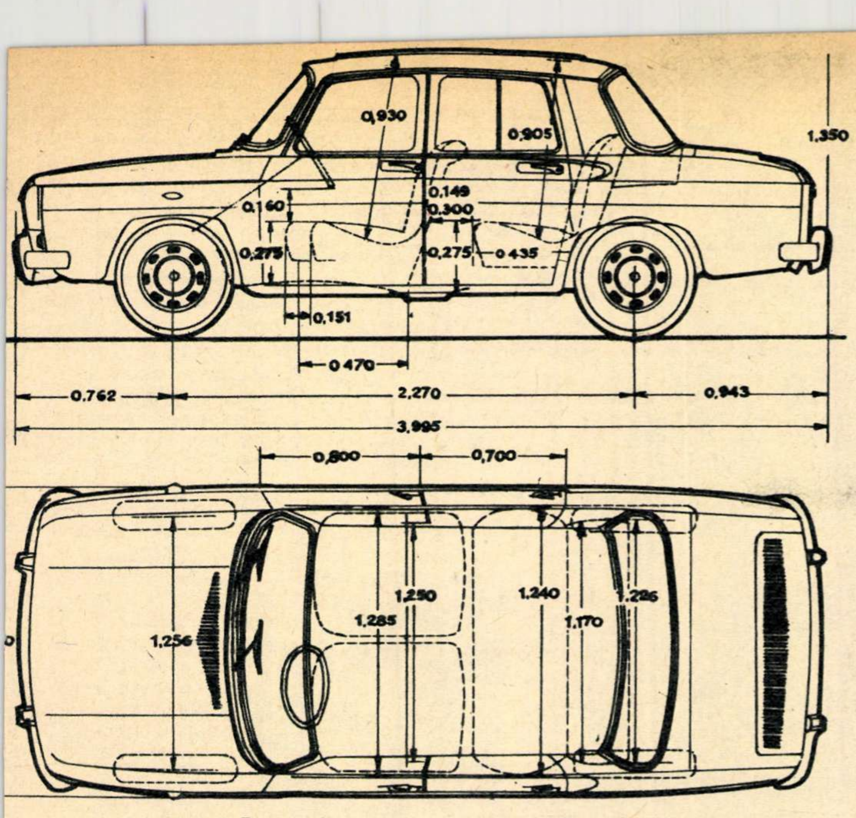

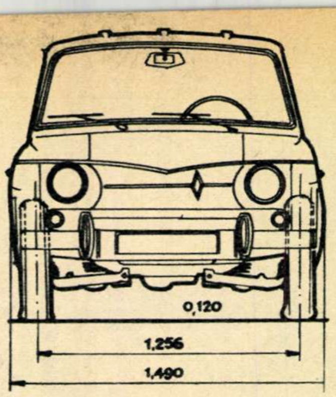

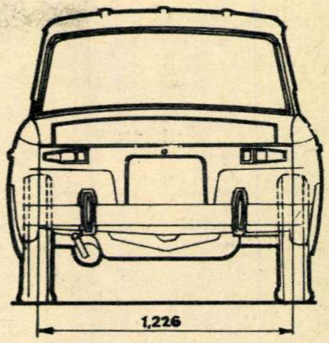

— Ați părăsit Brașovul...

— Nu mi-a fost ușor, eram legat de uzina de acolo, dar am plecat, am venit să punem umărul aici — și nu sînt singurul. Și toți ne bucurăm acum. Deși foarte tînără — vîrsta ei se numără cu lunile — uzina piteșteană s-a încadrat repede în fluxul viguroasei noastre industrii socialiste, iar «Dacia 1100» și-a cîștigat deja un renume.

Apoi, uitîndu-se la ceas:

— Acum trebuie să plece.

— Cine?

O mașină galbenă trece fulgerător pe lîngă noi, se oprește pe platoul de lîngă monoraiul încolăcit ca un șarpe, suspendat deasupra capetelor și pe firul căruia automobilele în fabricație vin unul după altul, necontenit.

Mașina galbenă s-a oprit. La volan...

— Inginerul Mircea Ilioaea (îl văzusem nu cu mult timp înainte în alt colț al uzinei, aplecat deasupra unei planșete).

— Da. Pleacă împreună cu alți oameni din uzină, în vederea apropiatului raliu al României, într-un drum de recunoaștere pînă sus la Cîmpulung Moldovenesc.

— O să călătorim ziua întreagă și la noapte. Cînd se dă startul, trebuie să fim înapoi. De aici, din fața uzinei pleacă mașinile. Echipaje din toată țara.

Faptul e semnificativ. Autoturismul «Dacia 1100» și-a arătat calitățile în cele mai mari competiții automobilistice de la noi.

De altfel, Mircea Ilioaea a urcat la volan încă de pe cînd purta cravata roșie, alături de tatăl său, șofer încercat, de peste patruzeci de ani la volan.

— Cu autobuzul pe care-l conduce a făcut un milion de kilometri fără nici o reparație importantă, pe drumuri de munte, la Piatra Neamț. Are 63 de ani, dar n-a ieșit la pensie, vrea să-și împlinească o dorință — să iasă în clipa cînd și autobuzul pe care-l conduce nu va mai pleca la drum, de... bătrînețe.

Mi-a vorbit cu multă admirație inginerul Mircea Ilioaea de mașinile care se fac în uzina piteșteană, de rezistența lor. Mărturie stau medaliile și cele șapte cupe de ceramică neagră și cristal care se află acum în uzină și pe care cu «Dacia 1100» le-a cucerit. Pe drumurile grele de la Borod și Piatra Craiului, prin trecătorile Carpaților, prin pădurile cu drumuri abrupte de piatră dintre Cîmpulung și Rădăuți, peste tot pe unde mașina la volanul căreia s-a aflat, a purtat pe frontispiciu marca de prestigiu — «Dacia 1100».

● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

EXAMEN SUB «OCHII» A 45 DE LĂMPI CU NEON(1)

LA 7,5 MINUTE — O MAȘINĂ...(2)

O NOUĂ MAȘINĂ ÎȘI AȘTEAPTĂ ECHIPAJUL(3)

ZBOR SPRE ÎMPLINIRE(4)

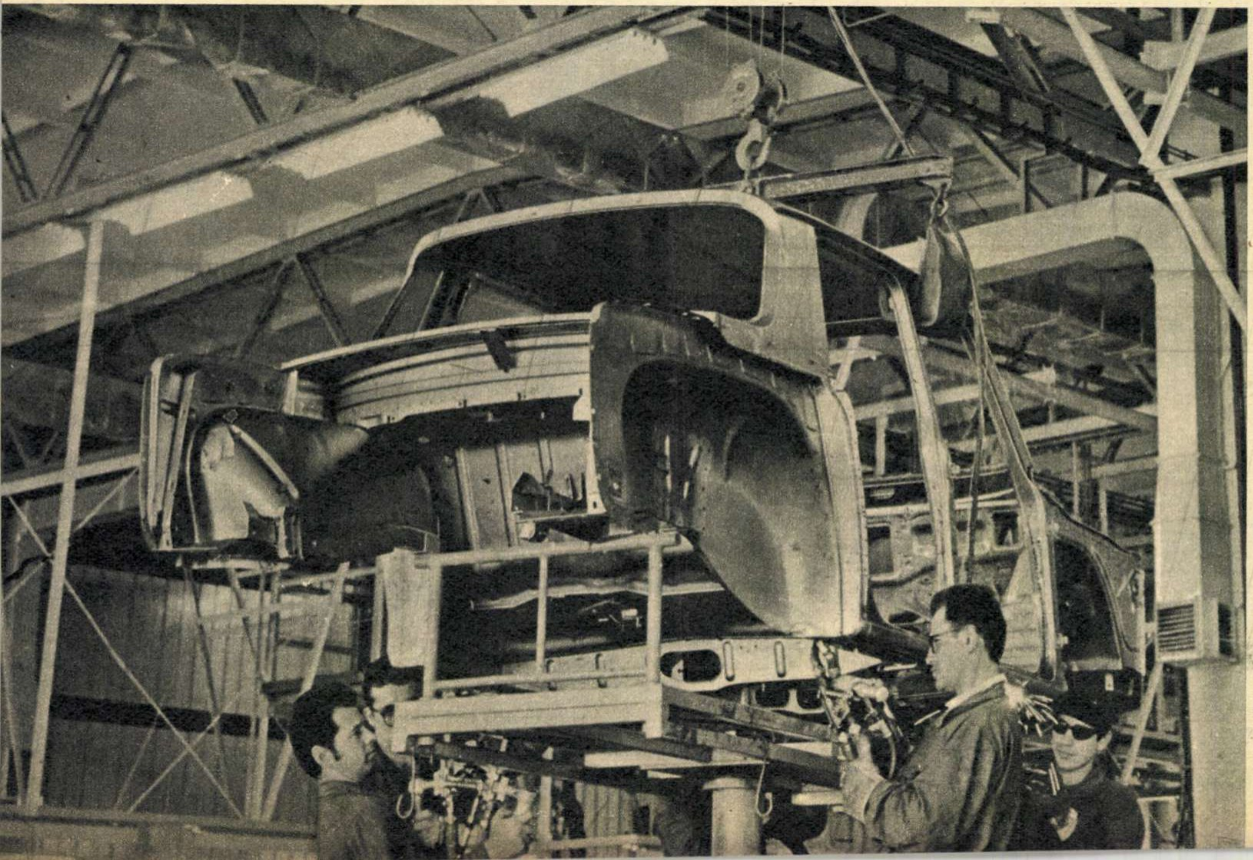

(Urmare din pag. 3)

SECVENȚE

povestește realizatorul de televiziune

MIHAI IONESCU

Sibiu, 22 mai 1969. În gară, sosesc la intervale scurte, accelerate aglomerate. Din ele coboară, alături de călătorii obișnuiți, candidați la glorie cineastă, veniți în pantaloni scurți și bluze pionierești din 25 de orașe și 29 de cinecluburi.

— Bun venit și succes!

Pe peron echipa televiziunii, filmînd, este de fapt... filmată de zecile de aparate ale colegilor mai tineri. Clipesc diafragmele, sclipesc blitz-urile.

Sînt primele secvențe ale unui film de 8 și 16 milimetri căruia i se avansează valoarea unui document, pentru că nu se știe dacă, de la Brașov, Cluj, Cîmpulung Moldovenesc, Rîmnicu-Sărat, Craiova sau București n-au coborît, amestecîndu-se cu modestie, printre invitați, 2—3 sau poate mai mulți viitori regizori, operatori sau scenariști de renume (de ce nu?) mondial.

Unul dintre cei mai tineri operatori clujeni acordă un interviu Studioului de televiziune.

SECRET PÎNĂ ÎN ULTIMA CLIPĂ

Surpriză pregătită în miez de noapte a depășit efectul dinainte calculat. Cele 5 bundițe cu zece codițe venite la Sibiu, de la Cineclubul Casei pionierilor din Cîmpulung Moldovenesc au păstrat secretul pînă în ultima clipă. Zîmbeau subtil, răspunzînd curioșilor din tren că, în balotul acela uriaș, se află pietre de la Cetatea Sucevei. De fapt era un agregat de developat. Au filmat în prima zi, au developat și au montat pînă după miezul nopții și, în cea de a doua zi a festivalului, cînd s-au prezentat cu filmul «Povestea unei altițe» au adăugat surpriza, o ediție specială; «Din culisele festivalului». Aplauzele au însoțit aproape permanent proiecția. Bundițele sucevene au primit pe drept cuvînt marele premiu al Festivalului național al cinecluburilor pionierești, o excursie de 12 zile în Delta Dunării și un aparat de filmat.

MEMENTO

Am văzut 62 de filme. Am asistat la o adevărată competiție. Participarea la cea de a doua ediție este de pe acum o perspectivă rîvnită. Printre pionierii cineaști amatori au fost unii care și-au propus realizarea unui film despre cele 62 de filme prezente în întrecere. De aceea, nici în excursia din Dumbravă, între două izvoare, n-a încetat zumzetul aparatului de filmat, conjugat cu cel al magnetofonului portabil.

LA REVEDERE!

Sibiu, 25 mai 1969. Aceeași gară, aceiași copii, profesori și conducători de cinecluburi. Se reîntorc acasă cu premii, mențiuni și evident un plus de experiență. Și totuși, la Sibiu n-au fost prezente toate cinecluburile pionierești. De ce? Sperăm să primim un răspuns prin fapte la cea de-a doua ediție a festivalului.

La revedere, Sibiu, pînă la viitoarea competiție.

Foto: PETRE IORDĂNESCU

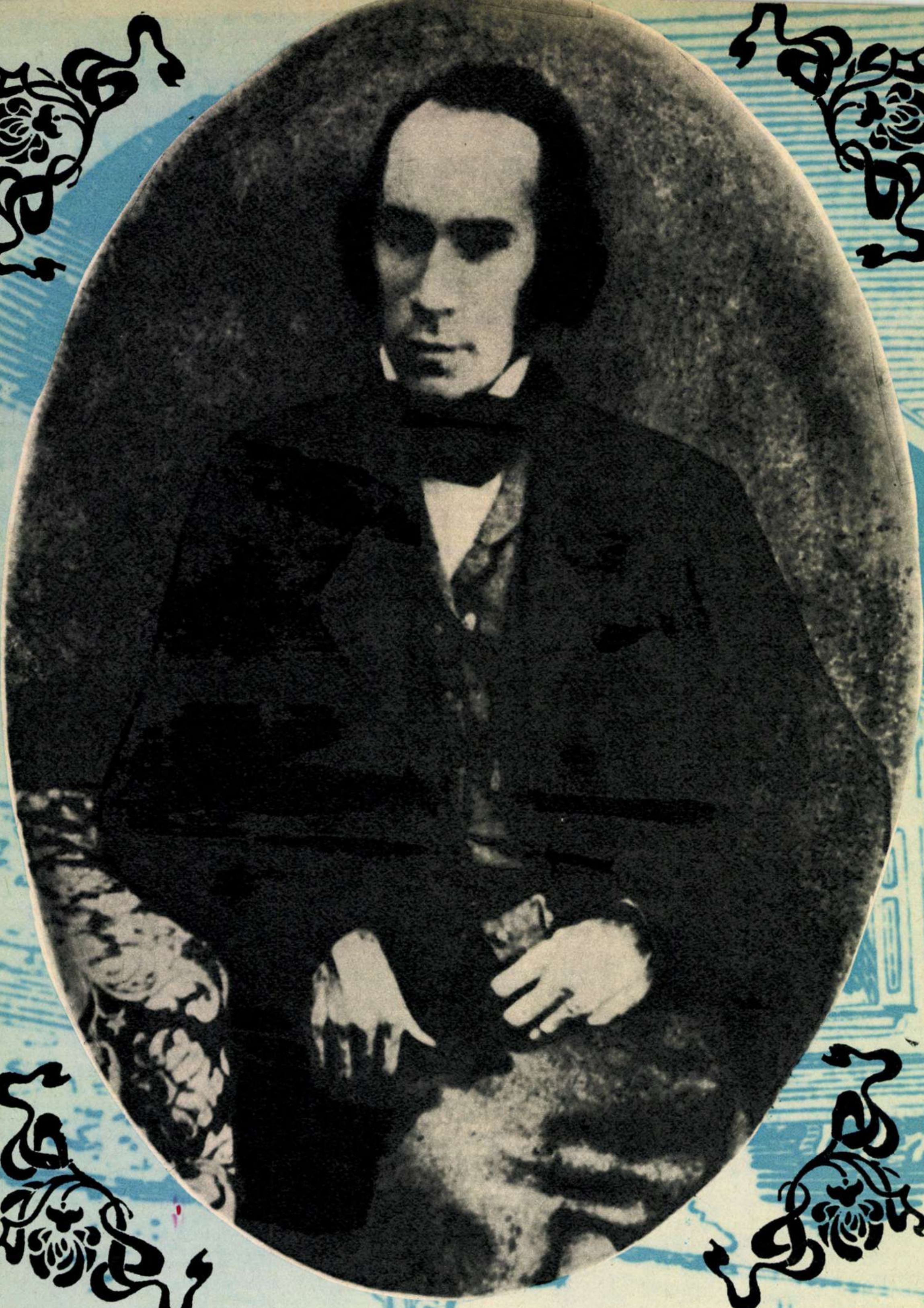

N. Bălcescu

de GHEORGHE TOMOZEI

«La 5 octombrie 1852 el ajunse la Palermo, unde spera să afle, sub clima călduroasă a Siciliei, alinare pentru suferințele poporului său atacat; dar după șase săptămîni de viață tristă și izolată, la 16 noiembrie, el își dete sufletul departe de orice inimă amică, năpustit pe patul unor ospătării și lăsînd numai cu limbă de moarte toate scrierile lui, unuia din prieteni, lui Ion Ghica. El nu avea la sine mai mult decît o sumă de 30 franci; nu era nimeni acolo ca să-i cumpere măcar un loc la cimitir. Cioclii ridicară cadavrul străinului din ospătăria «Alla Trinacria» și-l afundară în groapa de obște a săracilor...»

Sînt cuvintele lui Odobescu, statornic iubitor și propagator al ideilor lui Bălcescu, cel care cu frățească rîvnă s-a aplecat asupra manuscriselor rămase de la ilustrul său înaintaș încredințîndu-le tiparului și nemuririi. Așa se sfîrșeau în surghiun, drumurile prin viață ale lui Nicolae Bălcescu, fiu al pitarului Barbu și al serdăresei Zinca, din Bălceștii Topologului. Din Bălceștii — rai al livezilor — unde sora-i mai mică, Sevastița, avea să-i strîngă ca pe sfinte odoare, paginile, cîte s-au păstrat în risipire și avea să-l aștepte necontenit. Acolo, într-un cimitir potopit de nalbe și romanițe, Sevastița a fost așezată să doarmă întru eternitate, în locul — poate — al fratelui Nicu. Academia Română a încercat încă din urmă cu decenii să afle cu precizie locul îngropării de la Palermo, dar cercetările n-au dus la nici un rezultat. Nu în cimitirul săracilor din Palermo trebuie căutate urmele Bălcescului. Pămîntul sărac al Siciliei va fi devorat de mult trupul delicat al bărbatului înstrăinat de pămîntul mustind de sevă al țării sale, dar nu acolo, sub lespede, trebuie căutat Bălcescu. Mori cu adevărat acolo unde îți moare sufletul, conștiința fierbinte a dăruirii de sine. Așadar, vom spune cu strălucit temei că Bălcescu a murit în Valahia și că s-a așezat asupra-i o criptă voievodală. Vom spune că aerul îi păstrează conturul așa cum l-au învățat meșterii gravori. Că dalta cioplitorului îl poate dezgropa, oricînd din marmură. Că nu e moment de înălțare al acestui popor al nostru în lumina căruia să nu se străvadă umbra lui Bălcescu. Să ne gîndim ce ne-a rămas de la Bălcescu? El le-a insuflat cărturarilor patrioți ce i-au urmat ideea jertfirii pentru idealurile patriei. A pus temeiurile unei înălțătoare istorii a Românilor. A realizat într-a sa istorie a românilor sub Mihai Vodă Viteazul, icoana scrisă a unirii naționale. A dat noblețe flăcării revoluționare arzînd de la el cu spornică scînteiere.

Pentru mine, prin destin, Bălcescu e frate de sînge cu Mihai Eminescu. Și dacă trudita lor țărînă nu s-a întîlnit sub teiul bucureștean în care doarme Luceafărul poeziei, ori în Bălceștii care i-au știut copilăria odraslei serdăresei Zinca, pe amîndoi îi regăsim pe jilțuri de aur, în pagini de aur ale literaturii noastre. A cerceta cu emoție și simțămînt de recunoștință literatura lui Bălcescu, înseamnă a-ți dărui șansa de a te întîlni cu unul din spiritele cele mai tulburate, pătimaș legat de împlinirea destinelor neamului său, bărbat mîndru de o rară modestie. Dacă prietenul lui, Ghica nu l-ar fi evocat și altfel decît ca pe unul decis să lupte pentru ideile sale în zile cu văzduhul fulgerat de gloanțe, n-am ști nimic despre Bălcescu — tînărul ori Bălcescu-copilul.

Cine își va asuma nemaipomenit de gingașa sarcină de a-i evoca vacanțele în Bălceștii în care o casă veche îl amintește și azi, precum a fost: albă, mîndră, cu ferestre din care soarele nu scapătă?

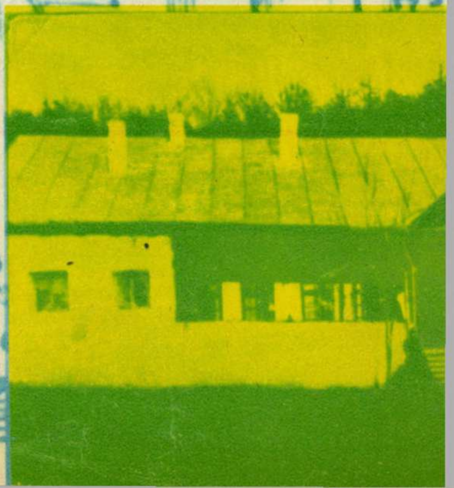

CARTEA DINTÎI A UNEI NAȚII: ISTORIA

de prof. univ. **DUMITRU ALMAȘ**

Sigiliul Guvernului Provizoriu din 1848.

Hotelul «Alla Trinacria» din Palermo în care, într-o cameră modestă, sărac și singur, la 29 noiembrie 1852, s-a stins din viață Nicolae Bălcescu.

Bălcescu este cel care a spus: *«Istoria este cea dintâi carte a unei nații... Într-însa ea își vede trecutul, prezentul și viitorul»*. Și sîntem siguri că înflăcăratul nostru revoluționar a îmbrățișat știința istoriei și a ajuns primul mare istoric romantic român, pentru că și-a iubit nețărmurit țara și poporul. Redescoperindu-i trecutul eroic de vitejească luptă, el căuta să redeștepte în popor simțăminte de eroism și mîndrie patriotică. Voia să-i insufle încredere în viitor. Dorea să-l îndemne, prin pildele vitejilor de altădată, să lupte mai îndrăzneț și mai dîrz pentru libertate. Rîvnea să-și vadă dragul lui popor, recîștigîndu-și locul ce i *«se cuvine în marea familie a națiilor europene»*.

Urmărit de acest nobil gînd, Bălcescu a studiat cu mare pasiune și luare aminte toate cronicile, încă de pe cînd era școlar la Sf. Sava. Apoi a cercetat pretutindeni, în Țara Românească, în Moldova și Transilvania unde auzise că se află manuscrise, documente ori cărți vechi. A vizitat și cercetat monumentele de altădată, ca să descopere, *«pe subt ruine numele măririi strămoșești»*, cum însuși se exprima în prefața la «Cîntarea României» a lui Alecu Russo.

Avea doar 25 de ani, în 1844, cînd în revista «Propășirea», editată de Kogălniceanu la Iași, tipărea studiul de istorie militară: *«Puterea armată și arta militară de la întemeierea Principatului Valahiei pînă acum»*.

De ce tocmai un atare studiu? Pentru că voia să reînvie în inima contemporanilor demnitatea națională, să-i îndemne a cuteza să lupte împotriva subjugării otomane, cum a luptat Mircea la Rovine ori Mihai Vodă Viteazul la Călugăreni.

Apoi, constatînd că istoricii erau «siliți să-și rupă pana de deznădejde» pentru că nu aveau la îndemînă, nu găseau izvoare, documente cu care să alcătuiască o istorie completă și adevărată a românilor, Bălcescu, împreună cu inimosul profesor transilvănean August Treboniu Laurian, a tipărit, în anii 1845—1847, 5 volume din revista — colecție *«Magazin istoric pentru Dacia»*. Multe cronici și documente, care altminteri poate s-ar fi pierdut, prin truda lui Bălcescu, au îmbrăcat haina tiparului și-au pornit să circule prin lume. Să le citească românii de pretutindeni și să ia cunoștință despre bravul lor trecut. Și, deși atunci tiparul era foarte scump și greu de executat, *Magazinul istoric pentru Dacia* a avut mulți abonați și în Transilvania, și în Moldova, și în Muntenia, pe toate meleagurile românești. Împreună cu Mihail Kogălniceanu din Moldova, Bălcescu a plănuit, tot în acei entuziaști ani ai tinereții, să alcătuiască un dicționar biografic al oamenilor mari din istoria poporului nostru. Și, cu neostenita-i hărnicie, a și scris cea dintîi biografie a lui Miron Costin, Ioan Tăutul, Postelnicul Cantacuzino, Răzvan-vodă, și altele. Unele au apărut în *«Magazin istoric pentru Dacia»*. În aceste biografii, înfățișa nu numai chipul luminos al eroilor săi, ci, în același timp, înfiera fără cruțare pe cei care au urgisit poporul și au lăsat țara în paragină ori în robie otomană. Fiece rînd scris de Bălcescu exprima un gînd luminos și un sentiment fierbinte pentru poporul și patria noastră.

Dar, mai mult ca în oricare dintre scrierile sale, în studiul *«Despre starea socială a muncitorilor plugari în Principatele Române în deosebite timpuri»*, istoricul nostru a avut prilejul să arate cruda realitate, să semene îndrăznețe idei revoluționare. Așa a făcut din istorie o armă de luptă ideologică, întru apărarea celor mulți și oropsiți. Pana lui a scăpărat aici multă mînie: *«Studiind de atîta vreme istoria patriei noastre, sîntem convinși mai mult decît orice că țara datorează toate suferințele ei egoismului, mîrșăviei și lașității boierești»*. Și exclama: *«vai de acele nații, unde un mic număr de cetățeni își întemeiază puterea și fericirea lor pe robia gloatelor! Ele pier!»* Socotea că numai dîndu-i drepturi și îmbunătățindu-i starea materială, poporul putea fi din nou interesat în apărarea țării, în cucerirea independenței, în realizarea unității naționale. Bălcescu a fost un revoluționar îndrăzneț, un patriot înflăcărat. El a avut un rol important în stabilirea și redactarea programului revoluționar și în pregătirea revoluției de la 1848. El a acționat ferm, cu o energie rară, concepînd revoluția ca o largă ridicare la luptă a poporului, a maselor muncitoare de la sate și orașe. În surghiunul amar, de după 1848, deși boala îl rodea nemiloasă, Bălcescu n-a renunțat la lupta prin scris. A publicat, în limba franceză, lucrarea *«Problema economică a Principatelor Dunărene»*, atrăgînd încă o dată atenția asupra soartei poporului român.

Dar lucrarea lui de bază, capodopera lui, a istoriografiei și a literaturii românești, la care a lucrat toată viața, pînă cînd moartea i-a smuls pana din mînă, este de bună seamă, *«Românii sub Mihai Voievod Viteazul»*. De ce tocmai despre Mihai Viteazul? Pentru că voia ca prin asemenea operă să pună «piatra de temelie a unității naționale». Voia să dea românilor cea mai măreață pildă și să înfățișeze cea mai eroică jertfă pentru libertate și unitate națională. Discernămîntul științific, dragostea și pasiunea, talentul cu care a scris Bălcescu au făcut din *«Românii sub Mihai Voievod Viteazul»* o operă capitală în știința și în literatura națională.

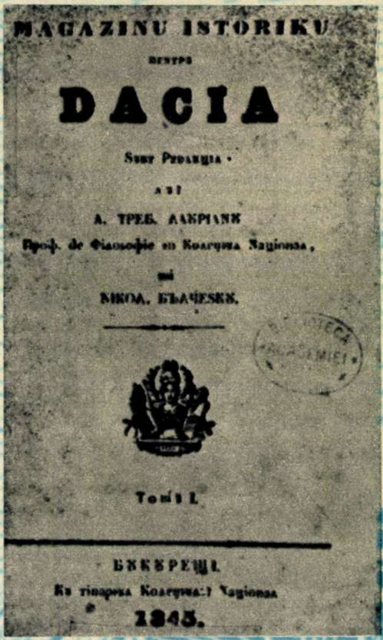

MAGAZINU ISTORIKU

DACIA

А. ТРЕБ. ЛАѴРІАНѸ

БѸКѸРЕЩІ

1845.

Sub această copertă vechi cronici și documente istorice au îmbrăcat haina tiparului.

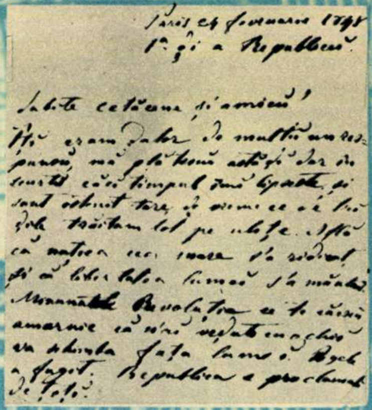

Facsimilul scrisorii lui Nicolae Bălcescu, trimisă din Paris la 24 februarie 1848, lui Vasile Alecsandri, colaboratorul său apropiat. În acest plic, N. Bălcescu i-a trimis prietenului său o bucățică din catifeaua care acoperise tronul regelui Franței, Ludovic Filip, răsturnat de la domnie de Parisul revoluționar.

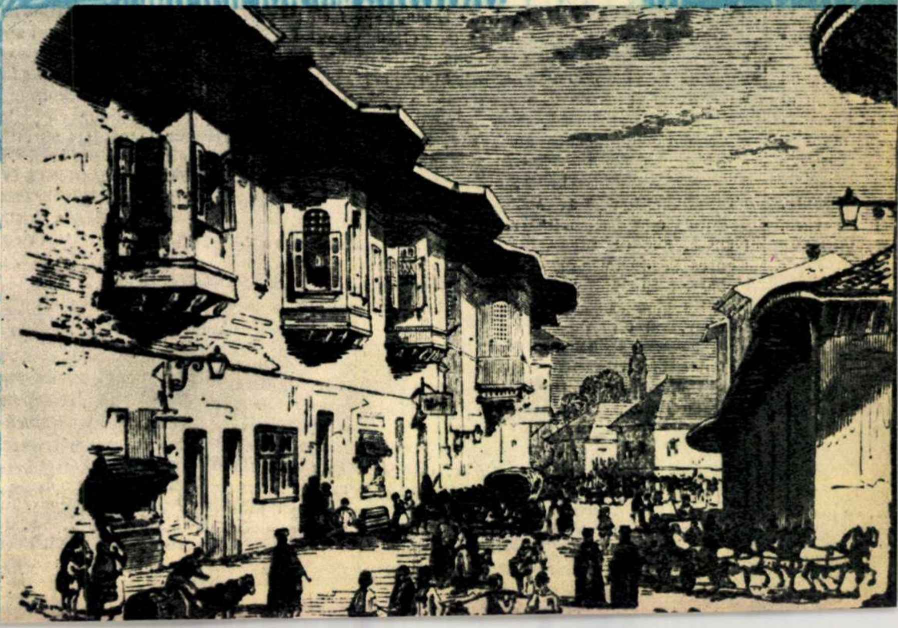

Stradă din București. Gravură în lemn de C. Doussault (Sec. XIX).

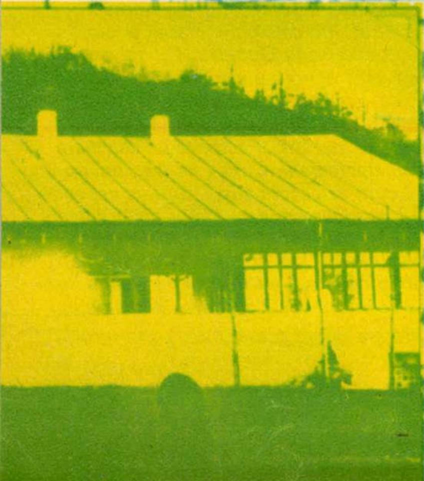

Casa din Bălcești, în care a copilărit marele revoluționar pașoptist, adăpostește muzeul care-i poartă numele.

RĂSFOIND CATALOGUL COMORILOR

COMORILE LUI NEPTUN

de **D. TODERICIU**

Nenumărate sînt tezaurele reale sau numai închipuite care zac la zeci, sute sau chiar mii de metri sub mantia de mișcătoare valuri a mărilor și oceanelor lumii...

Una dintre cele adevărate este de pildă comoara de pe faimosul transatlantic «Titanic», scufundat la 14 aprilie 1912 în urma ciocnirii sale cu un aisberg la numai 150 de km sud de pămîntul Terra-Novei, dar la o adîncime de 4 600 metri. Opt miliarde de franci francezi aur reprezintă valoarea bijuteriilor și a banilor aflați în safe-urile giganticului vapor de peste 60 000 tone deplasament, abia lansat la apă.

Adîncimea și condițiile curenților marini din partea locului nu au împiedicat încercarea unei acțiuni de recuperare a epavei. Remorcherul de investigații submarine de mare adîncime «Help», aparținînd marinei engleze, a tentat un asemenea efort în anul 1954. El a reușit să repereze epava, dar studii ulterioare au demonstrat că pătrunderea pînă la ea era cu neputință de realizat cu tehnica de pînă atunci de aceea crearea primelor batiscafe a repus problema pe ordinea de zi. O dată cu aceasta și piedica a devenit alta. În condițiile de acum ar fi tehnic posibil să se ajungă la epavă și să se organizeze o eventuală recuperare a unor părți ale ei, dar costul operației este nu numai nerentabil, ci chiar ruinător. Comoara «Titanicului» este condamnată să rămînă în continuare sub mii de metri de valuri...

O BINECUNOSCUTĂ «METODĂ DE LUCRU» A PIRAȚILOR ERA SĂ ATRAGĂ PRIN SEMNALE CORĂBIILE ÎNSPRE RECIFE, PENTRU A LE PUTEA JEFUI. O ASEMENEA SCENĂ ISTORISEȘTE ȘI ACEASTĂ GRAVURĂ DIN SECOLUL AL XVI-LEA.

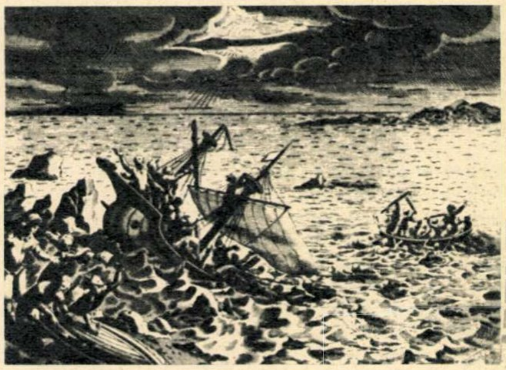

În aceeași situație se află aurul transportat de nava de comerț «Islander», lovită și ea de un aisberg și scufundată în fața promontoriului de la Douglas Island, ca și milioanele exprimate în lingouri de aur transportate de nava «Lusitania», scufundată de un submarin german în cursul primului război mondial, nu departe de capul Kinsale, al Irlandei, și atîtea alte comori știute, îngropate sub valuri chiar în epoca noastră... Pe fundul mării, sub zeci, sute sau mii de metri adîncime...

Unul dintre căutătorii de comori din zilele noastre

HOȚUL DE CÎNTECE

Povestire de

CONSTANTIN GEORGESCU

Plouă mărunt și des și Burcă privește afară prin geamul deschis și se plictisește. Se plictisește pentru că el știe că de cînd e lumea lume, la începutul verii ploile sînt repezi. Plouă ce plouă și, deodată cerul se limpezește, se face senin, mai albastru decît pînă atunci, de parcă ploaia l-ar fi spălat mai întîi pe el și abia după aceea s-ar fi lăsat asupra pămîntului. Burcă se gîndește cum s-ar putea să plouă în sus și-i vine să rîdă. Și-a isprăvit harta pe care a avut-o de desenat la geografie și ar ieși afară, dar ploaia îl împiedică. Într-o vreme stătuse, dar el își colora desenul și n-a putut pleca. Acum, picăturile vin din nou, legînd pămîntul de cer printr-o pînză mișcătoare de apă. Și nici măcar nu are de învățat o poezie. Parcă dinadins nu li s-a dat la română o asemenea temă. Simte o plăcere deosebită să recite. Avînd o astfel de preocupare, n-ar mai fi stat cu ochii ațintiți la pomii din fața ferestrei urmărindu-i cum se scutură din cînd în cînd. în adierile molatice ale acestei după-amiezi. Își sprijină coatele de marginea mesei, apoi își așază bărbia în palme și începe să se gîndească. În ultima vreme a avut numai necazuri. După cîte ai făcut, premiul pe anul ăsta s-a dus pe apa sîmbetei! i-a spus mamă-sa cu o zi în urmă, fără să-l privească. O vreme a încercat să deslușească în ce fel va fi arătînd o asemenea apă, care cară pe undele ei — cu siguranță tulburi — bucuriile de sfîrșit de an ale copiilor. «Ești om în toată firea, i-a mai spus mama, și nu te lași de rele!» Vorbele ei îi sună și acum în urechi. «Om în toată firea...» gîndește Burcă. E adevărat că a făcut cîteva boroboațe, dar asta nu înseamnă că o să piardă unul dintre cele trei premii. De fapt nici nu se știe de ce oamenii mari cu adevărat, numesc «boroboațe» anumite fapte ale copiilor. Pe la jumătatea clasei a doua, după ce întrebarea l-a chinuit cîteva zile și nopți în șir, în timpul unei dictări despre anotimpuri, a lăsat tocul jos și l-a întrebat pe învățător:

— Cum vin zilele, domnule învățător?

— De ce, Burcă?

— Așa; vă întreb și eu, pentru că singur nu mă pot lămuri.

— Dar tu cum crezi că vin? a zis învățătorul și Burcă a gîndit în aceeași clipă: «Nici el nu știe, d-aia mă cercetează pe mine!...»

— Păi, vin și se duc. Stau o zi și se duc. Bunăoară, la noi astăzi este miercuri, nu? Mai mult de jumătate din clasă își lăsaseră tocurile pe marginea băncilor ca să-l asculte. Și dacă la noi e miercuri, continuă el, înseamnă că la Poiana-Lacului e joi pentru că dintr-acolo vin zilele, iar la Boldarnești e marți. Ziua stă o zi în fiecare sat și pleacă mai departe...

Cîteva clipe, numai cîteva, poate clipele nedumeririi, în clasă pluti o liniște nefirească. Primul care a început să rîdă, a fost chiar Mitică, colegul lui de bancă. După el, la fel ca la ora de muzică — învățătorul ridică o nuielușă și toți încep să cînte — un hohot aproape răutăcios zgudui pereții. Burcă le-a privit chipurile cu nedumerire. La plecare s-a ascuns după magazia școlii și a rămas aici pînă ce s-a convins că nici un copil nu mai rătăcește prin curte. Abia atunci și-a părăsit ascunzătoarea. Cînd a ajuns acasă, mamă-sa l-a privit într-un mod ciudat.

— Și zi, așa; zilele stau cît stau într-un sat și pleacă mai departe. Trebuie să ai mare noroc ca să uite ăștia cu care ești de-o seamă, altfel au să rîdă toată viața de tine!...

Într-o altă zi, nu-și mai amintește dacă era într-a treia sau într-a patra, tot la o oră de compunere, l-a pus învățătorul să-și citească tema pe care a avut-o pentru acasă. Făcuseră o excursie cu cîtăva vreme în urmă. Aproape de prînz au poposit la o moară. Despre popasul ăsta le-a dat învățătorul să scrie. A amintit și el despre oameni și despre culoarea aurie a boabelor de grîu, dar numai în fugă. Restul, mai bine de două pagini de caiet, a scris despre pulberea albă, delicată, care îndulcea toate contururile și din pricina căreia pînă și pînzele de păianjen păreau o horbotă ca-n basme. Despre păianjenii aceștia ascunși prin colțurile morii a scris mult, mult de tot. Se întreba dacă au cumva rude în afara morii, căci dacă ar fi avut, existau desigur neajunsuri în relațiile lor de familie; un păianjen gras, pudrat, obișnuit să mănînce muște bine acoperite cu făină, trebuie să se simtă prost la masa unui văr unde musca e servită fără nici o garnitură, iar fiecare doamnă păianjen trebuie să fie pe drept cuvînt scandalizată de înfățișarea celeilalte. A mai scris și despre broaștele care vin noaptea, cînd moara doarme adînc, și fără vise, tocmai din bălțile lalomiței și înălțîndu-se în vîrful picioarelor, se uită pe geamurile uitate sau lăsate deschise dinadins. A povestit cum au vorbit între ei doi domni broscani mari și umflați ca puhoaiele primăvara și cum au urcat scările morii pînă sus, acolo unde dormeau păianjenii aceia albi... Spre surprinderea tuturor, Burcă a primit un zece la compunere și în ziua aceea toți copiii i-au purtat o stimă deosebită.

— E adevărat că ai să te faci poet? l-a întrebat Corina, o fată oacheșă și cu nasul cîrn, într-o recreație. Nu se aveau prea bine împreună din pricina unui motan tărcat pe care el îl dăscălise destul de aspru într-o zi din cauza unui pui de porumbel, fără să știe că motanul era slăbiciunea ei. Privind-o fix, băiatul și-a înălțat umerii, răspunzîndu-i cu întîrziere.

— Dacă nu mă răzgîndesc cumva, cred că am să mă fac călător vestit.

— Și pe unde ai să umbli, mă rog?

— Prin lume. O să-mi iau un carnețel cu mine și o să scriu în el despre...

— Despre păianjenii de prin mori, îi aruncă ea peste umăr.

— Poate că și despre ei, dar cu siguranță că despre motanii tărcați am să scriu!

— Burcă...

De altfel ăsta nici nu era numele lui adevărat. În catalogul clasei a cincea era trecut Radu Dumitru. Cu cel pe care-l avea acum se alesese vara trecută. Toată vacanța mare, din zori și pînă seara tîrziu se ținea după taică-său la atelierul mecanic. Pasiunea lui cea mare erau tractoarele. Cum i se ivea un prilej, cum se cocoța sus, alături de cel care-l conducea și dacă omul de la volan nu l-ar mai fi oprit decît la marginea lumii, băiatul ar fi fost tare încîntat. Într-o noapte, l-au luat să vadă cum se ară pe întuneric. O clipă n-a închis ochii. Cînd s-a întors acasă, mamă-sa l-a luat la zor:

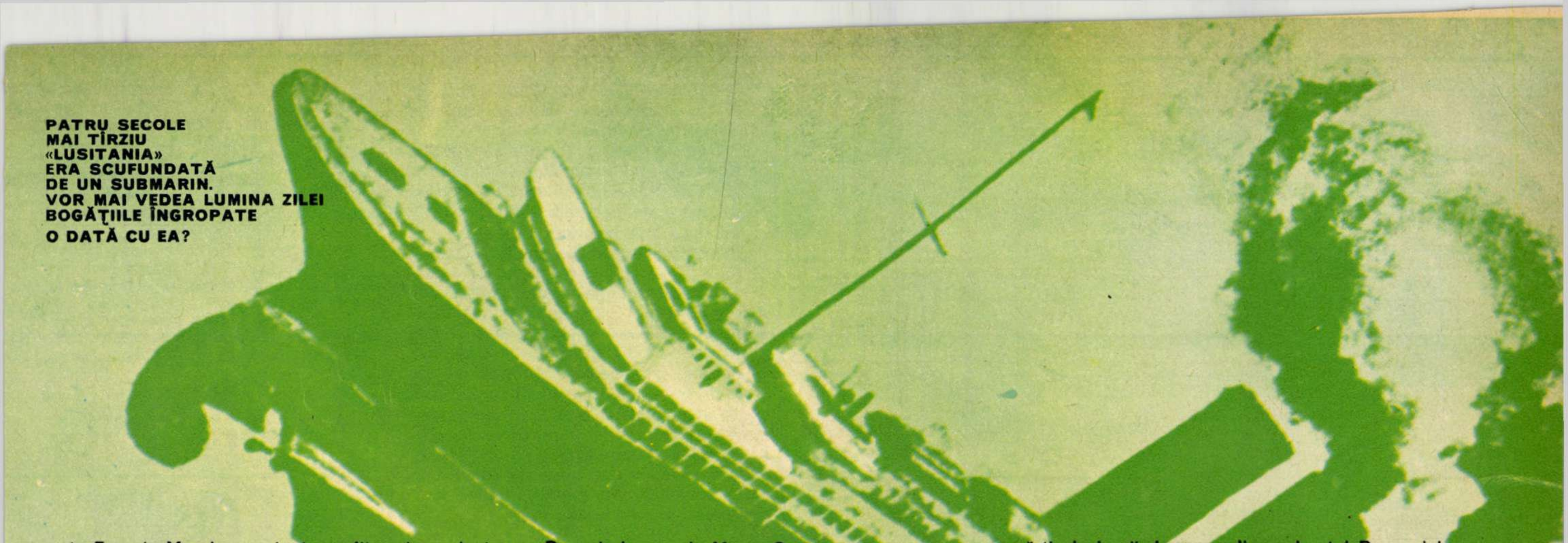

**PATRU SECOLE
MAI TÎRZIU
«LUSITANIA»
ERA SCUFUNDATĂ
DE UN SUBMARIN.
VOR MAI VEDEA LUMINA ZILEI
BOGĂȚIILE ÎNGROPATE
O DATĂ CU EA?**

este Francis Marche, navigator solitar și un clasic profesionist al mării. El crede în existența marelui cimitir marin din Marea Sargasselor, mare foarte prost cunoscută, pentru că în realitate prin ea nu navighează nimeni și nici nu este survolată curent de liniile aeriene transatlantice. Or, se știe că de cele mai multe ori cînd o navă se scufundă, ea nu se duce la fund direct, în linie dreaptă, pe verticală, așa cum ar face un pietroi azvîrlit în apele unui lac. De multe ori vasul coboară în abis de-a lungul unei linii lungi și oblice, care ia sfîrșit destul de departe de locul în care s-a produs accidentul fatal, în funcție de starea mării, curenții marini locali de la diferite adîncimi, natura încărcăturii și a formei vasului a spărturii ei, de modul în care ultimul aer prizonier în calele vasului reușește să le părăsească, străbătînd prin unde pînă la suprafață... Cînd pungile de aer închise în vas nu izbutesc să se elibereze și au un volum destul de apreciabil, vasul poate pluti vreme îndelungată între ape, în voia curenților.

Revenind acum la Marea Sargasselor, se știe că unii dintre acei navigatori care totuși, în chip fortuit, au ajuns pe paraginile acesteia, au susținut că în unele locuri ea prezintă un fund stîncos, aproape plat și situat la mică adîncime. În porturile din Madeira, la Las Palmas, la Puerto Plata și chiar în multe portulețe din Antilele de est, bătrîni lupi de mare istorisesc în fața păhărelului de rom din trestie că asemenea vase scufundate, mai ales în Golfstrom și în apele curentului ecuatorial de nord, în apele din dreptul țărmurilor engleze pînă în dreptul Angolei pornesc într-o lentă derivă spre zona Mării Sargasselor, pînă în regiunea cu ape moarte a părților dinspre ecuator. Aici, în locurile cu funduri adînci de cca 30 de metri se opresc, se îngrămădesc și putrezesc, invadate cu timpul de vegetația marină. Dar dacă din epoca galioanelor spaniole din secolul al XVI-lea și pînă azi s-au îngrămădit aici sute și mii de epave, cîte dintre ele nu închid bogății!

Asemenea cimitire marine mai sînt și prin alte părți ale lumii. In zona din sud-estul Bermudelor, în largul insulei Chloe (Chile), în largul capului Finisterre, în regiunea stîncilor Entrecasteux din Pacific, în largul capului Corrientes (Argentina) etc. etc...

Au trecut 20 de ani de cînd Francis Marche a debarcat. Cu toate că pretinde a ști cu precizie nu numai zona cimitirelor (lucru de altfel acceptat de mai toți navigatorii), dar și puncte «ușor accesibile» pentru vizitarea unora dintre ele (astfel, el a cumpărat de la un pilot dominican «itinerarul» care duce de la Puerto Plata pînă nu departe de punctul de 68 grade longitudine vestică și 3 grade latitudine sudică și unde se află aproape de suprafață galioane cu comori), totuși, el nu a reușit să convingă pe nimeni dintre cei care au un rol în societățile de ranfluare și recuperare a epavelor să armeze o expediție. Ca și în cazul comorilor îngropate de pirați, șansele unui succes sînt totuși prea problematice și cheltuielile ruinătoare aproape sigure... Sargassele și valurile rămîn mai departe să-și apere comorile.

— N-ai amețit tot ducîndu-te și întorcîndu-te? A clătinat din cap. Ce ți-o fi plăcut ție atît de mult ca să pierzi o noapte de somn?

— Numai să vezi dumneata cum împing tractoarele întunericul pînă la marginea pămîntului!...

Și cu toate acestea, marea lui slăbiciune rămîn caii. Din vina lor a primit și numele ăsta nou. Numai că de grajdurile cailor nu te poți apropia cu aceeași ușurință ca de atelierul mecanic. Nu-l lasă Gheorghe Avizante să pună șaua pe un murg care-i place lui, și pace bună! Și cîte n-a făcut ca să-l înduplece. L-a rugat, l-a ajutat să-i ducă la Ialomița, ba i-a cumpărat și două pachete de țigări, dar tot degeaba! Avizante nu se lăsa înduplecat. Și-i mai e și unchi după una și alta. Într-o după-amiază, l-a găsit dormind. S-a strecurat pe ușa dată de perete și s-a apropiat cu sfială de murg. Animalul a nechezat ușor, de parcă pe el îl așteptase pînă atunci și văzîndu-l se bucura nespus. Băiatul s-a închipuit cu o tavă de jeratic în mînă și punîndu-i zăbala în gură i-a spus să meargă pe vîrfuri, ca să nu-i simtă omul care dormea la umbra unui frasin, pe un braț de lucernă. Calul a nechezat — semn că a înțeles — și Dumitru s-a trezit în spinarea lui. A pornit spre Poiana-Lacului într-un trap ușor, poate în întîmpinarea zilei de joi — cine știe. S-a întors o dată cu seara. Nimeni nu-i bănuise plecarea.

— Pe unde mi-ai umblat, mă, Burcă? l-a întrebat Gheorghe Avizante. Omul avea vorba răstită, dar ochii îi trădau bunătatea firii.

— Mi-am alergat umbra, călare, a răspuns copilul și a început să rîdă.

— Burcă... a mai zis odată omul și Burcă i-a rămas numele. Toți îl strigă așa, pînă și mamă-sa. Ceea ce nu poate să priceapă, este cum de i l-a născocit unchiu-său și cum de i l-au auzit oamenii, pentru că în preajma lor în clipa aceea nu se aflau decît salcîmii ogrăzilor și seara...

Afurisită ploaie, nu se mai oprește odată. I-au amorțit coatele de nici palmele nu și le mai poate mișca. Dacă s-ar isprăvi mai curînd această nesfîrșită cădere de picături mărunte, s-ar duce pînă acasă la Corina, să-și ceară iertare. Din pricina acelor mironosițe de vrăbii galbene, de trei zile nu vorbește cu el, cu toate că i-a promis toți porumbeii pe care îi are. «Numai o pereche îmi opresc, ca să-i am de prăsilă.» Dar fata i-a întors spatele și a început să plîngă din nou. Și-ar fi oprit un porumbel și-o porumbiță din cei voiajori. I se frînsese inima cînd i-a spus ce are de gînd să facă, dar ca s-o împace, ar fi dat orice. I-ar fi dat și ultima pereche numai să nu o mai vadă plîngîndu-și vrăbiile cîntătoare. Dacă ar fi știut că se supără așa de tare... E adevărat că aveau un glas la fel de frumos ca al privighetorilor, dar parcă privighetorile nu cîntă mai frumos decît zboară noaptea prin tufișuri? Așa și canarii ei. Păsările nu sînt făcute ca să le ții închise. Și la urma urmei nu trebuie să vină cu ei la școală, închiși în colivie, ca să se laude cu ce are. Putea să și-i țină acasă, pînă se sătura de cîntec! Nimeni n-ar fi știut-o. Dar așa sînt fetele, lăudăroase! O zi întreagă s-a ținut după ea încercînd s-o facă să-și uite de colivia cu cîntece. Înainte de ultima oră, a luat și-un patru la istorie din pricina asta, i-a spus că o cheamă taică-său pînă afară. Cum a văzut-o ieșind a deschis portița, a prins păsărelele în palma — erau așa de speriate încît s-au ghemuit amîndouă în căușul palmei lui — le-a dus pînă lîngă fereastră și le-a dat drumul. Poate că s-au oprit în vișinul de lîngă geam, sau poate că s-au dus mai departe, să cînte în frasinul lui Gheorghe Avizante. Dirigintele i-a spus că o să-i scadă nota la purtare. Să piardă oare premiul din pricina asta?...

Peste caietul din fața lui, o rază de soare desenează cercuri aurii. Încearcă s-o alunge cu mîna, dar nu izbutește. Asta înseamnă că ploaia s-a oprit și că se poate duce să-i ceară iertare Corinei și, dacă vrea, pînă în seară să-i înjghebeze cîteva cotețe pentru porumbei, chiar și pentru cei doi voiajori. Fata trebuie să-l ierte pînă în cele din urmă și poate că o să renunțe la ei. Cu siguranță că o să-i spună, însă:

— Burcă...

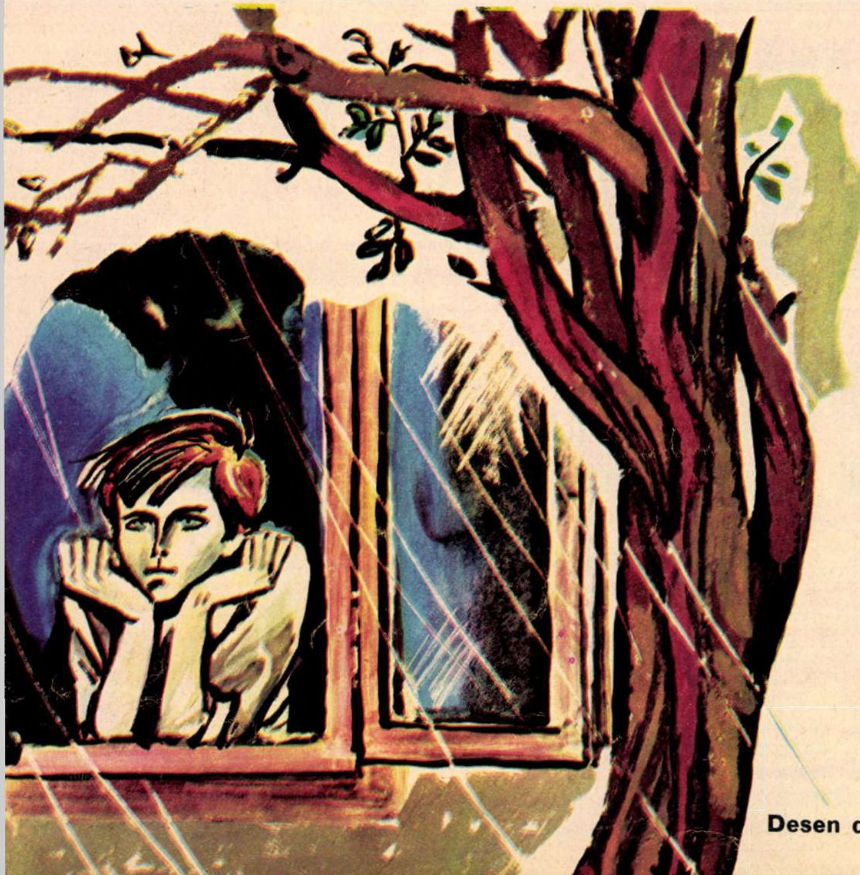

Desen de **KALAB FRANCISC**

AGENDA

„Expedițiile Cutezătorii"

După anunțarea prelungirii termenului de înscriere în concursul nostru «Expedițiile Cutezătorii» pînă la 30 iunie a.c., alte 11 județe și-au anunțat participarea cu un total de 22 echipaje: *Ialomița — 2 echipaje, Ilfov — 1 echipaj; Suceava — 2 echipaje; Sălaj — 1 echipaj; Galați — 1 echipaj; Botoșani — 2 echipaje; Satu Mare — 2 echipaje; Brașov — 3 echipaje; Constanța — 1 echipaj; Rîmnicu-Vîlcea — 1 echipaj. De asemenea, județul Arad, care inițial și-a anunțat participarea cu 2 echipaje, a mai înscris încă unul.*

Ținînd seamă de faptul că numeroase județe s-au înscris numai cu cîte unul sau două echipaje, iar altele nu și-au anunțat participarea la această ediție a «Expedițiilor Cutezătorii», comisia organizatorică a admis solicitările a două județe de a se înscrie în concurs cu un număr de echipaje mai mare decît cel prevăzut de regulament. Astfel, *a fost admis în concurs și cel de al 4-lea echipaj al județului Harghita, iar județul Prahova cu 6 echipaje.*

Deci, în total, la «Expedițiile Cutezătorii» vor participa 25 de județe cu 52 de echipaje. Faptul acesta — numărul mare de echipaje participante la concurs încă în prima sa ediție — ne îndreptățește să sperăm în succesul lui.

Atragem atenția că, așa cum prevede regulamentul Expedițiilor, consiliile județene răspund de integritatea corporală și de sănătatea tuturor expediționarilor. De aceea e necesar să fie luate toate măsurile posibile pentru a se evita accidentarea sau îmbolnăvirea expediționarilor pe perioada parcurgerii itinerariilor.

O parte dintre echipaje au pornit deja în expediții. În numărul viitor vom reveni cu amănunte.

C.D

TABELA DE MARCAJ

CUPA „TREI BRAZI" LA A II-A EDIȚIE

De cîțiva ani încoace, în toate colțurile țării pot fi întîlniți copii care, împărțiți în echipe, străbat contra cronometru pădurile, orientîndu-se cu ajutorul hărților și busolelor, trecînd peste obstacole naturale și trăgînd cu arcurile după plicuri cu întrebări suspendate de ramurile arborilor.

Cu cîtva timp în urmă, în pădurile din jurul taberei de la Timișul de Sus s-a desfășurat cea de a II-a ediție a Cupei «Trei brazi» la orientare turistică, concurs organizat de către consiliul județean al organizației pionierilor din Brașov. Spre deosebire de prima ediție, la care au participat 4 județe, de data aceasta au luat parte reprezentanții a 12 județe. Și, în plus, o noutate deosebit de îmbucurătoare: pentru băieți a apărut, pentru prima oară, o nouă probă — orientarea în timpul nopții.

Deși încă mici — dacă ne gîndim la hățișurile pădurilor, la obstacolele naturale pe care au trebuit să le învingă, la noapte sau la ploaia care n-a lipsit nici ea — concurenții s-au descurcat foarte bine. Toate echipajele, atît cele de fete, cît și cele de băieți, au străbătut întreg traseul prevăzut. Lupta a fost dîrză și rezultatele destul de strînse. Iată-i pe cîștigători:

BĂIEȚI

- *Locul I — și Cupa «Trei brazi» — echipajul «Petrolistul» din comuna Dragomirești, județul Prahova.*
- *Locul II — echipajul «Mureșul» din județul Alba.*
- *Locul III — echipajul «Viitorul» din București.*

FETE

- *Locul I și Cupa «Trei brazi» — echipajul «Șoimii Măgurei» din Codlea.*
- *Locul II — echipajul «Viitorul» din București.*
- *Locul III — echipajele «Pescărușul» din Constanța și «Tîrnava» din Harghita.*

MIHAI CALCAN

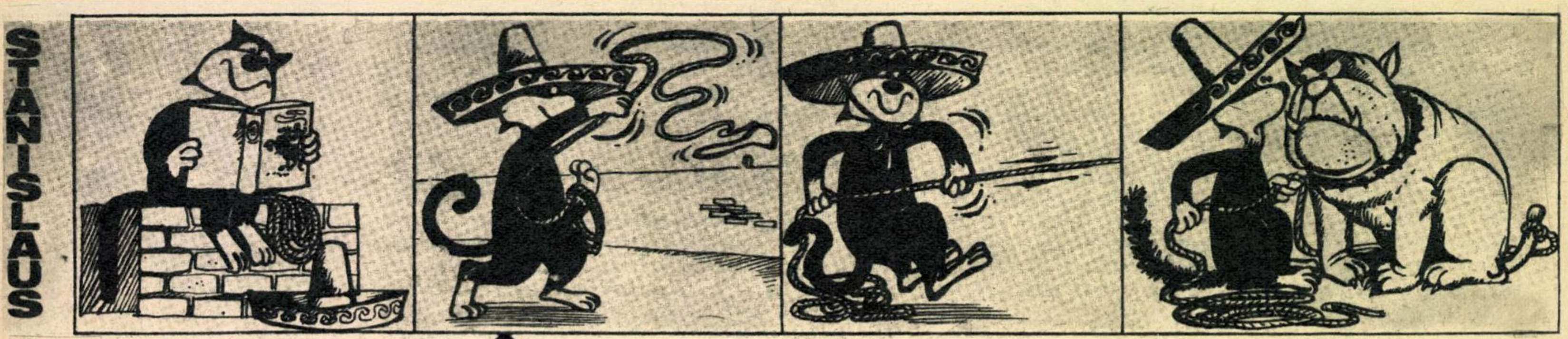

Desen: A. POCH

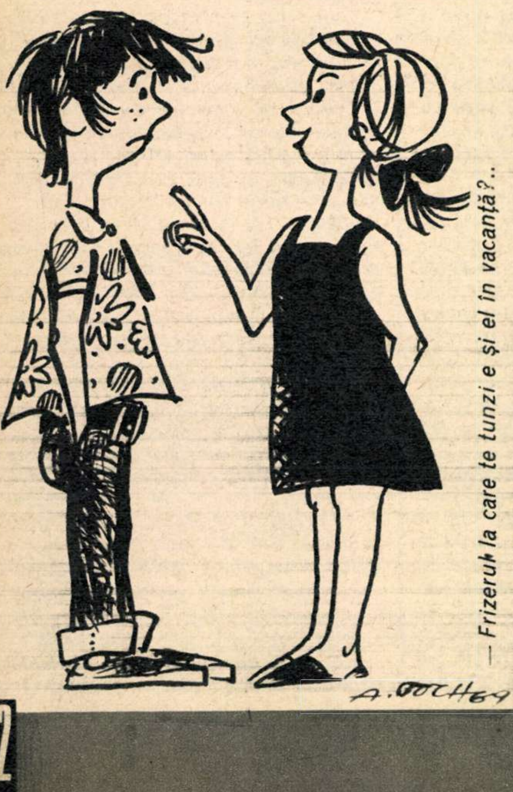

— *Frizerul la care te tunzi e și el în vacanță?..*

LA BOSTĂNĂRIE

(Criptografie: 7, 2, 1—2, 4, 4)

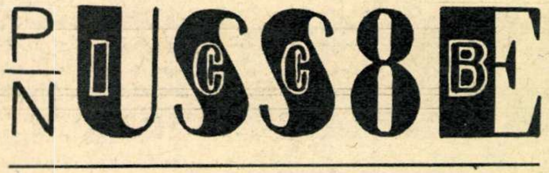

(Criptografie: 3,4,2,5)

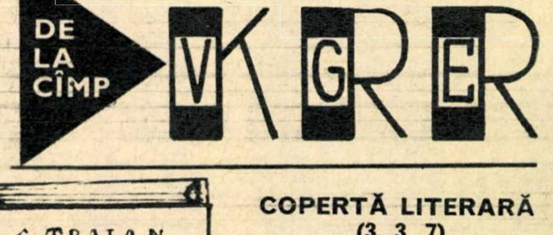

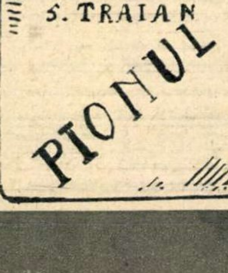

COPERTĂ LITERARĂ
(3, 3, 7)

S. TRAIAN «PIONUL»

Prin anagramare se va afla numele unui scriitor român contemporan și unul din volumele sale.

---

7 = 1???

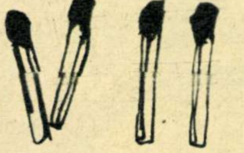

Din cele patru bețe de chibrit, pe care le vedeți în desen, s-a desenat cifra romană 7.

Puteți oare ca, mutînd un singur băț, să obțineți o nouă figură, care să exprime cifra 1?

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

NICOLAE MĂRGEANU
Ploaia și cei doi cascadori

PLOAIA ȘI CEI DOI CASCADORI..

este titlul suplimentului de aventuri editat de revista «Viața militară».

Cunoscutul prozator Nicolae Mărgeanu își surprinde eroul romanelor sale polițiste, căpitanul de miliție Mircea Vigu, angajat într-o palpitantă acțiune pentru prinderea unor versați și periculoși infractori internaționali.

PLOAIA ȘI CEI DOI CASCADORI este o povestire care abundă în suspansuri și surprize și care oferă cititorului o lectură plăcută. Se află de vînzare la librării și la chioșcurile de difuzare a presei.

POȘTA REDACȚIEI

ATENȚIUNE PARTICIPANȚI LA CONCURSURILE REVISTEI «CUTEZĂTORII», NU UITAȚI:

ȘASE ZILE IMPORTANTE ÎN CALENDARUL VACANȚEI!

15 **iulie** — se încheie concursul anchetă **«Cel mai îndrăgit fotbalist al anului»** (regulamentul, talonul și premiile au fost tipărite în nr. 26 al revistei)

17 **iulie** — start în concursul maraton **«Salonul automobilistic Cutezătorii»**, regulamentul apare astăzi în pag. 15.

10 **august** — se încheie concursul literar **«Eu în anul 2000»** (regulamentul și premiile în nr. 27).

15 **august** — finișul **«Expedițiilor Cutezătorii»** (regulamentul și trofeele în nr. 20 al revistei).

1 **septembrie** — data trimiterii la redacție a taloanelor-legitimație ale participanților la **«Trofeele vacanței»** (regulamentul și premiile au apărut în nr. 24 al revistei).

15 **septembrie** — se încheie alerta **«Bucuriile vacanței»** din cadrul concursului permanent «Rozetele Cutezătorii».

● ● ●

Comisia de concursuri a redacției anunță: Cîștigătorul alertei **«Ștafeta pionieriei»**, dedicată celei de a XX-a aniversări a Organizației pionierilor, este elevul

ALECU HORNEȚ

din comuna Ciorăști, jud. Vrancea. El primește trofeul transmisibil «Pana de aur» și un aparat de fotografiat.

Punctele acumulate de ceilalți participanți se adiționează la concursul anual cu premii **«Rozetele Cutezătorii»**.

● ● ●

De asemenea la alerta **«Ștafeta pionieriei»** se acordă și insigna jubiliară următorilor participanți, dintre cadre didactice, foști pionieri sau părinți: prof. Gligor Hașa, Consiliul județean al organizației pionierilor Hunedoara; prof. Petre Andrei, Consiliul județean al organizației pionierilor, Ploiești; prof. C. Totir, com. Șieu, Bistrița-Năsăud; prof. Ioan Hodoboc, com. Groșeni, jud. Arad; prof. Mioara Dăniciuc, Sinaia; prof. Constantin Pascău, com. Lenauheim, Timiș; Natalia Dragomir, Galați; Aurica C. Popescu, com. Berca, Buzău.

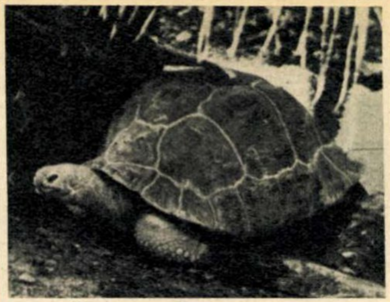

VÎNĂTORII DIN INSULELE ANADANE

●

În pădurile dese ale arhipelagului Anadane din golful Bengal, trăiește un neam de pigmei, descoperiți de grecii antici care le-au dat numele de «mingopis».

Acești oameni nu cunosc încă modalitățile de obținere ale focului. Jeraticul pe care-l au și pe care-l pastrează cu mare grijă este transmis din generație în generație. El este rezultat din incendierea arborilor loviți de trăsnet.

Mingopisii nu cunosc nici păstoritul, nici agricultura.

Fără rodul cîmpului și lipsiți de vite, nevoia de a se hrăni i-a îndreptat pe insulari spre pescuitul cu ajutorul săgeților din trestia de bambus și la prinderea cu căngile a broaștelor țestoase marine (chelona viridis), ce ajung la o greutate de peste o sută kilograme. Vînarea lor în apă fiind anevoioasă, mingopisii stau la pîndă nopți de-a rîndul pînă cînd țestoasele ies pe uscat în cîrduri să depună ouăle în nisipul de pe mal. Atunci, broaștele gigantice lungi de un metru sînt atacate fără teamă de pitici care știu că ele nu au cu ce mușca, gura țestoaselor fiind prevăzută numai cu plăci cornoase. Carnea și ouăle acestor vietăți sînt foarte gustoase, iar cu grăsimea, indigenii își ung corpul pentru a se apăra împotriva înțepăturilor insectelor.

Un alt aliment mult căutat de mingopisi sînt cuiburile salanganelor, o specie a rîndunicilor de mare (callocalia) care trăiesc în stoluri de mii de exemplare.

În căutarea locului prielnic construirii cuibului, pasărea se rotește pe sub colțurile stîncilor abrupte pînă ochește o scorbură bine ferită. Atunci se prinde cu ghiarele de un colțișor al stîncii și proiectează din cioc un lichid transparent și vîscos, pe care îl fixează cu limba pe locul dorit. Materia se întărește imediat în așa măsură, încît, aglomerată, suportă greutatea pasării, care își poate termina cuibul. Dat fiind că salanganele își așază cuiburile în locuri greu accesibile, culegătorul de cuiburi comestibile trebuie să fie un încercat și abil cățărător pe stîncile colțuroase. În această privință mingopisii sînt foarte versați,

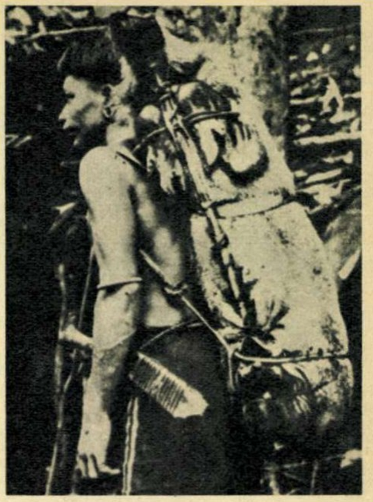

nesuferind de amețeala înălțimilor. Ei pornesc neînfricați și hotărîți la lucru servindu-se cu multă dexteritate de degetele picioarelor ca și de ale mîinilor pentru a se susține pe cele mai mici colțuri de stîncă. Legați cu frînghii împletite din liane ei coboară de-a lungul stîncilor abrupte, culegînd cuiburile și ouăle, pe care le vîră într-un coș. Salanganele, aflate în cuiburi, speriate, sesizează pe celelalte prin țipete disperate ce se aud la mari depărtări. Adunate cu sutele ele zboară în jurul devastatorului fără a i se putea împotrivi, neîndrăznind să se expună bățului de bambus, care continuu este agitat de către culegători.

I. REMER-ANSELME

CURIOZITĂȚI DIN ȚARA NOASTRĂ

Știați că

...cea mai veche construcție laică din țară este casa natală a regelui Matei Corvin? Ea datează din prima jumătate a secolului al XV-lea și este construită în stil gotic, cu ziduri foarte groase, ca de cetate. V-ar tenta s-o vedeți? Casa se găsește în Cluj, pe strada Matei Corvin nr. 6, lîngă Piața Libertății.

...la Odobești se mai păstrează și azi vestita cramă a lui Ștefan cel Mare? Ea are azi vîrsta de peste 500 de ani.

...în turnul cu ceas pe sub care se intră în cetatea Sighișoarei se află un muzeu în care poate fi admirată una din primele biciclete din Europa? Ea este confecționată din... lemn.

...în așezarea neolitică de la Tărtăria au fost descoperite trei tablete de lut cu inscripții vechi de cîteva mii de ani? Ele reprezintă prima scriere europeană, fiind apreciate de către unii specialiști ca fiind mai vechi decît scrierea sumeriană și decît cea minoică din Creta.

...cercetători de la Muzeul de Artă Populară au descoperit în Hațeg niște... opinci de fier? Ele nu erau purtate de către personaje din povești, ci erau folosite frecvent de localnici în decursul secolelor XVIII — XIX.

culese de CLAUDIU VODĂ

CURIOZITĂȚI DE PESTE HOTARE

- **Mlaștinile, lacurile, rîurile și munții se pot deplasa. În Irlanda, la începutul anului 1900 o mlaștină uriașă situată în apropierea orașului Kotler «s-a urnit» din loc și a pornit**

la... «plimbare». În 24 de ore ea a parcurs peste 1 km, distrugînd în cale un sat.

- **Lacul Lob Nor din Africa Centrală, acoperit cu nisip, și-a**

schimbat în repetate rînduri albia.

- **Pe insula Jawa din Indonezia se află un lac fierbinte. Aburii**

SFORRR
SFORRR

și gazele care emană din el formează baloane cu diametrul pînă la 3 m, care, zburînd în aer se sparg emițînd un sunet asemănător unei împușcături.

- **Dintre toate fiarele mari, leul are inima cea mai mică.**

- **Cămila poate să nu bea apă timp de șase luni și să mănînce salcîmi cu spini.**

- **Dintre toate vietățile, musca, melcul și steaua de mare sînt lipsite de organ auditiv.**
- **Broasca țestoasă umblă și se hrănește numai trei luni pe an. În celelalte nouă luni ea doarme. În cca. 60 de ani, ea doarme 45.**
- **Cîinele deosebește aproximativ două milioane de mirosuri.**

PLANETA RĂPITĂ

12

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE:
VIZITATORI EXTRATEREȘTRI ÎNCEARCĂ,
ÎMPOTRIVA VOINȚEI PĂMÎNTENILOR,
SĂ MUTE PLANETA NOASTRĂ
ÎN ALT SISTEM SOLAR.
UN VEHICUL
CAPABIL SĂ CIRCULE
PE SUB PĂMÎNT ȘI ÎN APĂ
ESTE TRIMIS ÎN TAINĂ
SPRE POLUL SUD,
UNDE SE DESFĂȘOARĂ LUCRĂRILE PREGĂTITOARE
ÎN VEDEREA MARII DEPLASĂRI A GLOBULUI.
LEGĂTURA ACESTUI VEHICUL CU BAZA
ESTE ÎNTRERUPTĂ.

Scenariu: HORIA ARAMĂ **Desene:** POMPILIU DUMITRESCU

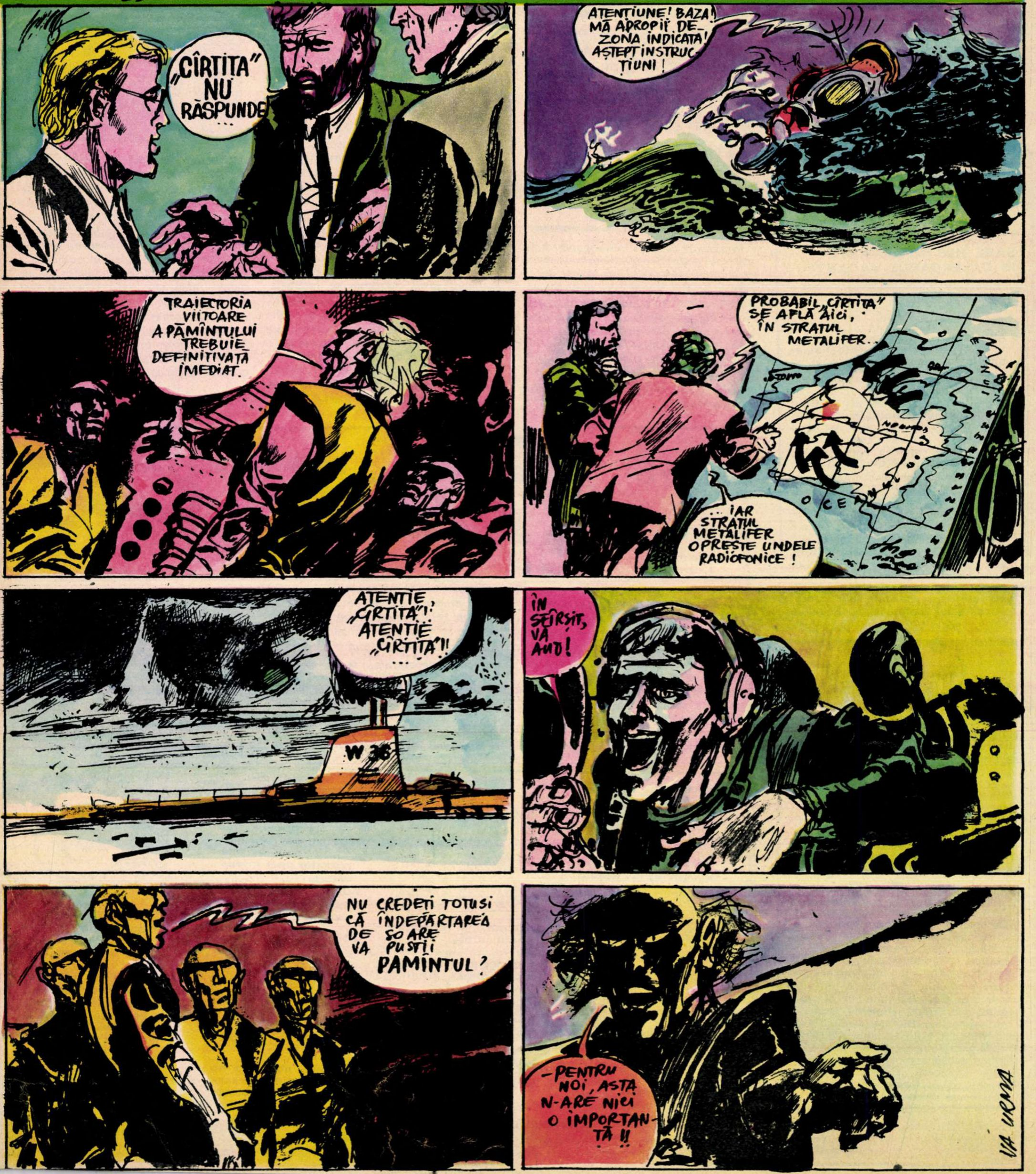
„CÎRTIȚA" NU RĂSPUNDE...
ATENȚIUNE! BAZA! MĂ APROPII DE ZONA INDICATĂ! AȘTEPT INSTRUCȚIUNI!
TRAIECTORIA VIITOARE A PĂMÎNTULUI TREBUIE DEFINITIVATĂ IMEDIAT.
PROBABIL „CÎRTIȚA" SE AFLĂ AICI, ÎN STRATUL METALIFER...
...IAR STRATUL METALIFER OPREȘTE UNDELE RADIOFONICE!
OCEAN
ATENȚIE „CÎRTIȚA"! ATENȚIE „CÎRTIȚA"!...
W 36
ÎN SFÎRȘIT, VĂ AUD!
NU CREDEȚI TOTUȘI CĂ ÎNDEPĂRTAREA DE SOARE VA PUSTII PĂMÎNTUL?
– PENTRU NOI, ASTA N-ARE NICI O IMPORTANȚĂ!!
VA URMA

- **ORICARE DINTRE VOI, INDIFERENT DE VÎRSTĂ, POATE OBȚINE UN CART! CUM? URMĂRIND...**

- **CU TOȚII LA START!**
- **PILOT DE RALIU?**
- **DA, CU CONDIȚIA SĂ PARTICIPI LA...**

SALONUL AUTOMOBILISTIC „CUTEZĂTORII"!

PREZINTĂ PROFESORUL PARBRIZ

DESPRE CE ESTE VORBA?

Foarte mulți cititori și-au exprimat dorința de a fi posesorii unui cart. Alții ne-au scris că ar vrea să întîlnească în paginile revistei noastre fotografii ale diferitelor tipuri de automobile, cu ajutorul cărora să înceapă alcătuirea unei colecții proprii. Ei bine, vă vom îndeplini ambele dorințe! Începînd din numărul viitor vom publica, timp de 15 numere, fotografia și principalele date tehnice ale cîte unui automobil modern (unul pe număr). Rămîne doar ca voi să le colecționați, asigurîndu-vă astfel întreaga serie a «Salonului» nostru.

DAR CUM SE OBȚINE CARTUL?

Foarte simplu. Lîngă fotografia fiecărei mașini se va afla și un desen, reprezentînd conturul ei. Desenul va fi numerotat cu cifra 1 și va conține o întrebare. Toate mașinile vor fi însoțite de cîte un astfel de desen numerotat și conținînd o întrebare. Cititorul care va da cele mai interesante și mai precise răspunsuri va primi UN CART DE ULTIMUL TIP, **fabricat special, precum și echipamentul necesar unui pilot de carting!**

DECI, CE TREBUIE SĂ FACEȚI?

Decupați separat, pe măsura apariției, toate desenele cu întrebări și lipiți-le pe o fișă (să zicem, o foaie dublă de caiet) străduindu-vă să răspundeți la întrebări. Noi am ținut seamă că sînteți în vacanță, de aceea întrebările nu se adresează doar cunoștințelor, ci și istețimii, umorului, fanteziei voastre. Trimiteți la redacție fișa cu toate răspunsurile în maximum trei zile de la apariția ultimei mașini (aceea cu nr. 15) din serie. Adresa noastră este: Revista «Cutezătorii», București, Piața Scînteii nr. 1. Vă rugăm să specificați pe plic: «Pentru Profesorul Parbriz». Atențiune: desenele pe care se află întrebarea și răspunsul trebuie decupate din revistă! Cele făcute de mînă nu se iau în considerație!

UN SFAT PENTRU TOȚI:

Nu scăpați nici unul din cele 15 numere ale revistei cu «Salonul automobilistic Cutezătorii»! Ar fi păcat ca, din pricina unei neglijențe, să pierdeți prilejul de a primi cartul nostru! Precizăm: **cititorul care va cîștiga are rezervat dreptul de a participa la proximul raliu pionieresc de carting**

La start, prieteni!

ATENȚIE! În numărul viitor, prima mașină și prima probă.

AMFORA SABINA

SERIAL DE AVENTURĂ ȘI DETECTIVISM

DE POP SIMION

27. LASSO-UL

Preț de cîteva minute a durat încremenirea din salonul ospătăriei; din stînga detectivului — cum, de nu-l văzuse oare?! — țîșnește cu un salt de pisică falsul Joo (ăl fără alunițe) și aterizează pe brațul cu revolver a lui Leone, lovindu-l în cădere. Detectivul nu scapă arma din mînă, dar nici de folosit n-o mai poate folosi; derbedeul acela plin de agilitate îi imobilizează brațul și — aaa! — i-l mușcă, își înfige caninii în carnea mîinii, secundă în care Leon Gaspar (fără a sta pe gînduri și fără a ști de milă), aplică lovitura numărul 91, foarte uzitată la brutalul joc numit «catch», anume izbitura cu osul antebrațului, la înghițitoare, la mărul lui Adam, cînd adversarul face «hîc!», ca lovit cu ranga, se înmoaie, pică în genunchi, poți face cu el ce vrei. Soarta asta o are și falsul Joo. Degeaba însă, pentru că scopul acestuia era atins; a scos banda de sub somația detectivului, dîndu-le celorlalți timp să-și ia măsurile de prevedere. În salon începe o vînzoleală și o busculadă de ți se face părul măciucă, taberele se grupează și păruiala pornește năprasnică. Nu mai e nimic de făcut cu pistolul; forța și mușchii hotărăsc acum. Deci, care pe care!

În asemenea împrejurări, Leon Gaspar apelează la ajutorul creierului său de 279 carate (cîte însumează fabulosul diamant Grand Mongol, vestit în toată lumea, de unde și renumele detectivului de a avea o «minte-diamant»). Într-un fugar răgaz îi ordonă lui Dim și scamatorului «să întrețină» cît mai și cu orice mijloc dezlănțuita bătaie (ușor de zis!), spre a cîștiga timp să apeleze la autorități. Grijuliu să aibă mereu spatele acoperit, Leon Gaspar încasează ce încasează (un scaun în căpățînă, o fulgerătură de băț la sprînceană), și, în sfîrșit, pas cu pas pe lîngă perete, izbutește să iasă la libertate, în curtea hanului, de unde fuge direct la telefonul public instalat în zona «parking», lîngă fîntîna cu roată; formează pe disc un număr de două cifre, urmat de un al doilea cu cinci (bună invenție cu automatele interioare!) și obține pe loc comandamentul de miliție al orașului Constanța.

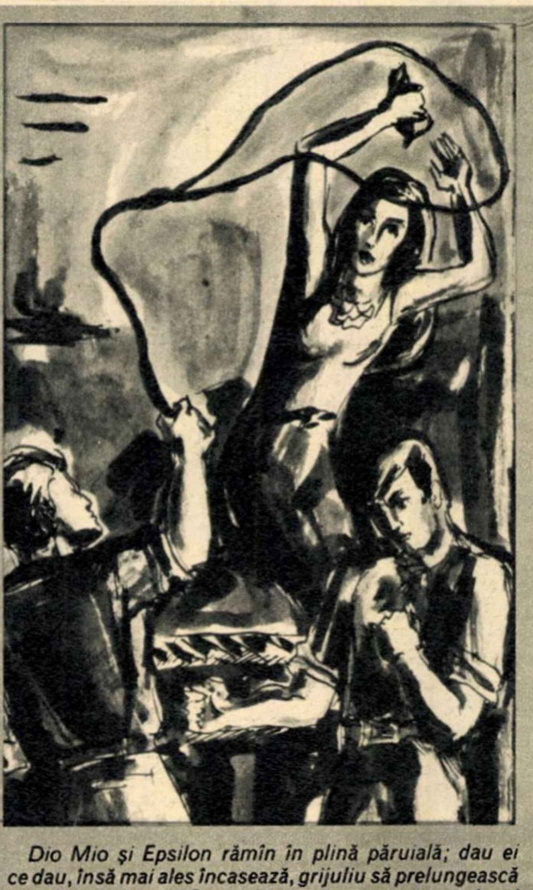

Dio Mio și Epsilon rămîn în plină păruială; dau ei ce dau, însă mai ales încasează, grijuliu să prelungească acest duel inegal. Cu toată nepriceperea, scamatorul își alege un loc strategic bun — o nișă în spatele tonomatului — de unde, înarmat cu o tavă de aramă pe care se servesc halbele, îi pălește la mir, fără alegere, pe toți cei ce intră în raza de bătaie: doi purtînd pălărie de pădurar cu pană de bibilică, bărbatul cu mustăcioară, un Joo (nu-și dă seama care), un turist neamț, Bubulina, față de care se scuză politicos «pardon, madam!»; cîțiva dintre cei atinși la scăfîrlie se resimt, își pierd echilibrul, umblă lela, învîrtindu-se, cad pe jos cu pierderea cunoștinței, moment în care omul cu joben jubilează, sare în sus de bucurie. Epsilon luptă în spațiu deschis, exact în mijlocul încăperii, urcat pe o masă, atrăgînd spre sine o mare parte din combatanți, dar și o mare parte dintre lovituri; un pumn greu (al cui credeți? al hangiului Aurică Păsat) îi strivește autorului de romane polițiste pipa între dinți, mai precis coada de cireș a pipei, (bulbul e rezistent, e din spumă de mare). Epsilon rămîne tablou (nu atît de forța loviturii, cît de surpriza situației; nu se așteptase la una ca asta, fapt pentru care exclamă: «și tu, cîrciumare?!), dar lovește în același timp setos, reușind să-l răstoarne pe spate pe impostor.

— Păzea! țipă de după tejghea Nitache-Nitouche, privind îngrozită spre falsul-Joo care își făcuse lasso din sforile perdelei și tocmai se pregătea să-l arunce asupra Amazoanei-negre care, suită pe pian, îi altoia în «numele tatălui» pe asediatori cu tocul-cui al pantofului; Saab recunoaște țipătul, face o rapidă piruetă dar — vai — tardiv, pentru că lasso-ul vampirului reușise s-o încolăcească. Sabina cade, întîi pe șirul de clape, stîrnind un bubuit muzical, după care ajunge sub instrument, la pedale, înfășurată ca în scutece. În două clipe Nitache-Nitouche este lîngă prietena ei, se repede apoi ca o leoaică asupra celui cu lasso, vrea să-i scoată ochii cu ghiarele, pînă o dă la o parte Mircea Omul-de-fier, care își bombează pieptul triunghiular și vorbește astfel (nițel mai gros decît îi permite vîrsta):

— Lasă-l pe mîna mea!

Dio Mio e plictisit de bătălie ori, dimpotrivă, i-a intrat frica în oase; șade în patru labe și, protejîndu-și căpățîna cu tava de aramă, în chip de scut, înaintează pîș-pîș, ca melcul, prin războiul nemaipomenit. Epsilon se împiedică în scamator, nu-l recunoaște, e gata să-i trimită un șut în locurile moi, cînd intrusul dă la o parte tava și Epsilon încremenește cu piciorul în aer, exclamînd cu o nereținută surpriză:

— Tu erai?!

— Mut cortul, răspunde celălalt.

— Ba, ștergi putina, pezevenghiule.

— Eroare! Eu sînt combatant loial, susține scamatorul ridicîndu-se în picioare.

Apar Nitache Nitouche și Adrian.

— Unde-i Sabina? cade întrebarea lui Dim.

Adrian tace; vorbește Nitache-Nitouche codindu-se:

— E sus. A pățit ceva.

Fug toți trei la etaj; Dim e cu întrebarea pe buze:

— Ce-ai pățit, căpriță?

— O entorsă, tăticule.

Epsilon îngălbenește. O entorsă la un picior fragil, de balerină, e curată nenorocire. Dim, lucid ca întotdeauna, decide:

— Vei sta relaxată. Nu schițezi o mișcare. Eu fug să aduc un medic, să aduc «salvarea» să... mă rog. Iar tu (spre Nitache Nitouche) vei face imediat o compresă. În cortul portocaliu găsești o trusă sanitară. Iei acid boric, feșe, foarfecă, plasture — tot ce trebuie. Înțeles? Dă-i o mînă de ajutor, Adriane.

Totul decurge întocmai și cu repeziciune. Epsilon se urcă în «scodiță», iese în șosea, ridicînd o înaltă și groasă cortină de praf. Nitache-Nitouche ia cu sine o întreagă farmacie și — gata! — gata! o rupe la fugă înapoi, la etajul hanului. Adrian abia se ține pe urmele fetișcanei care aleargă (v-am mai spus) ca o gazelă. Cei doi se reped deodată pe îngustul foaier care dă spre scara în spirală, și tot deodată suie treptele de lemn care scîrțîie, și totodată străbat culoarul, și totodată pun mîna pe clanța ușii bătută în flori de metal și... În odaie nimeni. Nitache Nitouche, picată din cer, întrebă uimită:

— Unde-o fi?

— Cred că a fost răpită, își dă cu presupusul Adrian.

(va urma)

ARCAȘII LUI ȘTEFAN CEL MARE

17

Scenariul: COSTACHE ANTON **Desene: PUIU MANU**

108

PRINȘI CU ARCANELE ȘI ADUȘI ÎN FAȚA TEMUTULUI PAȘĂ SOLIMAN BEG HADÎMBUL, TOMA PITICU ȘI CĂLUGĂRUL MANOILĂ NU-ȘI PLEACĂ FRUNȚILE. DIMPOTRIVĂ, CURAJUL ȘI DÎRZENIA LOR ATRAG MÎNIA BEILOR. NUMAI SOLIMAN BEG HADÎMBUL NU SE LASĂ CUPRINS DE MÎNIE. EL PORUNCEȘTE: — MÎINE ÎN ZORI MĂ VEȚI DUCE PE DRUMUL CEL MAI SCURT LA TABĂRA LUI ȘTEFAN!

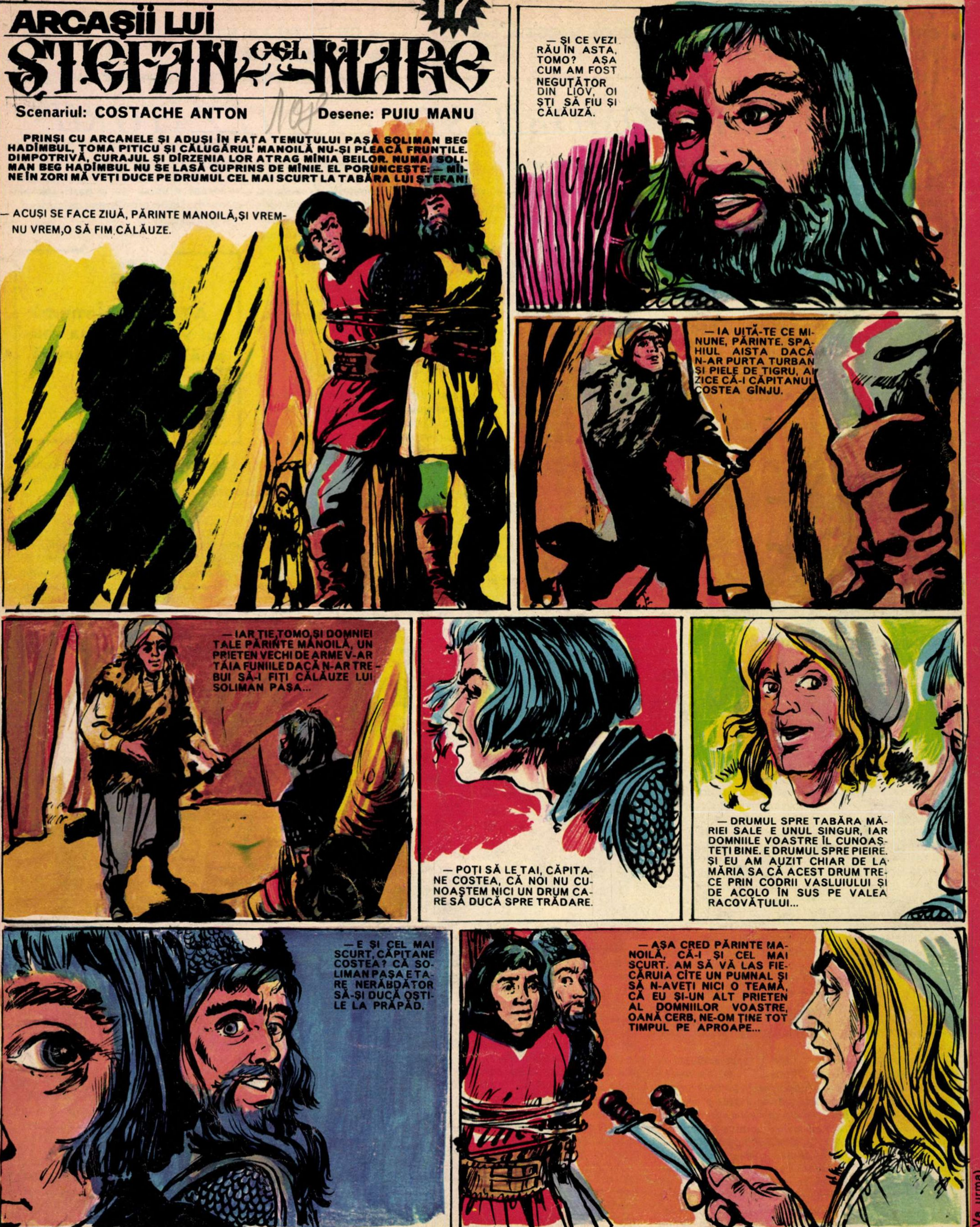
— ACUȘI SE FACE ZIUĂ, PĂRINTE MANOILĂ, ȘI VREM-NU VREM, O SĂ FIM CĂLĂUZE.
— ȘI CE VEZI RĂU ÎN ASTA, TOMO? AȘA CUM AM FOST NEGUȚĂTOR DIN LIOV, OI ȘTI SĂ FIU ȘI CĂLĂUZĂ.
— IA UITĂ-TE CE MINUNE, PĂRINTE. SPAHIUL ĂSTA DACĂ N-AR PURTA TURBAN ȘI PIELE DE TIGRU, AI ZICE CĂ-I CĂPITANUL COSTEA GÎNJU.
— IAR ȚIE, TOMO, ȘI DOMNIEI TALE PĂRINTE MANOILĂ, UN PRIETEN VECHI DE ARME V-AR TĂIA FUNIILE DACĂ N-AR TREBUI SĂ-I FIȚI CĂLĂUZE LUI SOLIMAN PAȘA...
— POȚI SĂ LE TAI, CĂPITANE COSTEA, CĂ NOI NU CUNOAȘTEM NICI UN DRUM CARE SĂ DUCĂ SPRE TRĂDARE.
— DRUMUL SPRE TABĂRA MĂRIEI SALE E UNUL SINGUR, IAR DOMNIILE VOASTRE ÎL CUNOAȘTEȚI BINE. E DRUMUL SPRE PIEIRE. ȘI EU AM AUZIT CHIAR DE LA MĂRIA SA CĂ ACEST DRUM TRECE PRIN CODRII VASLUIULUI ȘI DE ACOLO ÎN SUS PE VALEA RACOVĂȚULUI...
— E ȘI CEL MAI SCURT, CĂPITANE COSTEA? CĂ SOLIMAN PAȘA E TARE NERĂBDĂTOR SĂ-ȘI DUCĂ OȘTILE LA PRĂPĂD.
— AȘA CRED PĂRINTE MANOILĂ, CĂ-I ȘI CEL MAI SCURT. AM SĂ VĂ LAS FIECĂRUIA CÎTE UN PUMNAL ȘI SĂ N-AVEȚI NICI O TEAMĂ, CĂ EU ȘI-UN ALT PRIETEN AL DOMNIILOR VOASTRE, OANĂ CERB, NE-OM ȚINE TOT TIMPUL PE APROAPE...

(Va urma)

Cutezătorii

Redactor șef: Mihai NEGULESCU. Redactor șef-adjunct: Petre GHELMEZ. Secretar general de redacție: Ovidiu ZOTTA. Redacția: București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Administrația: Editura SCÎNTEIA, București, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17 60 10. Tiparul: Combinatul Poligrafic CASA SCÎNTEII. Redactor de număr Lidia NOVAC. Redactor artistic Pompiliu DUMITRESCU. Tehnoredactor: Rozalia BARANY

1 leu